

மல்கை



சுரேஷ் ஒடாமினிக் ஜீவா



‘ சுரேஷா ’ சிங்களத் துரைப்படத்தில்

சுரேஷா :- நித்தியவாணி கந்தசாமி

வருணி :- பிரமீடி கருணாரத்ன

விலை :- 20

ஜூலை : 2000

RANI GRINDING MILLS

219, Main Street, Malatle,
Sri Lanka.

Phone : 066-2425

VIJAYA GENERAL STORES

(AGRO SERVICE CENTRE)

DEALERS : AGROCHEMICAL, SPRAYERS,
FERTILIZER & VEGETABLE SEEDS

No. 85, Ratnajothy Sarawanamuthu Mawatha,
(Wolfendhal Street), Colombo 13.

Phone : 327011



மலிகை

268

ஜூலை 2000

‘ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம்
கவியாதியனைய கலைகளில்
உள்ளம் ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்
பிறர் அனாதை கண்டு துள்ளுவர்’

‘Mallika’ Progressive Monthly Magazine

35 வது ஆண்டு

நேசிப்பதை விட, நேசிக்கப்படுவது மகத்தானது!

27-6-2000 அன்று எனக்கு 74 வயசு தொடங்குகிறது. அன்று எனது பிறந்த நாள் என்பதை இந்த நாட்டிலுள்ள தினசரிகளும், ஊடகங்களும் ஏற்கனவே மக்களுக்கு தெரியப்படுத்தியிருந்தன. பலர் வீதியோரங்களில் என்னை நிறுத்தி விசாரித்தனர்.

ஒரு தமிழ் எழுத்தாளனது பிறந்த நாளை சூப்பகப்படுத்தி மக்களுக்கு முன்னரே செய்தி சொல்லி வைத்த இந்தச் சம்பவம் இந்த மண்ணின் ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சியின் ஒரு குறியீடாகவே கருதுகின்றேன்.

இந்தத் தகவல் பரம்பல் அன்றைய தினத்தை என் வரைக்கும் மிகப் பரபரப்பான நாளாகவே அஞ்சுவிறது விட்டது. ஏராளமான தொலைபேசி விசாரிப்புகளும், வாழ்த்துக்களும் அதிகாலை தொடக்கம் இரவு வரை நீடித்துக் கொண்டிருந்தன. இதயத்தால் என்னை நேசித்து விசுவசிக்கும் பல அத்தமார்த்தியமான இலக்கிய நெஞ்சங்கள் மல்லிகைக் காரியாலயம் தேடி நேரில் வந்து வாழ்த்திச் சென்றனர். கருத்து முரண்பாடு கொண்டவர்கள் கூட, இதில் அடங்குவர். பலர்-பல மட்டங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இந்த மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்தான் எனது இன்றளவுமான ஆரோக்கியத்திற்கு மூல காரணங்கள். மல்லிகையின் இத்தனை ஆண்டு வரவுக்கு முக்கிய ஆதார பலங்கள்.

வாழ்த்து, வாழ்த்தத்தான் நான் புத்தாக்கம், புத்துயிர்ப்பு பெறுகின்றேன். மல்லிகை புதுப்பொலிவு பெறுகின்றது. மல்லிகையின் ஆணிவேருக்குப் புதுப் பசுணை கிடைக்கின்றது.

தனிமனித முகஸ்ததியல்ல இவ் வாழ்த்துக்கள். அக்க பூவமான வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாகத் திகழ்பவை இவ்வாழ்த்துக்கள்! இவ்வாழ்த்துக்கள் விற்றமின் மாத்திரைகள்!

என்னை நெஞ்சார நேசித்து வாழ்த்துக் கூறிய அனைவருக்கும் செயலால் - மல்லிகையின் உழைப்பால் - நன்றி கூறுவேன் - திண்ணம்.

- டொமினிக் ஜீவா

லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்ஸ் மெனிபெக்சர்ஸ்

நந்தரம்பொத்த, குண்டசாலை

தொலைபேசி இல. 08-224217, 232574

பெக்ஸ் 94-8-233740

- ❖ பிஸ்கட் உற்பத்தித் துறையில் பன்னெடுங்கால அனுபவம்.
 - ❖ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்
 - ❖ அன்றும் இன்றும் இல்லங்களிலுள்ள அனைவரது இனிமைச் சுவையும், தெரிவும் லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்
 - ❖ இப்பொழுது நவீன இயந்திரங்களினால் சுத்தம், சுகாதாரம் பேணி தயாரிக்கப்படும் லக்கிலேண்ட் உற்பத்திகள் நாடெங்கும் கிடைக்கின்றன.
 - ❖ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட் சுவைகள் பல
- அவற்றில் சில
- ❖ லக்கிலேண்ட் மாரி
 - ❖ வளரும் குழந்தைகளுக்கு போஷாக்கு தரும் லக்கிலேண்ட் பேபி மாரி
 - ❖ லக்கிலேண்ட் லெமன் பப்
 - ❖ லக்கிலேண்ட் கிறீம் கிறக்கர்ஸ், சோஸ்ட் கிரக்கர்ஸ்
 - ❖ லக்கிலேண்ட் ச்சொரிஸ் நட்ஸ்
- ❖ நாவுக்கு சுவை சேர்த்து, நானிலமெங்கும் புகழ் பரப்பும்
 - ❖ லக்கிலேண்ட் பிஸ்கட்டுகளை எல்லாக் கடைகளிலும் கேட்டு வாங்குங்கள்.

Luckyland Biscuits



உயிர்த் துளிகளின் தொடர் விளைச்சல்

முன்னொரு காலத்தில் யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலிருந்து தான் அதிகளவிலான படைப்பிலக்கிய நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அதிக அளவிலல்ல - ஓரளவுதான்.

ஆனால் இன்றோ தேசத்தின் நானா திக்குகளிலிருந்தெல்லாம் - கிழக்கு மாகாணம், மலையகம், வன்னி, தென்னிலங்கையிலுள்ள பிரதான நகரங்களிலிருந்தெல்லாம் - புத்தம் புதிதான புத்தகங்கள் வாரம் தவறாமல் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அதுவும் கணனி அச்சமைப்பு வசதிகள் வந்ததன் பின்னர் விதம் விதமாக, அழகாக, கவனத்தைக் கவரும் வண்ணம் வடிவமைப்புக் கொண்டு கவர்ச்சி நிரம்பியதான அமைப்புக்களுடன் நூல்கள் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன.

வெளியிடும் தத்தமது படைப்பாக்கங்களைச் சந்தைப்படுத்தத் தெரியாமல் விழி பிதுங்கி அலங்க மலங்க விழித்துக் கொண்டிருக்கும் படைப்பாளிகளைப் பலரும் தெரிந்து வைத்திருப்பார்கள். பெரும்பாலும் படைப்பாளிகள் தமது சொந்தப் பணத்தையே முதலீடு செய்து தமது ஆக்கங்களை நூலுருவில் வெளிக் கொணர்ந்திருப்பார்கள்.

வெளியீட்டு விழாக்களையும் பணச் சடங்கு போல, வெகு விமரிசையாகக் கோலாகலமாக நடத்தி முடித்து விட்டு ஓய்ந்து போயிருப்பார்கள். இனிப் புத்தகம் விற்க வேண்டுமே!

இந்த நாட்டில் படைப்பாளிகள் பெருமிதப்பட்டு நெஞ்சு நிமிர்த்திக் கொள்ளும் செய்தி என்னவென்றால் தினசரிகளும் வெகுசன ஊடகங்களும் இந்த விழாச் செய்தி களை மக்கள் மத்தியில் பரவலாகக் கொண்டு சேர்க்கப் பெரும் துணை புரிகின்றன. இந்தச் செயல் இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகளுக்குப் பேருதவியாக அமைந்து விடுகின்றது. மக்கள் மத்தியில் அவர்களது பெயர் பரவ இது சலபமாக வழி அமைத்துத் தருகின்றது.

தமிழ் நாட்டின் நிலை இதற்கு நேரெதிரானது. அங்கு தினசரிகளில், வெகுசன ஊடகங்களில் முதலில் ஆதிக்கம் செலுத்துபவர்கள் அரசியல்வாதிகள்; அதன் பின்னர் சினிமா நட்சத்திரங்கள்; அதன் பின்னரென்றால் அன்னாரது வாரிசுகள்!

ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் குப்பைக் கூடையாகவே நமது தேசம் கணிக்கப்பட்டு வந்தது. நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வந்தது. எல்லாக் கலாசாரக் கழிவுகள், அழுக்குகள், சாக்கடைகள் எல்லாம் நமது நாட்டின் மீதே கொட்டப்பட்டு ஓரங் கட்டப்பட்டு வந்தன.

முற்போக்கு எழுத்தாளரினது இலக்கியப் பேரெழுச்சியின் தொடர் இயக்கம் காரணமாக இந்த இழிந்த போக்கு முற்று முழுசாக ஒழிக்கப்பட்டு விடாது போனாலும் ஓரளவுக்குக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கிப் போயிருந்தது. குப்பை, கூளங்கள் மட்டுப்படுத்தப் பட்டன. இதற்கு முன்னாள் அமைச்சர் குமார சூரியருக்கு நாம் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

இன்று இந்த நிலை புது வடிவம் பெற்று வருகின்றது. தொலைக்காட்சி என்ற தொடரில் நமது இளந்தலைமுறையினரின் அடிப் படைப் பண்புகள் சீழிந்து வருவதைக் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

நல்ல நூல்களை வாசிக்கும் வாசிப்புப் பழக்கம் அறவே அருகி வருகின்றது. இளந்தலைமுறை திசை திருப்பப்படுகிறது.

ஆரோக்கியமான, இளம் மனசுகளை நிமிர்த்தி நிலை நிறுத்தக் கூடிய கலை இலக்கியக் கருத்துக்கள் எங்கிருந்தாலும் வந்து சேரட்டும். வரவேற்கின்றோம்.

ஆனால் நடைமுறையில் நடப்பதென்ன?

ஒரே கேலியும், கிண்டலும், கும்மாளமும் எதார்த்த வாழ்விற்கு எந்த விதமான சம்பந்தமுமில்லாத காட்சி அமைப்புக்களைக் கொண்ட தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் இளந்தலைமுறையினரை மூளைச்சலவை செய்து விடுகின்றன. வாழ்வுப் பாதையைத் தடம் புரள வைக்கின்றன. பணத்தைத் தகாத வழிகளில் சுரண்டுவது மாத்திரம் ஊழலல்ல. ஆயிரக் கணக்கான பெண்கள், இளஞ்சிறார்களின் நேரத்தை அவர்களை அறியாமலே மோசடியாக அபகரிப்பது கூட, ஒரு வகைக் கலை மோசடதான். அறிவுலக ஊழல்தான்: ஏமாற்றுவேலைதான்!

ஆனந்தவிகடன் சஞ்சிகை இதழொன்றில் மூன்றே மூன்று எழுத்துப் பிழைகள் ஒரு வாரம் இடம் பெற்று விட்டது. ஆசிரியர் வாசன் ஒப்பு நோக்குபவரை இதுபற்றி விசாரித்தார். “இரண்டொரு பிழைகள் தானே?” எனச் சமாதானம் சொல்லப்பட்டது. அதற்கு ஆசிரியர், “உமக்கு அது இரண்டொரு பிழைகள். ஆனால் இலட்சக்கணக்கான வாசகர்களுக்கு அது எத்தனை இலட்சம் எனக் கூட்டிப் பாரும!” என்று பதில் சொன்னாராம் வாசன் அவர்கள்.

தொலைக்காட்சி நாடகங்கள், பெரும் பாலானவை ஒரே அறுவை; இழுவை; சவ்வு மிட்டாய்! மாறாக ‘கதை நேரம்’ தொடர் நாடகங்கள் பிரமாதம். பாலு மகேந்திராவுக்கு எமது மனமார்ந்த பாராட்டுக்கள். கமராவால் ஓவியம் வரைபவர் அவர்.

அதிலும் மாயா ஜாலம், மந்திர ஜாலம், மகேந்திர ஜாலம், பிசாசுத் தோற்றங்கள், அருப பூதகணப் பாத்திரங்கள், வருகை என ஒரே பயங்கர நாடகத் தொடர்கள்.

இவைகளைத் தொடர்ந்து பார்ப்பதால் இளந்தலைமுறையினர் இயல்பாகவே கோழைகள் ஆக்கப்படுகிறார்கள். மூளைப் பலவினம் கொண்டவர்கள் ஆகிறார்கள். எத்தனை மணி நேரங்கள் வீணடிக்கப்படுகின்றன!

இந்தச் சவ்வு அறுவையைத் தொலைக் காட்சியினர் தொடர்ந்து செய்து வந்தால் இறக்குமதித் தொடர் நாடகம் என்றாலே தென்னாவிராமன் வளர்த்த பூனை பாலைக் கண்டதும் ஓட்டமெடுப்பதைப்போ, இளந்தலைமுறையினர் ஓட்டமெடுப்பார்கள்.

இதை இப்போதே சொல்லி வைக்கின்றோம்.

உங்களது 35ஆவது ஆண்டு மல்லிகை, மலரில் புரிதல் என்பதும் ஒரு வாசமே என்ற தலைப்பிட்ட உங்களது சிறு கட்டுரையில் இரு இடங்களில் சாதியத்தின் நடை முறை வக்கிரங்களை எழுதி இருந்தீர்கள். அதையிட்டுச் சில கருத்துக்களை முன் வைக்க விரும்புகின்றேன். பெண்நிலைவாதிகள் அடிக்கடி கூறும் ஒரு கருத்து, Personal is Political என்பது. சொந்த விடயங்களும் நிகழ்வுகளும் அரசியல் பொதுத்தளத்திற்கு வரவேண்டும் அங்கு அவை அலசப்பட வேண்டும் என்பது அதன் அர்த்தம் நான் கூறப்போவதும் எனது இளமைக்காலச் சொந்த அருபவங்களைக் கொண்டது.

நீங்கள் கூறிய “உயர்குல ராஜதந்திரம்” என்ற கூற்றே என்னை இதை எழுதத்

தூண்டியது. அதைக் கொஞ்சம் விசாலிப்பதே என் நோக்கம்.

எனக்குப் பதினொரு வயதில் நடந்த இரு விடயங்கள் - யாரோ ஒருவர் வந்தார். தேநீர் கொடுத்தோம். கதிரையில் இருந்து என் தந்தையுடன் பல விடயங்களைப் பேசினார். ஒரு அந்நியோன்யம் அன்பு, ஹாஸ்யம் சிரிப்பு என்று பல நிலைகளில் அக்கதையாடல் இருந்ததாக எனக்குத் தோன்றியது. நானும் சற்றுத் தள்ளி ஒரு கதிரையிலிருந்து, ஒரு கதைப் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் விடைபெற்றுச் செல்ல எனது தந்தையும் உள்ளே சென்று குளிக்கச் சென்றார். மத்தியானங்களில் குளித்த பின் சாப் பிடுவது அவர் வழக்கம். எனது கதையும் சுவாரஸ்யமாக நீண்டது. இன்னொருவர்

சாதியத்தின் முரண்பாடு விசித்திரம்

செவ்வி. திருச்சந்திரன்

வந்தார். தலையை நிமிர்த்திய நான்- இருங்கோ - அவர் குளிக்கிறார் என்று கூறிக் கதையைத் தொடர்ந்தேன். அவர் இருக்கவில்லை. நின்று கொண்டே விறாந்தையை ஒட்டிய படிக்கட்டில் நின்று கொண்டிருந்தார். நான் தேனீக் கோப்பையை நீட்டினேன். அவர் வேண்டாம் என்றார். அந்த வேண்டாம் என்ற தொனியில் ஏதோ ஒன்று என்னை நெருடியது. கோப்பையை உள்ளே கொண்டு செல்லாமல் முடி அருகிருந்த மேசையில் வைத்து விட்டு கதையைத் தொடருவதா? வேண்டாமா? என்று யோசித்து விட்டு உள்ளே சென்று குளித்து விட்டு வந்திருந்த தந்தையிடம் யாரோ வந்திருக்கிறார் என்று கூறி விட்டு வெளியே வந்தேன். படலையடியில் என் பக்கத்து வீட்டுத் தோழி நின்றிருந்தாள். அங்கு சென்று அவளுடன் கதைத்துக்

கொண்டிருக்கும்பொழுது, ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து வந்தவர் வெளியே வந்தார். படலையைத் தாண்டும் பொழுது, அவரது நண்பனாக இருக்க வேண்டும், இன்னொருவரைச் சந்தித்தார். அவர்களது சம்பாஷணையைக் கீழே தருகிறேன்.

நண்பர் : எங்கே இந்தப்பக்கம்?

வந்தவர் : இங்கு ஒரு அலுவலகம், முடிந்து விட்டது போகிறேன்.

நண்பர் : சரி என்ன விடயம்.

வந்தவர் : வெறுப்புடன் சிரித்துக் கொண்டு, எல்லாம் தலை கீழ், இவர் எல்லாச் சனியன்களையும் உள்ளே விட்டு கதிரையில் இருத்தி தேத்தண்ணி கொடுத்து, அதே கதிரையில் அதே கோப்பையில் எனக்கும் இருக்க குடிக்க - கேடு கெட்ட நிலை கூறிக்கொண்டே நண்டிருன் சென்று



விட்டார். கோபம் கொப்பளித்தது அவரது உணர்வுகளிலும் நடையிலும். ஏதோ புரிந்தது போலவும் புரியாதது போலவும் இருந்தது. உடனே உள்ளே ஓடி என் தந்தையிடம் சில கேள்விகள் கேட்டேன். வந்தவர் கூறியவற்றையும் தந்தையிடம் கூறினேன். ஏன் முதல் வந்தவரைச் சனியன் என்று பின்வந்தவர் குறிப்பிட்டார்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் மிகவும் கவலையாக என் தந்தை முதல் வந்தவர் சாதியில் குறைந்தவர் என்று கணிக்கப்பட்டவர். எனது இனிய நண்பர் - மிகவும் நல்லவர் என்று கூறினார்.

சாதியத்தின் அக்கிரமத்தையும் வக்கிரத்தையும் சந்தித்த முதல் அநுபவமாக எனக்கு இது இருந்தது. நான் வளர்ந்த சூழ்நிலையில் பெரும்பாலும் வீட்டுக்குள்ளே விளையாட்டும், கதைப் புத்தகமுமாக இருந்தகால கட்டத்தில் யார் யாரோ வருவார்கள். கதிரைகளில் தான் இருப்பார்கள் எங்களது கோட்பைகளிலேயே சாப்பிடுவார்கள். தேநீர் அருந்துவார்கள். கீழ் சாதி மேல் சாதி என்ற சொற்களை கேட்காமலே வளர்ந்து விட்ட இனிய இளமைக்காலம் அது.

பின்னரே மூன்று மணியளவில் ஒரு இளம் வாலிபன் வந்தார் அவரிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்து யாரையோ போய்ப்பார். அவர் உனக்கு உதவி செய்வார் என்று என் தந்தை கூறினார்.

பின்னால் நான் தெரிந்து கொண்ட விடயம் - இவரின் தந்தை தான் மத்தியானம் வந்த சாதிமான். தேநீர் குடிக்கக் கதிரையில் இருக்க மறுத்தவர். எப்படி அவர் என் தந்தையிடம் தன் மகனுக்கு ஏதோ உதவி கோருகிறார்? “கீழ்சாதி” தொடக்கு என்று தத்துவத்திற்குப்படுத்தப்பட்ட என் தந்தையிடம் எப்படி அவர் தனது மகனுக்கு உதவி கோரலாம்? இது தான் நீங்கள் உங்களது கட்டுரையில் கூறிய உயர்குல ராஜ தந்திரம். இப்படிப்பட்ட ஒரு “கூபாத (எக்களிப்பில்) மனிதனுக்கு ஏன் என் தந்தை உதவ வேண்டும்? அவருக்கு பாடம் புகட்ட உதவிகளைச் செய்யக் கூடாது” என்ற

எனது கருத்துக்கு எனது தந்தை தந்த மறுதலிப்பு: “தந்தையின் குறைகளுக்கும் மகனைத் தண்டிக்கக் கூடாது. உதவி தேடி வருபவர்களுக்கு எம்மால் முடியும் என்றால் நாம் செய்யத்தான் வேண்டும்”.

“அந்த மனிதரை நான் சந்திக்கும் பொழுது, அவரைக் கட்டாயமாக நான் சில கேள்விகள் கேட்கத்தான் போகிறேன்” என்று கூறி ஒரு முற்றுப் புள்ளி போட்டு விட்டார். நீங்கள் கூறாத ஒரு விடயத்துக்கு இப்பொழுது வருகிறேன். அது விசித்திரமானதோடு தோன்றும் சாதியத்தின் அடிப்படையிலே தத்துவத்தை விளக்கும். அதுவும் கூட ஒரு நிகழ்ச்சியை ஒரு சம்பவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது தான்.

எங்கள் வீட்டிற்கு அரிசி இடிப்பதற்கு ஒரு பெண்மணி வருவார். அப்பெண்மணியைக் கையால் மாவைத் தொட்டு அரிக்க விடக் கூடாது. வீட்டில் உள்ளவர்கள் அவர் இடித்துக் கொடுக்கும் மாவை அரிக்க வேண்டும் என்று பக்கத்து வீட்டு பெண்மணி என்னிடம் கூறினார். என் தந்தை அப்படிச் செய்யத் தேவையில்லை, அவரே தொட்டு மாவை அரிக்கட்டும் என்று கூறிவிட்டார். தொடர்பால் தொடக்கு என்ற சாதியத்தின் அடுத்த தத்துவம் இது. எனது தாயைச் சிறுவயதில் நான் இழந்துவிட்டபடியால் அக்கம்பக்கத்து மாமிமார் எங்கள் வீட்டு நிர்வாகத்தில் அடிக்கடி புத்திமதி, சிறு செயல்கள் என்ற ரீதியில் நுழைவார்கள்.

இந்த மா இடிக்கும் பெண்மணியுடன் நான் இருந்து பல விடயங்களைக் கதைப்பேன். சில உணர்வு புதினங்களையும் இவர் எனக்குக் கூறுவார். ஒரு நாள் மிகவும் கோபமாக ஆவேசமாக யாரையோ திட்டித் திட்டி அரிசியை இடித்துக் கொண்டிருந்தாள். என்ன விடயமாயிருக்கும் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். பின்பு கேட்டும் விட்டேன்.

அவரின் மகன் யாரையோ கலியாணம் செய்யப் போகிறானாம். அதற்கென்ன இப்படிப்பட்ட கோபம்.

உனக்கென்ன தெரியும். அவள் பள்ளிப் பெடிச்சி. நாங்கள் நளமாக்கள். என்ன திமிர் அவளுக்கு. எங்கட சாதியிலும் அவை

குறைந்தவை. நாங்கள் அவைக்குள்ள குடுக்கல் வாங்கல் இல்லை. - கோபமாகக் கொந்தளித்தார் அப்பெண்மணி.

அன்று அது எனக்கு விளங்கவில்லை. அந்தப் பெண்மணி மாவைத் தொடக்கூடாது என்ன தத்துவத்தால் உயர் சாதியினரால் ஒரு சாதிக்குள் அடக்கப்பட்டவள். ஆனால் அவளுக்குக் கீழேயும் ஒரு சாதி - அந்தச் சாதி மக்களை ஏறி மிதிக்கும் திமிர் இந்தச் சாதிக்கு.

நீங்கள் கூறிய உயர்குல ராஜதந்திரம் சரியாகவும் பிழையாகவும் இங்கு பரிமளிக்கிறது. உயர்குலத்தோருக்கு மட்டும் தான் இந்தச் சாதித் திமிர் இருப்பதாக நாம் கருதுவது சரியல்ல. சாதியில் உயர் குலத்தோர் அல்லார்க்கும் அந்தத் திமிர் உண்டு. அவர்கள் அந்தத் திமிரை தங்களிலும் குறைந்தவர்கள் என மதிக்கப்படும், கணிக்கப்படும் இன்னொரு சாரார் மீது தயவு தாட்சணியமின்றி அதைக் காட்டுவார்கள். ஏனென்றால் சாதியளப்பு என்றது, மேலது, கீழ்த்

தரமானது, தரங்குறைந்தது என்ற ரீதியில் படிமுறை நிலையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தரத்தில் இருப்பவர்கள் தங்களது தளத்திற்கு கீழ் உள்ளவர்களிடம் தங்கள் அதிகாரத்தையும் ஆதிக்கத்தையும் செலுத்தத் தயங்கமாட்டார்கள்.

ஆனாலும் இந்தப் படிமுறைநிலையில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உயர், உயரப் போகிறார்களோ, அவர்கள் தங்களுக்குக் கீழே உள்ள அத்தனை மக்களுக்கும் அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு தங்களது ஆதிக்கத்தைப் புலப்படுத்தி நிலைநாட்டிக் கொள்வார்கள். இதனால்தான் யாழ்ப்பாணத்தில் வெள்ளாள ஆதிக்க நிலைகளும் மட்டக்களப்பில் முக்குல ஆதிக்கமும் தென் இந்தியாவில் பிராமண ஆதிக்கமும் மேலோங்கி நிற்கின்றன.

இந்த வரன்முறை ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் அவற்றை ஒட்டிய கொடுமைகளும் வக்கிரங்களும் எமது சமூகங்களின் சாபக்கேடு.

வாழ்க்கைக்கு அப்பால்...!

- பரீல் -

மண்ணின் மேல் உனக்கு -
ஒவ்வொரு நாளும்
ஒரு புவையாயினும் பறித்து
உன் சட்டையிலும் தலைமுடியிலும்
சூடிக் கொள்ளத் துடிக்கும்
மனிதக் கண்கள் ஆயிரம் இருக்க...
என் பார்வையைச் சூறையாடிப்
பறித்துக் கொண்டு போனது
உன் பார்வை...
உன் பார்வை ஒன்றே போதும்
இனி ஒரு போதும்
தீண்டாது என்னை
வேறு பூக்களின் வேட்கைப் பார்வைகள்...
கண்ணே -
இரண்டு வேறு வேறு பூக்களிடையே ஆன
உறவில்லை எமது...,

இதற்கு -
வடிவங்கள் காரணமில்லை...
வண்ணக் கவர்ச்சியும் காரணமில்லை...
வேர்களால் தழுவிக் கொண்டிருக்கும்
நமக்குள் -
பொதுவில் கசிந்து
ஈரமாய் அழிகிறது உயிர்கள்...
காலத்தால்,
இடத்தால்,
கணக்கிட முடியாத தொலைவில்தான்
நாமிருக்கின்றோம்...
நம்மிருவர் உடல்களை இணைப்பதற்குக்
காற்று மட்டும் இல்லாவிட்டால்
நம் நிலை என்ன...
வரட்டுமா கண்மணி -
காத்திருக்கிறது உலகத்தில்
வாழ்க்கை எனும் மாமக் கடல்...!

இலங்கையில் முன்னர் மிகவும் உயர்ந்த கட்டிடமாக 'டைம்ஸ்' (Times Building) கட்டிடம் இருந்து வந்தது. அங்கிருந்து 'டைம்ஸ் ஒப் சிலோன்' என்ற மாலை ஆங்கிலத் தினசரியும், 'சன்டே டைம்ஸ்' என்ற ஞாயிறு வெளியிடும், 'டெய்லி மிரர்' என்ற காலை ஆங்கிலத் தினசரியும் வெளியாகி வந்தன. இப் பத்திரிகைகள் சிறிது காலத்திற்கு முன்னர் நின்று போய்விட்டன.

பின்னர், ரஞ்சித் விஜேயவர்த்தனவின் விஜேய நியூஸ் பேப்பர்ஸ் லிமிட்டெட், இப் பொழுது 'சன்டே டைம்ஸ், டெய்லி மிரர்'

ஆகிய ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளையும், 'லங்காதிப்' என்ற சிங்களத் தினசரியையும் வேறு சிறிய பத்திரிகைகளையும் வெளியிட்டு வருகிறது.

அதே காலப்பகுதியில், 'சன்டே டைம்ஸ்' சிறப்புச் சித்திராம்ச ஆசிரியராக (Features Editor) எஸ்.முத்தையா (தமிழ் நாடு, நாட்டுக்கோட்டுச் செட்டி பரம்பரையினர்) பணிபுரிந்து வந்தார். அருமையாக ஆங்கிலத்தில் எழுதுவார். 'டைம்ஸ் அனுவல்' ஆண்டு மலரை அற்புதமாகக் கொண்டு வருவார். பின்னர் இவர், சென்னையிலிருந்து வெளியாகிய 'எஸைட்' (Aside) சஞ்சிகை

எஸ்.என். சிவகுமாரன்

ஆசிரியர் குழுவால் இடம் பெற்றார். இவருடைய மேற்பார்வையில் எஸ்ஹான் செளஜாவும், பறங்கியரான ரொடரிகோவும் உதவி ஆசிரியர்களாகத் திறம்படச் செயற்பட்டு வந்தனர். நமது நாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர் மறைந்த கே.டானியலின் 'டானியல் கதைகளுக்கு நான் எழுதிய மதிப்புரைக்கு விவிலியத்துடன் சம்பந்தப் படுத்தி "Daniel's Judgement" என்ற தலைப் பிட்டவர் உதவி ஆசிரியராக விளங்கிய ரொடரிகோ.

'டைம்ஸ்'ல் வெளிநாட்டுச் செய்தி உதவி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து வந்தவர் அனைத்தலக கவனத்தையும் பெற்ற ரிராம நாதன். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் மிக முக்கிய பிரீட்டிஷ் ஆங்கிலக் கவிஞரும், திறனாய்வாளருமான ஸ்டீபன் ஸ்பெண்டரும் (Stephen Spender) மேர்வின் ஜே.லஸ்கியும் ஆசிரியர்களாக விளங்கி 'என்கவுண்டர்' (Encounter) ஆய்வுறிவு ஏடு நடத்திய ஆசிரியர்களுக்கான ஆங்கிலச் சிறுகதைப் போட்டியில் நமது ரிராமநாதன் முதற் பரிசைப் பெற்றார். இவர் எழுதிய கதையின் பெயர், 'The Census' (குடிசனமதிப்பு). நன்றாகத் தேவா

ரம் பாடக்கூடிய திறமைசாலா ராமநாதன், ராமா என்பதை அடிதலையாக மாற்றி 'AMAR' என்ற புனைபெயரிலும், அருமையான ஆங்கிலத்தில் பத்திகளை எழுதி வந்தார். இவர் இப்பொழுது நம்மிடையே இல்லை.

ராமநாதன் 'என்கவுண்டர்' சிறுகதைப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற பொழுது, நான் பல்கலைக்கழக புகுமுக வகுப்பு மாணவனாக, மருதானை சென்ஜோசப் கல்லூரியில் படித்து வந்தேன். திருராமநாதனைச் சந்திக்க 'டைம்ஸ்' கட்டிடத்திற்கு முதற் தடவை யாகச் சென்றேன். ராமநாதன் மிகவும் சங்கோஜி. பிரசித்தியை விரும்பியவரல்லர். அவருடன் நட்பைச் சம்பாதித்த பின்னர், ஒருநாள் அவர் என்னை எஸ்.முத்தையாவிடம் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

ஆங்கில/சிங்கள மொழி இலக்கியங்கள் தொடர்பான விஷயங்கள் 'சன்டே டைம்ஸ்'ல் வருவதை அவதானித்த நான், தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் வெளியிட்டால் நன்றல்லவா என்று முத்தையாவிடமும், ராமநாதனிடமும் கூறியபோது, உம்மால் அகைபற்றி எழுத முடியுமா? என்று என்னை இருவரும்

கேட்டார்கள். நான் அசட்டுத் துணிவுடன் உடன்பட்டேன். விளைவு:

சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்ற டொமினிக் ஜீவாவின் "பாதுகை" பற்றிய மதிப்புரையை எழுதிக் கொடுத்தேன். இது நடந்தது 1960ல். இதவே எனது முதல் ஆங்கில புத்தக மதிப்புரை. நல்ல முறையில் display பண்ணிப் பிரசுரித்திருந்தார்கள். இந்த மதிப்புரை வெளியான அன்று என்னை எனது வீட்டில் சந்தித்த மெய்யியல் துறை விரிவுரையாளரும், 'செய்தி' பத்திரிகையில் சில அருமையான பத்திகளை எழுதி வந்தவருமான நமது காசிநாதன், என்னை வெகுவாகப் புகழ்ந்து சென்றார். (காசிநாதன் இப்பொழுது அவுஸ் திரேலியாவில் வசிப்பதாகத் தெரிய வருகிறது)

அனைத்துலகக் கவனத்தைத் தற்போது ஈர்த்துள்ளவரும் முன்னைய "சுற்றட்டி ரிவியூ" என்ற ஆங்கில வார இதழின் ஸ்தாபக ஆசிரியராகவும் விளங்கிய, எஸ். சிவநாயகம் (எஸ்.டி.சிவநாயகம் வேறொரு மகத்தான பத்திரிகையாளர். இவர் அல்ல அவர்) 60 களில் "டைம்ஸ்" நிறுவனத்தினர் வெளியிட்டு வந்த "டெய்லி மிரர்" என்ற ஆங்கில நாளிதழின் உதவி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து வந்தார். இவர் "கார்த்திகா" என்ற புனைபெயரில் கலை சம்பந்தமான பத்திகளை எழுதி வந்தார். இவருடைய அரசியல் திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் பிரசித்தி பெற்றவை. ஆங்கில எழுத்து நடை பலரின் இரசனைக்கு உட்பட்டது.

எனது மதிப்புரைகள் "டைம்ஸ்" பத்திரிகையில் அடிக்கடி வரத் தொடங்கிய வேளையில், ஒருநாள். அமர் கே.பாலச் சந்திரன், அவருடைய நெருங்கிய நண்பர் எஸ்ஹான் செளஜாவைச் சந்தித்து உரையாட அழைத்தார். வளரிளம் பருவ அறியாப் பருவத்தினனாக நான் இருந்தேன். இந்தச் சந்திப்பு வெறும் கலந்துரையாடல்களுக்காக அல்ல, மதுஷடன் கூடிய சம்பாஷணையாக அது இருந்தது. மது அருந்துவதில் எனக்கு அப்போதே வெறுப்பு. ஆயினும், நான் மது அருந்தாமல், அந்த விரயமான நேரத்துக்கும்

குடிவெறி நாற்றத்திற்குமான செலவை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பின்னர் நான் அறிந்து கொண்டேன், எனது கட்டுரைகள் "டைம்ஸ்"ல் வெளியாவதற்கு 'சம்திங்' என்னிடம் எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்று. நானும் மெல்ல மெல்ல அப்பத்திரிகைக்கு எழுதுவதின்னு விலகிக் கொண்டேன்.

ஆயினும், 'டைம்ஸ் பாலாவும்' நானும் சந்திக்குமிடங்களில் கதைத்துக் கொள்வோம். பகைமை உணர்ச்சி நம்மிருவரிடையேயும் எழவில்லை. எனது திருமணம் 1966 மே 26 ஆத் திகதி மருதானை கப்பியாவத்தை கோயிலில் நடைபெற்றது. தனிப்பட்ட அழைப்பை நான் யாருக்கும் அனுப்பவில்லை. ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றில் சிறுவிளம்பரம் மாத்திரம் பொது அழைப்பாக விடுக்கப்பட்டது. இதனைப் படித்துவிட்டு பாலாவும் போகாவும் கோவிலுக்கு வந்து என்னையும், துணைவியார் புஷ்பாவையும் கௌரவப்படுத்திச் சென்றார்கள். சில புகைப்படங்கள் எடுத்துதவவும் செய்தார்கள்.

1980 களின் பிற்பகுதியில் 'தி ஐலன்ட்' என்ற ஆங்கிலத் தினசரி ஞாயிறு இதழ்களில் சிறப்புச் சித்திராம்சப் பகுதி இணை ஆசிரியராகவும், "கல்ச்சா" என்ற பக்கத்தைத் தொகுத்து வழங்கும் ஆசிரியராகவும், "க்ளினிங்ஸ்" என்ற மகுடத்தில் பத்தி எழுதுபவனாகவும் நான் தொழிற்பட்டேன்.

பழைய "சன்டே டைம்ஸ்"ல் பணிபுரிந்தவரும், "டைம்ஸ் பாலா"வின் மிக நெருங்கிய நண்பருமான எஸ்ஹான் செளஜா, "தி ஐலன்ட்" நாளிதழில் உதவி ஆசிரியராகப் பணி புரிய வந்தார்.

திறமைசாலியான அவருக்குத் தொடர்ந்து பணியாற்ற முடியாமற் போய்விட்டது. வேலைக்கு வந்த ஒரு சில வாரங்களுக்குள் னேயே அவர் விலகிச் சென்றுவிட்டார். பின்னர் சில நாட்களுக்குப் பின் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றுவிட்டார்.

சௌஜா இறப்பதற்கு முன்னர் என்னை அவமானப்படுத்தும் முறையில் எனக்கொரு கடிதத்தை அனுப்பி வைத்தார். அக்கடித சாரம் என்னவென்றால், நான் எனது ஆங்கில எழுத்துக்கள் மூலம் எனக்கு ஆங்கில

மொழியில் கொஞ்சமேனும் பரிச்சயமில்லை என்பதை அம்பலப்படுத்தி வருகிறேன் என்றும், கலை, இலக்கிய உலகத்தில் நான் சந்தி சிரிப்புக்கு ஆளாகியிருக்கிறேன் என்றும், எழுத்துத் துறையிலிருந்து நான் ஒதுங்கி விடவேண்டுமென்றும் ஆலோசனை கூறியிருந்தார். அவர் கூற்றுக்களில் உண்

மையுண்டோ நானறியேன். மறைந்த செளஜா ஏன் என்னிடம் புகைச்சல் கொண்டார் என்று இன்றும் நானறியேன்.

அமரர் கே.பாலசுந்தரனுக்கு அஞ்சல் செலுத்தும் வேளையில் அமரர் எஸ்.ராஜன் செளஜாவின் நினைவை அழிக்க முடியாமற் போய்விட்டது.

கடிதம்

நீங்கள் அஞ்சல்வழி அனுப்பிய “எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்”, மல்லிகை ஜீவா ஆகிய இரு நூல்களும், “மல்லிகை மாத்தளை இதழ்”, மல்லிகை 35வது ஆண்டுமலர் ஆகியவற்றை ஐந்தாம் நாளன்றே கிட்டி விட்டன. எனினும் உங்கள் வாழ்க்கைக் குறிப்பைப் படித்தபின் எழுத நினைத்ததால் இச்சுனக்கம்.

பிறப்பின்வழி தோன்றிய எதிர்ப்பு, அரசியல் மாற்றுக் கருத்தினால் உருவாகிய சூழ்நிலைகள், வாழ்க்கை ஓட்டத்திற்கு அதிமுக்கியமான பொருளற்ற நிலை, அருயை பொறாமை ஆகிய அகரப்பண்புகள் தலையீடுகள் அனைத்தையும் எதிர் நீந்தி இலக்கிய பணிபுரியும் கர்மவீரியம் பாராட்டிற்குரியது. நேரில் பல துண்டுகளாகக் காண வாய்க்காததால் வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள வாய்க்கவில்லை. எனினும் ஓரளவு உங்கள் வரலாற்று நூலின்வாயிலாக உணர நேர்ந்தது.

குறிப்பாக நமது யாழ்ப்பாணச் சந்திப்பின் குறிப்பு அந்தத் துடிப்பான காலகட்டத்தை உள்ளத்திற்குணர்த்தியது. மாஸ்டர் கார்த்தியின் நட்புறவு, அன்பர்கள் ராஜகோபால், எஸ்.பொ.நீங்கள் ஆகியோருடன் சுவர்களில் சலோகங்கள் வளர்ந்தமை போன்ற நிகழ்வுகள், ஜீவாவுடன் கடந்த கடற்பயணம் ஆகியவை இம்முதிய உள்ளத்திற்கு இளமையின் பசிய கனவுகளைத் தோற்றுவித்தன.

அவற்றைவிட உங்களது சாதியப் போராட்டம் படித்த எனது அன்பர் முல்காஷ் ஆனந்த் எழுதிய சிறுகதை “நாவித்ர சங்கம்” நினைவுக்கு வந்தது. 1945ல் மே சக்தி இதழில் அன்பர் தி.ஐ.ர ஆசிரியராகச் செயல்பட்ட காலத்தில் வந்த தமிழாக்கம். ஐப்பது ஆண்டுக்கு முன்பே இன்றைய மோஸ்தராகிவிட்ட “தலீத்” இலக்கியத்திற்கு முன்னோடியாக ஆனந்த் அமைந்துள்ளார். அவரது “தீண்டாதான்” “சூலி” ஆகிய நவீனங்களும் இவ்வரிசையினதே. நாவித்ர சங்கத்தின் பட்டப்பதிவை இத்துடன் இணைத் துள்ளேன். நிச்சயமாய் அக்கால கட்டத்தில் படித்திருக்கக் கூடும். எனினும் உங்கள் வரலாற்றுக் குறிப்பில் கண்ட நிகழ்ச்சிகளின் — காண வியப்புற்றேன். விளைவு இவ்விணைப்பு.

முதுமையின் விளைவாக இங்கு குந்தவேண்டிய நிலையில் தனிமையின் சூழ்நிலையில் ஆறுதலாகக் குறிப்பைப் படிக்கும் பொழுது (வெளித்தொடர்புகள் உடல்நிலை காரணமாக சுருக்கும் நிர்ப்பந்தத்தில் தோன்றிய நல்வாய்ப்பில் (Blessing in)) பல முன்னேற்றங்களைக் கணிக்க வாய்க்கிறது. இவற்றுள் என்னுள்ளத்தின் ஆழப்பதிவு தமிழகத்தில் இலங்கையின் தனித்தன்மை நிறைந்த ஆளமையைச் இலக்கிய, சமூக, அரசியல் சிந்தனைகளை உணரச் செய்து வரும் பண்பினதே. அடுத்தது சாதி சமய வேறுபாடற்ற புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்குக் களாபளித்தது.

இப்பணி மேலும் வளர்வதுடன், தமிழக ஓவியம், நாட்டியம் நாடகம் ஆகிய துறைகளில் மல்லிகைப் பந்தரில் மலர வேண்டும்.

கே. கணேஷ்

பாரதி, புனர் ஜென்மம் என்ற கட்டுரையிலே “நெடுங்காலத்துக்கு முன்னே எழுதப் பட்ட நூல்கள் அக்காலத்துப் பாஷையைத் தழுவினமை, காலம் மாற மாற பாஷை மாறிக் கொண்டே போகிறது. பழைய பதங்கள் மாறிப் புதிய பதங்கள் உண்டாகின்றன. புலவர் அந்தக் காலத்து ஜனங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியக்கூடிய பதங்களையே வழங்க வேண்டும். அருமையான உள்ளக் காட்சிகளை எளிமை கொண்ட நடையிலே எழுதுவது நல்ல கவிதை... நமது கவிதையிலே ஆனந்தம் குறையத் தொடங்கிற்று. ருசி குறைந்தது. கரடு முரடான கல்லும், கள்ளி முள்ளும் போன்ற பாதை நமது

கவிதைகளுக்கு நல்ல பாதையாகத் தோன்றலாயிற்று. கவிராயர்கள் கண் என்பதைச் சக்கு என்று சொல்லத் தொடங்கினர். ரஸம் குறைந்தது. சக்கை அதிகப்பட்டது. உண்மை குறைந்தது. பின்னல் திறமைகள் அதிகப்பட்டன என்று தனது கலை கவிதைகளின் நிலைபற்றியும் அவை எவ்வாறு தற்காலத்துக் கேற்றமுறையிலே எழுதப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியும் கூறியுள்ளான். ருசி குறைந்த தன் காலக் கவிதைகள் பற்றிக் கூறிய அவன்

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம். பொது

நவீன கவிதையின் முன்னோடி மகாகவி பாரதி -

அம்மன்கினி. முருகதாஸ்

சனங்கள் விரும்பும்மெட்டு இவற்றினை யுடைய காவியம் ஒன்று தற்காலத்தில் செய்து தருவோன். நமது தாய்மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகிறான்” என்கிறான்.

புதுமை, புதியது என்ற சொற்கள் அவரது ஆக்கங்களில் அதிகம் பயன்படுத்தப்படுவதைக் காணலாம். அவனது பாடல்கள் கட்டுரைகள், கதைகள் யாவற்றிலுமே புதிய சிந்தனை இழையோடியுள்ளது. இந்தப் புதிய சிந்தனை கவிதை நடையிலும் அல்லது கவிதையின் உருவவமைதியிலும் உள் ளடக்கத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்தி யுள்ளதைக் காணலாம். இது மிகப் பிரமிக்கத்தக்க அளவில் மற்ற, அல்லது பாரதிக்குப் பிற்காலப் புலவர்களிலிருந்தும் அவரை வேறுபடுத்துகின்றது.

பொருளடிப்படையில் நோக்கும் போது அவரது சமகாலத்துக் கவிஞர்கள் சிந்தியாத, பல விடயங்களைச் சிந்தித்திருக்கின்றான். பாரதியாரின் சமகாலக் கவிஞர்கள் இறைவனை - பிரபுவைப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். சாதாரண மனிதனைப் பாடிய பெரும்புலவராக பாரதியே முதன்முதலில் தென்படுகிறார். சாதாரண மனிதனின் வறுமை, கல்வி அறிவற்ற நிலை, சுதந்திரமற்ற நிலை, பெண்ணாடிமை, சாதிக்கொடுமை என இன்னோரன்ன பல பிரச்சினைகள் பாரதியின் கண்முன்னே தான் பூதாகரமாகத் தோன்றுகின்றன.

வறுமையைப் பற்றிப் பாடும்போது இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக இவ்வுலகியற்றியான்” என்று வள்ளுவர் கூறியதற்கும் மேலாக தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனின் ஜகத்தினை அழித்திரு



வேலம் என்று பாடினார்.

தன்பெண்டு, தன்பிள்ளை, சோறு வீடு சம்பாத்தியம் இவையுண்டு தானுன்டென் சின்னதொரு கடுகுபோல் உள்ளங் கொண்டு

தெருவார்க்கும் பயன்ற சிறிய வீணை என்று சுயநலமிகளை வெறுக்கிறார்.

சாதாரண மனிதனது துன்பதுயரங்கள், அவலங்கள், அவரைக் கௌவிக் கொள்கின்றன. இந்திய சமூகம் பாரதியின் காலத்தில் வருணாசிர தாழ்த்தால் மூடிக் கிடந்தது. சாதியால் நலிந்தது, ஒரு சாதி, மற்றைய சாதியை அடிமையாகக் கியிருந்தது. பாரதிக்கோ அது கொடுமையாக இருந்தது.

சாதிமதங்களைப் பாரோம் - உயர் ஜன்மம் இத்தேசத்தில் அய்திரையின் வேதியராயினம் ஒன்றே - அன்றி வேறு குலத்திரையினம் ஒன்றே.

என்று அடித்துக் கூறுகின்றார். தான் ஒரு பார்பானாக இருந்தும்.

குத்திரனுக்கு ஒரு நீதி - தண்டச் சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறொருநீதி சாத்திரம் சொல்லிடுமாயின் - அது சாத்திரம் அன்று சதி என்று கண்டோம்.

என்று பிராமணியம் வகுத்த, சாத்திரங்களைச் "சதி" எனக் கூறுகிறார். இது தமிழ்க் கவிதைக்குப் புதிய பொருளாகும்.

சாதியாலும் சமயச் சமூகங்களாலும் அடிமைப்பட்டிருந்த சமூகத்தில் விடுதலை என்ற ஒளியைக் கவிதையில் ஏற்றுகிறான். விடுதலை, பெண்கள் விடுதலை, பெண்கள் விடுதலைக்கூடும் என்பன பாரதியின் கவிதைகளின் சில தலைப்புக்கள். விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் இந்தச் சிட்டுக் குருவியைப்போலே என மனிதன் ஒவ்வொரு வரையும் அழைக்கின்றார். இந்த விடுதலையில் நாட்டு விடுதலையும் அடங்குகிறது.

இந்தியா பிரித்தானியரின் கீழ் அடிமைப் பட்டுக் கிடந்த காலத்தில் பிரித்தானியாவுக்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த காலத்துச் சமூகத்தின் அடிமை நிலையை

நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத் திறமுமின்றி

வஞ்சனை சொல்வாரடி - கிளியே

வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி அச்சமும் ஓடினையும் அடிமைச் சிறுமதியும் உச்சத்திற் கொண்டாரடி - கிளியே ஊமைச் சனங்களடி.

என்று பாடுகின்றார்.

பெண் விடுதலை பற்றிய நவீன சிந்தனையையும் உரத்துப் பாடியவர் பாரதி. "பெண்மை வாழ்க" பெண்கள் விடுதலைக்கும், "பெண் விடுதலை" ஆகிய பாடல்களுடன் ஆங்காங்கே பெண் விடுதலைக் கருத்தைப் புதைத்துச் சென்றுள்ளார். உதாரணமாக முரசு என்ற பாடலில்,

பெண்ணுக்கு ஞானத்தை வைத்தான் - புவி பேணிவளர்த்திடும் ஈசன் மண்ணுக்குள்ளே சில மூடர் அந்த மாதரறிவைக் கெடுத்தார் - என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தொழிலாளரைப் பற்றிய கரிசனை அவரிடம் காணப்பட்டது. தொழிலாளிகளை அடிமைகளாகக் கருதிய சமூகத்தில் பாரதியின் பாடல்களிலே தான் தொழிலாளர் பற்றி புகழ்ந்து பேசப்படுகிறது.

இரும்பைக் காப்ச்சி உருக்கிடுவீரே இயந்திரங்கள் வகுத்திடுவீரே கரும்பைச்சாறு பிழிந்திடுவீரே கடலில்முழ்கி நல்முத்தெடுப்பீரே அரும்பும் வேர்வை உதித்துப் புவிமேல் ஆயிரம் தொழில் செய்திடுவீரே பெரும்புகழ் நமக்கேயிசைக்கின்றேன் பிரமதேவன் கலையிங்கு நீரே.

என்று தொழிலாளரைப் புகழும் நவீன சிந்தனையை காண முடிகிறது. அத்தோடு தொழிலாளர் புரட்சி நடைபெற்ற ருஷ்ய நாட்டைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றார்.

குடிமக்கள் சொன்னபடி குடிவாழ்வு மேன்மையுறக் குடிமைநீ கடிபொன்றி லெழுந்ததுபார் குடியரசென்று உலகறியக் கூறிவிட்டார் அடிமைச்சுத்த தளைஇல்லை, யாருமிப்போ அடிமையில்கலை.

என்று ரஷ்யாவைப் புகழ்கின்றான். அரசு பற்றிய மேற்கூறிய நவீன சிந்தனைகூட பாரதியின் பாடல்களிலேயே முதன்

முதலாய்த் தொனிக்கிறது.

இந்தச் சிந்தனையின் தொடர்ச்சியாக எல்லாம் ஓர் மதம் - ஓர் இனம் என்ற நவீன சிந்தனை அவரது கவிதைகளில் தொனிக்கிறது.

விநாயகர் நான்மணிமாலையில், "அல்லா யெஹோவா எனத் தொழுதன் புறந்

தேவனும் தானாய், திருமகள் பாரதி உமையெனுந் தேவியர் உகந்தவான் பொருளாய் உவகெலாங் காக்கும் ஒருவனைப் போற்றுவல்

இந்நான்கேயிப் பூமியலெவர்க்கும் கடமை எனப்படும்" என்று மத சமத்துவம் பற்றிப் பேசுகிறார்.

பாரதியின் குழந்தைப் பாடல்கள் கூட நவீன சிந்தனையின் வெளிப்பாடே எனலாம் முக்கியமாக பார்ப்பாப்பாட்டுஇதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

உருவமைதியைப் பொறுத்தவரை அவரே கூறியபடி எளிய பதங்கள், எளிய நடை யாவரும் விரும்பக்கூடிய மெட்டு ஆகியவற்றிலேதான் தனது கவிதையை ஆக்கியுள்ளார். எளியபதம், எளிய நடை எனும் போது நாட்டார் இலக்கியம் நினைவுக்கு வரும். பாரதி தன் பாடல்களைப் பாடிப் பாடி இயற்றினார் எனப்படுகிறது. அந்த வகையிலே நாட்டார்பாடல் மெட்டுகளை பாரதி அதிகம் பயன்படுத்தி யிருப்பதைக் காண முடியும். சிந்து, கண்ணிகள் அவரது பாடல்களில் அடிக்கடி வரும். "நடிப்புச் சுதேசிகள்" என்ற பாடல் கிளிக் கண்ணில் என்ற வகையுள் அடங்குவது. மேலும் நந்தன் சரித்திரக் கீர்த்தனை

மெட்டுக்களைப் பயன்படுத்தி, பாரததேவியின் அடிமை, ஆங்கிலேயன் ஒரு தேசபக்தனுக்குள் கூறுவது தேசபக்தன் ஆங்கிலேயனுக்குக் கூறுவது போன்ற பாடல்களை இயற்றியுள்ளார். காவடிச்சிந்து மெட்டிலே "எங்கன்தாய்" என்ற பாடலை இயற்றியுள்ளார். "கண்ணன் என் தந்தை" நொண்டிச் சிந்துவில் பாடப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு நாட்டார் வடிவங்களைக் கையாண்டதுடன் "சொனற்" என்ற பாடல் வடிவத்தையும் கையாண்டுள்ளார். "சொனற்" என்பது ஐரோப்பிய இலக்கிய மேதைகளாற் கையாளப்பட்ட 14 அடிப் பாடல் ஆகும். யான், சந்திரிகை போன்ற கவிதைகள் இவ்வாறு சொனற் பாக்களாக எழுதப்பட்டன. இவற்றை விட வசனகவிதை என்ற நவீன கவிதை வடிவத்தையும் கையாண்ட முன்னோடி பாரதியாரே.

மொழி நடையை அவர் கூறியது போலவே எளியதாக, யாவருக்கும் விளங்கும்படியாக எழுதியுள்ளார். தமிழிலே முதனிலை எழுத்துக்களாக வராத எழுத்துக்களை முதனிலை எழுத்துக்களாகப் பயன்படுத்தி உள்ளதையும் பாரதியின் புதிய ஆத்திசூடியிற் காணலாம்.

உதாரணமாக ரஸத்திலே தேர்ச்சிகொன் நீதி தவறேல் செம்மைசேர் ரோதனம் தவிர் லீலையிவ் வுலகு லோக நூல்கற்றாணர்" என்பவற்றைக் கூறலாம்.

எனவே தொகுத்து நோக்கும் போது தமிழ்க் கவிதையில் எல்லா வகையிலும் புதுமை செய்த ஒருவராக ஒரேஒருவராக பாரதியைக் கூறமுடியும்.

வெளிவந்து விற்பனையாகின்றது

வெயிலிக் ஜீவாவின் சிங்களச் சிறுகதைகள் - 14 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு

பத்தர பிரசுத்திய

சிங்கள மொழியொய்யும்புச் சிறுகதைகள்

வெளியே ஒரு பெண்குதிரை கணைத் தது. தன் பெற்றோரின் கிராமத்துக்குச் சொந்தமான குதிரையின் கணைப்பு அதுவென்று உணர்ந்து கொண்ட குலேரி, வீட்டுக்கு வெளியே ஓடினாள். தந்தை வீட்டுக் கதவை எட்டிப் பார்ப்பதான பிரமையோடு அவள் தன் தலையை நீட்டி அதைப் பார்த்தாள்.

குலேரியின் பெற்றோர் வசிப்பது சம்பா என்ற கிராமத்தில் பாதை வளைந்து வளைந்து கீழிறங்கிச் செல்லும் பள்ளத்தாக்கில் உள்ள அவளது பெற்றோர் வீட்டிலிருந்து மேட்டு உயர் நிலத்தில் அமைந்திருக்கும் குலேரியின் கணவரின் கிராமம் சில மைல்

களுக்கப்பால் இருக்கின்றது. இந்தப் புள்ளியிலிருந்து பார்க்கின்ற ஒருவர், சம்பா தன் காலடியில் நீண்டு கிடப்பது போலவே உணரக் கூடும். பிறந்த வீட்டின் ஞாபகங்கள் வரும்போதெல்லாம், தன் கணவன் மணாக்குடன் குலேரி இந்த இடத்துக்கு வந்து தான் கிராமத்தைப் பார்ப்பாள். சம்பா வில் சூர்ய ஒளிபட்டு வீடுகள் மின்னுவதைப் பார்க்கையில், அவள் இதயமும் பெருமையோடு ஜொலிக்கும்.

வருடத்துக்கு ஒரு தடவை அறுவடைக் கால கொண்டாட்டங்களில் பங்குபற்ற, குலேரி தன் பெற்றோர் வீட்டுக்குச் செல்ல

மண்ணெண்ணெய் நெடி

கதை மூலம்: அம்ரிதா பரீதம்
தமிழில்: கிகிரிதாவ ஸ்ரீவைவரூர்

சில நாட்களுக்கு அனுமதிக்கப்படுவாள். லகர்மண்டி சென்று குலேரியைக் கூட்டிவர, குதிரை வண்டியோடு ஒரு வேலையாளை அவளது பெற்றோர் அனுப்பி வைப்பர். திருமணமாகி சம்பாவுக்கு வெளியே வசிக் கும் குலேரியின் நண்பியருள் இருவர் இதே காலத்தில் பிறந்தகம் வருவர். இந்த வருடாந்த ஒன்றிப்பில் கலந்து கொண்டு தம் தோழியோடு சந்தோசங்களையும், வலிகளையும் பகிர்ந்து கிடக்க பெண்கள் ஆவலாய்க் காத்திருப்பர். தோழியர் பாதைகள் தோறும் கைகோர்த்துத் திரிவர். புத்தாடைகள் தைப்பதும், தாவணிகள் நிறந்திடப்படுவதும், கண்ணைப் பறிக்கும் அலங்காரப் பொருட்கள் அடைகளில் ஓட்டப்படுவதும், கண்ணாடி வளையல்கள் வாங்குவதும், வெள்ளிக் காதணிகள் அணிவதும் என்று அங்கே குதுகலம் கொஞ்சி நிற்கும்.

குலேரி அறுவடை காலத்துக்காக நாட்களை எண்ணிய வண்ணமேயிருந்தாள். இலையுதிர்க்காலக்காற்று மேகங்களை விரட்டி வானம் தெளிவோடு காட்சியளித்தது. அவள் மனம் கொள்ளச் சிந்தனை வயப்பட்டுருந்தாள். மாமியார் வீட்டில் மாமா, மாமி, கணவருக்கு சமைப்பதும், பட்டியில் இருக்கும் ஆடு, மாடுகளுக்கு உணவூட்டுவதுமான அவளது நாளாந்தக் கடமைகளிடையே, யாரேனும் வந்து தன்னைத் தன் தாய்விடு கூட்டிப் போக மீதம் இருக்கும் காலங்களை எண்ணியபடியிருந்தாள்.

அந்த வருடத்தின் கொண்டாட்ட காலம் ஆரம்பமாயிற்று. தன்னைக் கூட்டிப்போக வந்திருக்கும் குதிரையை மகிழ்ச்சியின் ஆரவாரத்தோடு தொட்டுப் பார்த்த குலேரி, சந்தையின் வேலையாள் நாட்டுவை வரவேற்று மறுநாள் போக ஆயத்தமானாள்.

அவள் முகத்தில் தெரிந்த பரவசமே போதும் வார்த்தைகள் தேவையற்றவை. அவளது கணவன் சிகரட்டை பற்றவைத்த படி கண்களை மூடிக் கொண்டான். அந்த சிகரட் மணம் பிடிக்கவில்லையா, அல்லது குலேரிக்கு முகம் கொடுக்க முடியவில்லையா அவன் கண்களை மூடி மௌனமாயிருந்தான்.

“சம்பா சந்தைக்கு வருவீங்க இல்லையா? ஒரு நாளுக்காவது வந்து போங்களேன்” அவன் கெஞ்சினான். சிகரட்டை அப்பால் வைத்தான் மணாக். அவளிடமிருந்து எந்த பதிலுமில்லை.

“ஏன் எதுவுமே பேச மாட்டேன்றீங்க. நாள் ஒன்று சொல்வேன் கேப்பீங்களா?” அவள் இடைமறுத்துக் கேட்டாள்.

“நீ என்ன சொல்லப் போறேன்னு எனக்குத் தெரியும். வருடத்துக்கு ஒரு தடவை தான் நீ தாய் வீடு போறே. இதுக்கு முன்ன, ஒரு போதும் உன்னை நான் தடுத்ததும் இல்லை”

“ஏன் இந்த முறை மட்டும் தடுக்கிறீங்க?” அவள் வினாவெழுப்பினாள்.

“இந்த தடவ மட்டும்...” அவன் கெஞ்சினான்.

“உங்க அம்மாவே ஒன்னும் சொல்லல்ல. நீங்க மட்டும் ஏன் பின்னே என்னைத் தடுக்கிறீங்க” குழந்தைத்தனமாய் குலேரி அடம்பிடித்தாள்.

“என் அம்மா...” மணாக் தன் வார்த்தையை முடிக்கவில்லை.

நீண்டகாலம் காத்திருந்த அந்தப் பயணத்துக்காக குலேரி மறுநாள் வைகறைக்கு முன்னமேயே ஆயத்தமானாள். அவளுக்கு குழந்தைகள் இல்லையென்பதால் கூடவே கூட்டிப் போவதோ, அல்லது விட்டுச் செல்வதோ என்று பிரச்சினைகள் எதுவுமில்லை. மணாக்கின் பெற்றோரிடமிருந்து அவள் விடைபெற்று வரும் வரை, நாட்டு குதிரையை நிறுத்திக் காத்திருந்தாள். அவர்கள் தலை தடவி அவளை ஆசீர்வதித்து வழியனுப்பி வைத்தனர்.

“பாதி வழி வரை உன்னோடு நானும் வருகிறேனே” மணாக் கேட்டான்.

குலேரி மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தாள். மணாக்கின் புல்லாங்குழலையெடுத்து அவள் தன் தாவணிக்குள் மறைத்துக் கொண்டாள்.

“காஜியார்” கிராமத்தைத் தாண்டியதும் சம்பாவுக்கான பாதை வளைந்து அவர்களை வரவேற்றது. மறைத்து வைத்திருந்த புல்லாங்குழலை வெளியே எடுத்து அவள், அவனிடம் நீட்டினாள். அவளது கைகளுக்குள், தன் கைகளை இணைத்துக் கொண்டு அவள் சொன்னாள்.

“உங்கள் புல்லாங்குழலை இப்போது வாசியங்களேன். மணாக் சிந்தனை வயப்பட்டுக் கிடந்தான் மௌனமாக. “ஏன் வாசிக்க மாட்டேன்றீங்க” அவள் அவனைத் துருவிக் கேட்டாள். அவன் துயரம் தோய்ந்த கண்களால் அவளைப் பார்த்தான். உட்பட்டோரம் புல்லாங்குழலை வைத்து, மெல்லிய துயர் பாடல் ஒன்று இசைத்தான் மணாக்.

“போகாதே குலேரி” அவன் இரந்து வேண்டினான். “மீண்டும் சொல்றேன். இந்த முறை போக வேண்டாமம்” தொடர்ந்து வாசிக்க முடியவில்லை. அவன் புல்லாங்குழலை அவளிடமே நீட்டினான்.

“ஏன்” கேட்டவள் தொடர்ந்தாள். “சந்தை நாளுக்கு நீங்க வாங்க. நாம் ஒண்ணா திரும்ப அன்னிக்கே வந்துடுவோம் சத்தியமா நா வருவேன்”

மணாக் பிறகு எதையும் கேட்கவில்லை. பாதையோரம் அவர்கள் நின்று கொண்டனர். நாட்டு அவர்களிருவரும் பேசிக் கொள்ள இடமளித்து அப்பால் நின்றான். ஏழு வருடத்துக்கு முன்னே இது போலவேயர் நாளில், தன் நண்பர்கள் சகிதம் சம்பாவின் அறுவடைக் கொண்டாட்ட நாளில் இதே பாதையில் வந்ததை அவன் மனது மீட்டிப் பார்த்தது. முதன் முதலில், மணாக், குலேரியைக் கண்டதும், காதல் வயப்பட்டதும் இதே நாளில் தான். பின்னர் தனியே அவளை சந்தித்து அவளது கரங்களையுள்ளிக் கொண்டு, அவன் சொன்னான். “பால் வாசம் வீசும் முற்றாத தானியக் கொத்து போல



நீ...” மந்தை, முற்றாத அந்தத் தானியக் கொத்தைத் தான் தேடிப் போகிறதோ?” தன் சம்மதத்தை ஜாடையில் சொன்ன குலேரி, “என் தகப்பனிடம் போய் என்னைப் பெண் கேளுங்கள்” என்றான்.

மணக்கின் உறவினரிடையே பெண்ணுக் கான பணத்தை திருமணத்துக்கு முன்னே ஏற்பாடு செய்து விடுவது வழமை. மணக் சங்கடப்பட்டான் குலேரியின் தந்தை அவளுக்குக்காகக் கோரப் போகும் பணத்தொகை எதுவெனத் தெரியாமல். ஆனால் குலேரியின் தந்தை நகரவாசி: செல்வம் நிறைந்தவர். பணம் அன்றி, ஒரு நல்ல குடும்பத்துப் பையன் மட்டுமே அவர் தேவையாயிருந்தது. மணக் தகுதியானவன் என்று அவர் நம்பினார். எனவே அவர்கள் திருமணம் நடந்தேறிற்று. ஆழ்ந்த சிந்தனையில் திளைத்திருந்த மணக், தன் தோள் தொட்ட குலேரியின் ஸ்பரிசுத்தால் மீண்டான்.

“என்னதைப் பற்றி கனவு காணுநீங்க” அவன் அவனைக் கேலி செய்தான்

இவன் பதில் சொல்லவில்லை. குதிரை, தொலைவில் பொறுமையின்றி களைத்தது. குலேரி போக ஆயத்தமானான். “இங்கிருந்து கொஞ்ச தூரத்துக்கப்பால் இருக்கிற ‘பஞ் பெல்’ தோப்பை தெரியுமா உங்களுக்கு?” அவன் கேட்டான். “அந்தத் தோப்பினாடு போறவங்க, திரும்பும் போது செவிடா திரும்புவாங்களா”னு சொல்லக் கேட்டிருக்கேன். ஒருவேளை நீங்க அந்தத் தோப்புக்குள்ள போய்டு வந்தீங்களோ என்னவோ. நா சொல்லு எதுவுமே உங்களுக்கு கேட்குற மாதிரி தோணலையே...”

“நீ சொல்லு சரிதான். நீ சொல்லு எதுவும் எனக்கு கேட்கவில்லை தான் குலேரி. அவன் பெருமூச்சு விட்டான்.

ஒருவருக்குள் புதைந்து கிடக்கும் சிந்தனையை மற்றவர் அறியாமல், ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். “நா போறேன்”. குலேரி மென்மையாக சொன்னான். “நீங்க போங்க. ஏற்கனவே ரொம்ப தூரம் வந்துட்டீங்க”

“நீ தூரம் போகணும் குதிரையில் ஏறிப்

போ” மணக் சொன்னான்.

“இதோ உங்கள் புல்லாங்குழலை எடுத்துப் போங்கள்”

“இல்லை, நீ வைத்துக்கொள்”

“சந்தை நாளில் வந்து நீங்க உங்க புல்லாங்குழலை வாசிச்சுக் காட்டுவீங்க தானே” புன்னகையோடு அவன் கேட்டான். அவளது கண்களில் சூர்ய வெளிச்சம் மின்னிற்று. தோளைக் குலுக்கிய மணோக், முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான். குலேரி, சம்பா நோக்கித் திரும்பும் பாதையில் நடக்க, மணோக் வீடு திரும்பினான்.

வீட்டுள் நுழைந்தவன் சோர்வோடு கட்டிலில் விழுந்தான். “இத்தனை நேரம் வெளியே போயிருந்தாயோ மணோக்?” அம்மா தொடர்ந்து கேட்டாள், “சம்பாவுக்கே போய் வந்தாயோ?”

“இல்லை, மலைப்பகுதியோடு திரும்பி விட்டேன்.” அவன் குரல் சுமையோடு ஒலித்தது.

“ஏன் கிழவிகளைப் போல முனகலாகப் பேசுறே” கர்ண கடுரமாய்ச் சொன்னான் அம்மா. “ஆண் மகனாய் இரு!”

மணாக்குக்கு மறுமொழி சொல்லத் தோன்றிற்று: “நீ ஒரு பெண்ணா...” அவன் மௌனமாகவே இருந்தான்.

மணக், குலேரி தம்பதியருக்குத் திருமணமாகி ஏழு வருடங்கள். இன்னும் அவன் குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. எட்டாம் வருடமும் இதே நிலை நீடிக்கக்கூடாதென்று மணக்கின் அம்மா ஒரு ரகசியத் தீர்மானம் மேற்கொண்டிருந்தாள். ஐநூறு ரூபாய் பணம் கொடுத்து, மணாக்குக்காக இரண்டாம் மனைவி ஒருத்தியைக் கொண்டுவர, குலேரி தாய்வீடு போகும்வரை காத்திருந்தாள். மணாக்கும் இதை அறிவான். தாய்க்கும், சம்பிரதாயத் துக்கும் அடிபணிந்தாக வேண்டுமேயென்று அவன் உடல் இணங்கிற்றே தவிர, புது மனைவியின் முன், அவனது இதயம் அவனுள்ளேயே இறந்து போய்த்தான் கிடந்தது.

கொஞ்ச நாளின் பின், ஒரு நாள் காலை மணக் சிகரட்டை பற்ற வைத்துக்கொண்டான். வெளியே அவனது பழைய நண்பன் ஒருவன் போவதைக் கண்டு கேட்டான். “ஹே பவானி எங்கே இந்தக் காலையிலே போறே” பவானி நின்று. “எங்கேயுமில்லை சுயமாதான்...” “சிகரட்” மணக் நீட்டினான். தலையிலிருந்து விறகுக்கட்டை இறக்கி, பவானி திண்ணையில் உட்கார்ந்தான். மணாக்கின் கையிலிருந்த சிகரட்டை அவன் வாங்கிக் கொண்டான். பிறகு அவனே சொன்னான், “சம்பாவுக்குப் போய்க் கிட்டிருக்கேன். இன்று சந்தை நாள் அல்லவா...”

பவானியின் வார்த்தைகள் அவனது ஹிருதயத்தை ஊசியாய்க் குத்தின.

“இன்று சந்தை நாள்...”

“ஒவ்வொரு வருஷமும் இதே நாள்ல தானே, சந்தை நாள் வரும்” பவானி கேள்விக் குறியோடு சொன்னாள். “ஞாபகம் இல்லையா... ஏழு வருஷத்துக்கு முன் இதே நாளில் நீ பங்குபற்றிய விருந்து...” மணக் மனதில் பெரிதாய் ஒரு சுமை அழுத்திற்று. பவானி சிகரட் துண்டை வீசி எறிந்து விட்டு, விறகுக் கட்டைத் தூக்கினாள். அவனது புல்லாங்குழல் கட்டுக்கு வெளியே தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்தது. பவானி அவ்விடம் விட்டு மறையும்வரை மணக்கின் கண்கள் அந்தப் புல்லாங்குழலிலேயே லயித்துக் கிடந்தன.

மறுநாள் காலை மணக் வயலில் நின்று கொண்டிருந்தான். தூரத்தில் பவானி வருவது தெரிந்தது. அவன் துயரத்தோடு மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டான். சந்தை பற்றி பவானியிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள அவன் பிரியப்படவில்லை. பவானி மறுபக்கமாய் சுற்றி வந்து, மணக் முன்னே அமர்ந்தான். அவனது முகம், கறுத்துப் போயிருந்தது.

“குலேரி செத்துப் போனான்” பவானி அடிக்குரலில் சொன்னாள்.

“என்ன...?”

“உன் இரண்டாம் திருமணம் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதும், மண்ணெண்ணெயினைத் தன் ஆடையிலே ஊற்றி, தனக்கே தீ மூட்டிக் கொண்டான்”.

துயரத்தில் ஊமையானான் மணக். கண்கள் வெறித்தன. தன் வாழ்க்கையே பற்றி எரிவது போலிருந்தது அவனுக்கு.

நாட்கள் நகர்ந்தன. மணக் தரப்படும் உணவையுண்டான். வயல் வேலைகளில் ஈடுபட்டான். என்றாலும் இறந்த மனிதனைப் போல, அவனது கண்களிலும், முகத்திலும் வெறுமையே படர்ந்து கிடந்தது.

“நான் அவருக்கு மனைவியேயல்ல: தற்செயலாய் அவர் என்னைக் கட்டிக் கொள்ள நேர்ந்திருக்கிறது” மணாக்கின் இரண்டாம் மனைவி முறையிட்டாள்.

எப்படியோ, அவள் கர்ப்பமானாள். புது மருமகனின் இந்நிலை மணாக்கின் அம்மாவை மகிழ்ச்சியின் உச்சிவரை கொண்டு சென்றது. மணாக்கிடம் சேதி சொல்லப் பட்டது. அவன் வெறுமனையிருந்தான்.

“கொஞ்ச நாள் பொறுத்துக்கொள். குழந்தையின் முகம் கண்டதும் அவன் மாறி விடுவான்” மாமி ஆறுதல் சொன்னாள் மருமகனுக்கு.

மணாக்கின் மனைவிக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அவனது தாய் குழந்தையை நிராட்டி, புத்தாடை அணிவித்து மணாக்கின் மடி மீது வைத்தாள். தன் மடிமீது கிடக்கும் அந்தக் குழந்தையை நெடு நேரம் வெறித்துப் பார்த்தான் மணக். முகத்தில் எந்த சலனமுமில்லை. எதையும் அவனால் கிரகிக்கவும் முடியவில்லை. நீண்ட நேரமாகக் குழந்தையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று அவனது வெற்றுக் கண்களில் பயம் நிரம்பிக் கொண்டது. மணக் பயங்கரமாய் அலற ஆரம்பித்தான்.

“இவனை அப்பால் கொண்டு போங்கள்” பயங்கரமாய்க் கத்தினான்.

“எடுத்துப் போங்கள் இவனை. அவனிடம் மண்ணெண்ணெய் நெடி வீசுகிறது”.



கண்ணித்துறையில் உங்களை உச்ச நிலைக்கு
அழைத்து, உங்கள் எதிர்காலத்தை ஒளிர்விக்க
நீங்கள் நாட வேண்டிய ஒரே ஸ்தாபனம்.

APTECH
COMPUTER EDUCATION
We Change Lives

ஒழிந்துவிட்டதாகக் கருதப்படும் மரபுக் கவிதை புதுக்கவிதைப் போராட்டம் ஓய்ந்து விடவில்லையோ என்ற ஐயம் ஏற்படுத்தும் வகையில், மீண்டும் சிலர் மரபுக்கவிதை புதுக் கவிதை என இலக்கியத்தில் பிரிவினை வாதம் பேசுவதும், மரபு தெரிந்தவர்கள்தான் மரபை உடைக்க முன்வரவேண்டும் என இலக்கியத்தில் வன்முறையை வளர்ப்பதும் நல்லதல்ல.

மரபுக்கவிதை என்பது வெறுக்கத்தக்கது ஒன்று அல்ல. நல்லதொரு புதுக்கவிதை யாளன் மரபுக்கவிதையை வெறுக்க முடியாது. தந்தையை மகன் வெறுப்பதை எவ்

வாறு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதோ அதே மாதிரி இதுவும். ஆனால் இத்தகைய பிரச்சனைகளை அடிக்கடி எழுப்புவது யார் என்று பார்த்தால் மரபுக்கவிதையின் பாதுகாவலர்கள்தான். அதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. அதே நேரம் மரபுக்கவிதையைப் பேணுபவர்கள் அதன் வளர்ச்சிக்காக நல்ல பல மரபுக் கவிதைகள் எழுத முயற்சிக்க வேண்டுமே யொழிய மரபுக்கவிதையோடு சம்பந்த மில்லாத புதுக்கவிதையாளர்களை சுயமா வம்புக்கு இழுத்து நேரத்தை வீணாக்காமல் இருப்பது நல்லது. அத்தோடு, மரபுக்கவிதை யாளர்கள் சிலருக்கு சில விடயங்களில் தெளிவு போதாது என்பதை பணிவுடன்

ஒரு பிரதீயின் முணுமுணுப்புக்கள்

மேமன்கவி

சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது.

இந்த மதிப்பு மிக்க மரபு கவிதையாளர்கள் புதுக்கவிதை சம்பந்தமாக முன் வைக்கும் சில கருத்துக்களைப் பார்ப்போம்.

அ) மரபு தெரிந்தவர்கள்தான் மரபை உடைக்கவேண்டும். அதாவது, புதுக் கவிதையாளர்கள் மரபைத் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். நல்ல விடயம்தான். இதன் படி, புதுக்கவிதையாளர்கள் மரபை உடைத்துத்தான் எழுதுகிறார்கள் என்று மரபாளர்கள் கருதுகிறார்கள் போலும். அங்குதான் அவர்கள் பிழையாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். புதுக்கவிதையாளன் பழைய மரபை ஒன்றும் உடைப்பதில்லை. வெண்பாவையோ ஆசிரியப்பாவையோ அவன் ஒன்றும் செய்வதில்லை. புதுக்கவிதை யாளன் அவனது யுகம் அவனுக்குக் கொண்டு தரும் அனுபவங்களினூடாக, எதிர்கால மரபை

ஒன்றை உருவாக்கம் செய்கிறான். இதற்காக, மரபாளர்கள் ஒன்றும் பதறத் தேவையில்லை என்பது எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

ஆ) இனிவரும் காலத்தில் கணனி மரபுக்கவிதையைத்தான் ஏற்றுக் கொள்ளும் என பெருமிதத்துடன் கூறுகிறார்கள். இது ஒரு வகையில் தமிழராகப் பிறந்த நாம் அனைவரும் சந்தோஷப்பட வேண்டிய விடயம். அதேவேளை, கவிதை இயந்திர மயமானது அல்ல என்ற கூற்றில் யாருக்கும் கருத்து முரண்பாடு இருக்காது என நம்புகின்றேன். இனி யோசித்துப் பார்த்தால், கணனி என்ற இயந்திரம் எழுதும் கவிதை எப்படி இருக்கும்? இயந்திரத்தனமாகத்தான் இருக்கும் இல்லையா? நல்ல ஆற்றல் மிக்க கவிஞனால் சுயமாக எழுதப்படும் மரபுக் கவிதையானால் என்ன புதுக்கவிதையா

னால் என்ன அதுதான் உயிரும் சதைபுமாக இருக்கும் இந்த விடயத்தை மறுந்து மரபுக் கவிதையாளர்கள் இனிவரும் காலத்தில் கணனி மரபுகவிதைதான் ஏற்றுக்கொள்ளும் என சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்வது நாமே நமது பலஹீனத்திற்காய் மகிழ்ச்சி கொள்வது போலாகிவிடும்.

இ அடுத்து புதுக்கவிதை மனனம் செய்ய முடிவதில்லை என்ற கவலை இந்த மரபாளர்களுக்கு. நாம் இவர்களிடம் கேட்க விரும்புவது என்னவென்றால் மனனம் ஆகாத இலக்கியம் நல்ல இலக்கியமா காதா? என்பதுதான். உலகத்தின் சிறந்த இலக்கியங்கள் என போற்றப்பட்ட பால்ஸ்டா யின் போரும் அமைதியும்அல்லது கழியின் கயிறு போன்ற இலக்கியங்கள் மனனம் எல்லாம் செய்யப்பட்டனவா? இல்லைதானே. அல்லது இப்படிப் பாப்போம். மனனம் செய் யப்பட்டவை எல்லாமே நல்ல இலக்கியங் களா? உதாரணத்திற்கு, தொல்காப்பியத் தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இலக்கண சூத்திரங் கள் மனனம் செய்யப்பட்டதனால் அவை இலக்கியங்கள் என்று சொல்லலாமா? முடியாதுதானே? அன்று மனனம் செய்து வைக்கவேண்டிய தேவை காரணமாக இலக்கணம் தோன்றியது என்ற உண் மையை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதனால்தான் அன்று இலக்கணம், பழ மொழிகள், மருத்துவக் குறிப்புக்கள் எல்லாமே செய்யுள் வடிவத்தில் பதிவு செய்யவேண்டி இருந்தது. இன்று பதிவு செய்வதற்குப் பல வழிகள் நம் வசம் இருப்பதனால் அந்தத் தேவை இல்லாம லாகிவிட்டது. மேலும் மனனம் செய்யப்பட்டு இன்றும் போற்றப்படும் அன்றைய இலக்கிய ங்களெல்லாம் - உதாரணமாக, கம்பராமாய ணம், மகாபாரதம் போன்றவை அவை மன னம் செய்யும் தன்மை கொண்ட வடிவத்தில் எழுதப்பட்டதனால்தான் அவை இன்றும் வாழ்கின்றன என்று யாராவது கூறினால் அது பிழையான கருத்து.

அதற்கு அப்பால் அந்த இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்திய சமூகத்திற்குத் தேவை யான நல்ல பல கருத்துக்களின் பலத்தால்

தான் இன்றைவரை அவை நினைவில் நிற்கின்றன என்பதை இந்த மரபாளர்கள் நினைவில் நிறுத்துவது நல்லது. எந்தவொரு இலக்கியமானது அது வெளிப்படுத்தும் செய்தியினாலும், அதன் வழியாக படிக்கின்ற வாசகனுக்கு ஏற்படுத்துகின்ற உணர்ச்சியினாலும் அது மனதில் பதியும் வகையிலான சிறந்த இலக்கியமாகிறதே தவிர அது எழுதப்பட்டு இருக்கும் வடிவத்தி னால் அல்ல என்பதை ஏற்றுக்கொள்கின்ற வர்கள் புதுக்கவிதையின் மகிமையைப் புரிந்து கொள்வார்கள்.

ஈ) இந்த மரபாளர்களுக்குப் புதுக் கவிதையைப் பற்றித் தெரியாததனாலோ என்னலோ துணுக்குகளையெல்லாம் புதுக் கவிதைகள் என்று எண்ணி மரபுகவிதை போடு ஒப்பிட்டுக் கொண்டு வருகிறார்கள். அந்த துணுக்குகள் எல்லாம் புதுக்கவிதை கள் அல்ல என்பதை நம்மால் ஏற்க முடிவதானால் அப்படி ஒப்பிடப்படும் பட் சத்தில் மரபில் எழுதப்படும் கவிதைகள் மேலானவை என்பதை நாமும் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அதனால் அக்கூற்றை ஒப்புக் கொள்வதில் தயக்கமில்லை. அதேவேளை மரபில் எழுதப்பட்டு இருக்கும் நல்ல பல கவிதைகளுக்கு இணையாக நல்ல பல புதுக்கவிதைகளும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச் சியில் மனனம் செய்யப்படாத நிலையிலும் பதிவாகி இருக்கின்றன என்பதை மதிப்பு மிக்க மரபாளர்கள் தம் மனதில் பதித்துக் கொள்வது நல்லது.

பழைய மரபில் எழுதப்பட்டாலும் சரி புதிய வடிவில் எழுதப்பட்டாலும் சரி அது கவிதையாக இருக்க வேண்டும்.

ஒரு கவிதைக்கான அம்சங்களாகச் சொல்லப்பட்ட தன்மைகளில் ஒன்றான இலக்கணம் இல்லாததன் காரணமாக அது கவிதை இல்லை என்று ஒதுக்குவது என்பது தந்தையை ஏற்றுக் கொள்ளும் நாம், தந்தையின் வடிவத்தில் மகன் இல்லை என்ற ஒரு காரணத்திற்காக அவனை ஒதுக்குவது போலாகிவிடும்.

ஒட்டு மொத்தமாக நாம் கூற முனைவது என்னவென்றால், இலக்கியத்தில் பிரிவினை

வாதம் வேண்டாம் என்பதுதான். அதாவது இலக்கியத்தில் மரபுகவிதை புதுக்கவிதை என்ற பிரிவினைவாதம் வேண்டாம் என்பது தான்.

2. விருது மயக்கம்

யாருக்கும் இல்லாத அளவுக்கு இந்த விருதுகள் - பட்டங்கள் மீதான ஒருவிதமான மயக்கம் (போதை) இந்த கலைஞர்களுக்கு. (இலக்கியவாதிகள் உட்பட சொல்கிறேன்) ஏன்தான் இருக்கிறதோ எனத் தெரிய வில்லை.

தனக்கான ஆற்றல்மீது வைக்கப்படும் நம்பிக்கையைக் கடந்து வேறு எதன்மீதும் நம்பிக்கை வைத்து ஒரு நல்ல கலைஞன் இயங்கிட முடியுமா என்ன?

ஆனாலும் யாருங்கள். இந்தக் கலைஞர் களுக்கு இது புரிவதில்லை.

விண்ணப்பங்கள் போட்டு விருதுகள் கொள்வதனால் அவர்களது ஆற்றல்கள் வளரும் என்றா எண்ணுகிறீர்கள்? இல்லை! மாறாக. அந்த விருதுகள் - பட்டங்கள் தரும் மயக்கத்தால் அவர்களது ஆற்றல்கள் குன்றிவிடும் என்றே நாம் கருதுகிறோம்.

வறுமைப்பட்டு நிற்கும் கலைஞனுக்குப் பணம் தேவைதான். மறுப்பதற்கில்லை. அதற்கு வேண்டுமானால் ஒரு நிதியத்தை உருவாக்கி, அந்தரங்கமாய் உதவலாமே. அதைவிட்டு, விருதுகள் - பட்டங்களுடன் இணைத்து பணமுடிப்புகள் கொடுத்து கலைஞர்களை யாசகர்களாக மாற்றாமல் இருப்பது நல்லது என சொல்லத் தோன்றுகிறது.

விருதுகள் - பட்டங்கள் கலைஞர் களுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை அல்ல என்ற உண்மை இந்தக்கலைஞர் களாலே புரிந்து படாமல் இருப்பது மனதுக்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஒரு நல்ல கலைஞன் அவன் வசம் வைத்திருக் கும் விருதுகளாலோ, பட்டங்களாலோ சமூகத்திற்கு தெரிய வருவதில்லை. அதற்கு அப்பாலும், அவனது ஆற்றல் வழி யாக வெளிப்படும் ஆக்கத்தின் வீச்சாலும் உயர்வாலும்தான் சமூகத்திற்கு தெரிய

வருகிறான். மாறாக, இந்த விருதுகள் பட்டங்கள் அவனது ஆற்றலைக் குன்றி செய்துவிரும் பட்சத்தில் அவனிடம் என்ன மிஞ்சப் போகிறது? துதிப்பாடலை தவிர!

தமக்கான ஆற்றல்மீதான நம்பிக்கை!

ஆற்றலின் வழியாக ஆற்றுகின்ற பணியால் கிடைக்கின்ற

புகழில் மயங்காத நிலை!

ஆற்றுகின்ற பணியினால் ஆத்ம திருப்தி அடையும் மனோபாவம்!

மேற்குறித்த அம்சங்களிலேயே ஒரு கலைஞன் கவனமாக இருக்க வேண்டுமே யொழிய, விருதுகளிலோ, பட்டங்களிலோ அல்ல என்பது கலைஞர்கள் உணர வேண்டும்.

மற்றபடி, எல்லா மனிதர்களை போல் உழைத்து சாப்பிட வேண்டுமொழிய தான் கலைஞனாக இருப்பதனால் தனக்கு எல்லோரும் நிதி உதவி செய்ய வேண்டும் என எந்தவொரு கலைஞனும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. அப்படி அவன் எதிர்பார்ப்பது, அவனுக்கும் அவமானம். அவன் சார்ந்து நிற்கும் கலை இலக்கியத்திற்கும் அவ மானம். அத்தகைய மனோபாவத்துடன் இயங்கும் கலைஞனின் படைப்புகளில் ஆத்ம உணர்வு சிறிதும் இருக்காது. மாறாக பிறர் புகழ் பாடும் தயாரிப்புகளாகவே அவ னது படைப்புக்கள் மாறிவிடும். அந்த நிலையில், கலைஞனின் நிமிர்வு பின் தள்ளப்பட்டு, விருதுகள் - பட்டங்கள் வழங்கு பவர் கலைஞர்களைவிட முக்கியத்துவமிக்கவர்களாக கவனிக்கப் படுவார்கள் என்பதையும் கலைஞர்கள் நினைவில் நிறுத்தி கொள்வது நல்லது.

3. கவிதை போட்ட உணர்ச்சிக் கோலம்

ஆறாம் திணை எனும் கணனி சஞ்சிகை வழியாக நான் பெற்ற ஒரு நல்ல கவிதை தந்த அனுபவத்தை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன். இப்படித்தான் நல்ல கவிதை ஒன்று மனனமாகாமலே, அது தரும் உணர்ச்சியினால் இதயம் பூராவும் பரவி ஆடும் பூராவும் ஞாபகத்தில் நிற்கும் இதோ



அந்த உணர்ச்சி கோல கவிதை

நேற்று இருந்தது போலிருக்கிறது
அந்தக்

கீற்று வீட்டில்
கொல்லையில் குடைபிடிக்கும்
மகிழ்வு மரம்.

ஒவ்வொரு நாள் விடியலிலும்
மரம் போட்ட கோலத்தை
மனசில்லாமல் கலைத்துவிட்டு
மாவால் கோலம் போடுவாள்
அம்மா.

மார்கழி வந்து விட்டால் போதும்
ஊர்விழி பூராவும்
எங்கள் வாசலில்
மஞ்சள்பொடி
செங்கல்பொடி
காப்பிப்பொடி
கரிப்பொடி
அம்மாவின் கைபட்டதும்
ஆனையாய்த் தேராய்
அணிவகுத்து நிற்கும்
பூவாய்ச் செடியாய்
பூத்துக் குலுங்கும்.

என்றைக்கு கோகுலாஷ்டமி?

எல்லோரும் காத்திருப்பார்
அரிசி மாவெடுத்து
அளவெடுத்த மாதிரி
அவள் போடும் பாதங்கள்
தவறி மிதித்தவரை
தண்டிக்கத் தூண்டிவிடும்.

வாசல் மறித்து
வரிசையாய்ப் புள்ளி வைத்து
எட்டுப் பதினாறாய்
எப்படி விரிந்தாலும்
சரியாய்ச் சேரும்
அம்மாவின் மடக்குக் கோலம்.

தந்தி வந்ததும்
எந்திரமாய்க் காறேறி
வாசலில் கிடத்தியிருந்த அம்மாவின்
விரல்களோடு
என் விரலைப் பிணைக்குகையில்
எழும்பிய அக்காவின் குரல்
இப்போதும் கேட்கிறது.
“அம்மா கிடக்கும்
கோலத்தைப் பார்த்தியா?

- ஜீவி -

மலவிகை அச்சியர் டொமினிக் ஜீவாவின்

கயசரிதை - தன் வரலாற்று நூல்

**எழுதப்படாத கவிதைக்கு
வரையப்படாத சீத்திரம்**

மரபரம்பாக விற்பனையாகின்றது

தேவையானவர்கள் சகல முத்தகக்கண்களிலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

- இது ஒரு மலவிகைப் பந்தல் வெளியீடு -

தாமரா வீட்டை விட்டுப் போய் பத்து
நாட்களாகிறது! இன்றைக்கு வருவாளோ,
இன்றைக்கு வருவாளோ என எண்ணி
ஏமாந்த பொழுதுகளைப் போலவே இன்
றைய நாளும் போய்விடுமோ என்ற ஏக்கம்
மனதை ஆக்கிரமித்திருக்கிறது. சோகம்
அவனைக் குப்புறப் போட்டு அழுத்தியது.
படுக்கையிலிருந்து எழவும் மனதில்லை.
அழுவேண்டும் போன்றதொரு உணர்வு
தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டிருக்
கிறது. அழுகை எதற்காக?. அல்லது
யாருக்காக?. தாமராவுக்காகவா?.

தாமரா வீட்டை விட்டுப் போன நாளி
லிருந்து அவனுக்கு, தான் தனிமைப்பட்டுப்
போனது போன்றதொரு விரக்தி மனதை

அவனுக்கு இரவுகள் மிக நீண்டுகொண்
டிருந்தன. கனவா நனவா என்று புரியாத
இடை மன நிலைகளில் தாமரா கற்பனைக்
கதைகளில் வருவது போல வருகிறாள்.
கனவுகளில் லயித்துப் போகும் வேளைகளில்
விழிப்பு வந்துவிடுகிறது. மீண்டும்
உறங்க, கதை தொடருகிறது. தடைப்பட்ட
உறக்கம் அதிகாலையில் அசதியை ஏற்
படுத்தி, பறவைகளின் கீதங்கள் கூட ஏதோ
மாய லோகத்தில் ஒலிப்பது போன்ற
மயக்கத்தைத் தருகிறது.

அன்று காலைச் சாப்பாட்டை முடித்துக்
கொண்டு வேலைக்குப் புறப்படும் வேளை
யிந்தான் அவள் அந்த விஷயத்தைச்
சொன்னாள்.

'சுதாராஜ்'

மனக்கனிதம்

எரித்துக் கொண்டிருக்கிறது..தன்
உணர்வுகளை அவள் புரிந்துகொள்ள
வில்லையே என மனம் வெதும்பு
கிறது. அப்படி அலட் சியப்படுத்தினால்
அதற்கு அழுகை ஏன்?. தாமரா தனக்கு
யார்?. என்ன உறவு? உறவு ஏதுமில்லை
யெனில் ஒன்றுமே இல்லையென்றாகி
விடுமா?. அவனுக்குப் புரியவில்லை.
எனினும் அழுகை தேவைப்படுகிறது.
எதற்காகவோ யாருக்காகவோ என்று
காரணம் தெளிவாகாவிடினும் அழுது தீக்க
வேண்டும் போலிருக்கிறது.

ஜன்னலுக்கு வெளியே பொழுது
புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. பறவைகள் வித
விதமான தொனிகளில் பாடுகின்றன. இத
மான அவற்றின் கீதங்களை படுக்கையை
விட்டு எழாமலே கேட்டுக் கொண்டிருக்க
அவனுக்கு விருப்பம். ஆனால் இப்போது

“பொழுதுபட நீங்க... வீட்டுக்கு...
வரங்க... நான் வீட்டில் ... இருக்கமாட்டன்!”

அவனுக்கு சிறு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது
போலத்தான் இருந்தது. அதைக் காட்டிக்
கொள்ளவில்லை. திரும்பி அவள்
முகத்தைப் பார்த்தான்.

“மாமா வீட்டுக்குப் ... போகப்போறன்.”

அவன் அதற்கு எவ்வித பதிலும் பேசாமலே
புறப்பட்டுவிட்டான். இப்படி திடுதிப்பென்று
எதற்காக மாமா வீட்டுக்கு தாமரா போகி
றாள் என உள்ளே போசனையாய் இருந்
தது. தனக்கு ஏற்கனவே அவள் அதுபற்றிக்
கூறாமல் விட்டது. தன்னைப் பொருப்படுத்தா
தனால் தானே என ஒரு கோபம்கூட மூண்
டது. கோபம் தாமரா மேலா அல்லது அவள்
தன்னை விட்டுப் பிரியப்போகிறாளே என்ற
ஆற்றாமையிலா என்றும் புரிய வில்லை.

ஏன் போகிறாய், எப்போது திரும்ப வருவாய் என ஒரு கேள்வியையாவது அவளிடம் கேட்டிருக்கலாம். தாமராவும் அதை அவனிடமிருந்து எதிர்பார்த்திருக்கக் கூடும். அப்படிக்கேட்காமல் விட்டது அவளுக்கு ஏமாற்றமாகக்கூட இருந்திருக்கும். அதனாற் தான் அவள் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லையோ? கேட்காமல் விட்டது மடைத்தனம் தான். மாமா வீட்டுக்குத்தானே போகிறாள், இரண்டொரு நாட்களில் திரும்பிவிடுவாள் என அலட்சியமாக இருந்துவிட்டேனே என இப்போது கவலையாயிருந்தது. ஒவ்வொரு நாட்களும் வெறுமனே கழிந்து கொண்டு போக அவள் எப்போது வருவாள் என மனம் ஏங்குகிறது.

இப்படி எவ்வளவு நேரம்தான் அவள் நினைவுகளுடன் கிடப்பது என அவனுக்குத் தன் மேலேயே சினம் ஏற்பட்டது. படுக்கையை விட்டு எழுந்தான். தாமராவையும், அவள் நினைவுகளையும் மறந்துவிட வேண்டும். நேரத்தோடு வெளிக்கிட்டு பஸ் நிறுத்தத்துக்குப் போய்விடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நேற்றையையேபோலவும்... அதற்கு முந்தினம் போலவும் பஸ்ஸைத் தவறவிட்டு வேலைக்கு லேட்டாகப் போக வேண்டி வரும்.

குளித்து ரெடியாகி வந்தபோது மேசையில் சாப்பாடு தயாராயிருந்தது. அவசர அவசரமாகக் குளித்து உடையணிந்து வந்ததால் உடல் வியர்த்தது. நெற்றி வியர்வையைக் கை விரலினால் துடைத்த போது தாமராவின் நினைவு வந்தது. ..

...இதுபோன்ற ஒரு காலையொழுதில் தாமரா பக்கத்தில் நின்று உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தாள். நெற்றியில் துளிர்ந்திருந்த வியர்வையை புறங்கையினால் துடைத்த படியே அவன் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அதைக் கவனித்த தாமரா சட்டெனத் தனது தாவணியைக் கையிலெடுத்து அவனது முகத்தில் துளிர்ந்திருந்த வியர்வையை துடைத்துவிட்டாள். அப்போது அவள் தன்னோடு அணைந்து கொண்டு நின்றது போலவும் அவனுக்கு ஒரு சுகம் கிடைத்தது. அது ஒருவித பரவசத்தையும்

ஏற்படுத்தியது. பதட்டமுமடைந்தான். ..

“அம்மா.. ..அம்மா.. வந்தால்...?”

“வந்தால் வரட்டும்.. ..பயமில்லை...”

தாமரா அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே அம்மா குசினியிலிருந்து வெளிவரும் அசுனை தெரிந்தது. இமைக்கும் கணத்தில் தாமரா அவனை விட்டு விலகி நல்ல பிள்ளையாக நின்றாள். அவனுக்குப் பட்டப்படி அடங்காமல் இன்னும் அதிகமாக வியர்த்தது. அம்மா மீண்டும் குசினிக்குள் போக, அவன் சற்று ஆசுவாசமாக முச்செடுக்க முயல்கையில் தாமராவின் கை அவனது காதைப் பிடித்து முகத்தைத் தன் பக்கம் திருப்பியது. தாவணியைக் கையிலெடுத்து வியர்வையைத் துடைத்து விட்டு.. “எப்படி..?” என்பதுபோலக் கண்களைச் சிமிட்டினாள்.

இப்படி ஏதாவது நினைவு வந்துவிடுகிறது. தாமராவை மறக்கவேண்டும் என மனதில் ஒரு வைராக்கியம் எடுத்தால் அதை அவளது குறும்புத்தனங்கள் நினைவில் வந்து அழித்துவிடுகிறது.

சாப்பாட்டைக் கையிலெடுத்தபோது, சாப்பிட்டுத் தான் வேண்டுமா என உள்ளே ஒரு மணம் பிரேக் அடித்துக் கேட்டது. சாப்பாடு வயிறு மட்டும் சம்பந்தப்பட்ட வியமல்ல, அது மனமும் சம்பந்தப்பட்டது என்பது இது போன்ற வேளைகளிற் தான் புகிறது.

தாமரா வீட்டில் இல்லாத குறை கண்பட்ட இடமெல்லாம் தென்பட்டது.. பாத்திர பண்டங்களெல்லாம் அவற்றுக்குரிய இடங்களுக்குப் போகாமல் போட்ட போட்ட இடங்களில் இடக்குப் பண்ணிக்கொண்டு கிடந்தன. தண்ணீர் குளாய்கூட தாமரா இல்லையென சினுங்கி வாடினதுகொண்டிருந்தது. எழுந்து அவன் அந்தக் குளாயை இறுக்கமாக முடினான். ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட வீணாகச் சிந்துவது தாமராவுக்குப் பிடியாது.

“ஏன் தம்பி... சாப்பிடவில்லையா?...?”

“இல்லையம்மா.. எனக்குப் பசியில்லை..”

தாமராவின் தாயாரை அவன் அம்மா என்றுதான் அழைப்பான். ஆறு வருடங்களுக்கு முன் இந்த வீட்டில் ஓர் அறையை

வாடைகைக்கு எடுத்து குடியிருக்க வந்த நாளிலிருந்தே ஒரு பெற்ற தாயைப் போல அறையுடன் அன்பையும் பரிவையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் உணர்ந்திருக்கிறான். படிப்பு முடிந்த பின், முதலிற் கிடைத்த உத்யோகத்துக்காக காலித் துறைமுகத்துக்கு அண்மிய இந்தப் பகுதிக்கு வரவேண்டியிருந்தது. தங்குவதற்கு ஓர் இடம் தேடியபோது, அவன் யுத்த பிரதேசத்திலிருந்து வந்தவன் அதிலும் இளம் இளைஞன் என்ற காரணத்துக்காக அறையொன்று கிடைப்பது பெரும்பாடாயிருந்தது. அப்போது பெருமனடைந்தங்குவதற்கு இடம் தந்து உதவியவர் அம்மா.

“பசியில்லாட்டில்... பார்சல் பண்ணித் தரட்டா... தம்பி?...”

“வேண்டாமம்மா... நான் கடையில்... பார்த்துக் கொள்ளுறேன்...”

அரை குறையாகப் பதில் சொல்லிக் கொண்டே புறப்பட்டான். இல்லாவிட்டால் அம்மா, சாப்பாட்டைப் பார்சல் பண்ணிக் கையிற் தந்தேவிடுவாள். அவன் கடைகளிற் சாப்பிடமாட்டான் என்பது அம்மாவுக்குத் தெரியும். அவன் தாவர பட்சினி. கடைச் சாப்பாடுகள் ஒத்துவராது.

ஆரம்பத்தில், தங்குவதற்கு அறை தந்த போது, சாப்பாட்டை வெளியில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதுக்கெல்லாம் எங்களுக்கு வசதிப்பாது என அம்மா சொல்லியிருந்தாள்.

தொழிலகத்துக்கு அண்மையில் சைவச் சாப்பாடு சாப்பிடக்கூடிய உகந்த கடைவசதி இல்லை. கடைகளிற் போய் அமர்ந்ததும் மச்சக் கறியின் மணம் அவனுக்குக் குமட்டிக்கொண்டு வரும். அதனால் மதியச் சாப்பாட்டுக்காகக் கடைகளுக்குப் போவதைக் கூடியவரை தவிர்த்துக் கொண்டான். இது தெரிய வந்ததும் அம்மா கவலைப்பட்டாள். “பசி.. கிடக்கவேண்டாம்” வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டு மதியத்துக்கு பார்சலும் எடுத்துப் போகும்படி கூறினாள். அவன் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. மறுப் புத் தெரிவித்து விட்டு வேலைக்குப் போயிருந்தான். ஆனால் அன்றைய தினம் வேலை

த்தலத்துக்கு சாப்பாட்டுப் பார்சல் தேடி வந்தது. மதியவேளைக்கு வரும் பஸ்ஸில் அனுப்பியிருந்தார்கள். அவனுக்குத் தெரியும். தாமராவின் வேலைதான் அது. தாமரா அவனது பெயரை சாப்பாட்டுப் பார்சலில் எழுதியிருந்தாள். அதற்கு ஏதோ சக்தியிருந்து தன்னை ஈர்ப்பதுபோல... தாமராவின் கையெழுத்து... தனது பெயரை அவன் கைபட எழுதியது.. அவனுக்குள் ஒரு குளிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. தனது புலனுணர்வுகளை தாமரா மெல்லத் தட்டியசைக்கத் தொடங்கியிருப்பதை அவன் உணரத் தொடங்கினான். இதிலிருந்து விடுபட முடியாமற் போகுமே என அவனுக்குள் அவ்வப்போது கேள்விகள் எழுத் தொடங்கின.

மாலையில் வீட்டுக்கு வந்ததும் அம்மாவிடம் சொன்னான்.

“என்னால் ஏன் உங்களுக்கு வீண் சிரமம்...? சாப்பாடு அனுப்ப வேண்டாம் அம்மா.”

“இதில்... என்ன கஷ்டம்... தம்பி...? நீங்களும் எனக்கொரு பிள்ளைமாதிரித்தான்”

அப்போது தாமராவின் குரல் குசினிக்குள்ளிருந்து கேட்டது.

“வேலைக்குப் போறவர் பசி கிடக்க... நாங்கள் எப்பிடி... இங்கை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கேலாம்?...”

இப்படித்தான் தாமரா மெல்ல மெல்ல அவன் நெஞ்சுக்கு அருகில் வந்தது.

அம்மாவிடமாவது கேட்டுப்பார்த்திருக்கலாம். தாமரா ஏன் போனாள், எப்போது வருவாள் என அம்மாவிடம் கேட்கலாம் என்ற கேள்வி பலமுறை அவனுள் எழுந்து வந்திருக்கிறது. பின் அதே வேகத்திலேயே அடங்கிப் போகும். அம்மாவிடம் இந்த விஷயத்தைக் கேட்கும் துணிவு அவனுக்கு இல்லை. அது அம்மாவுக்கு ஏதாவது சந்தேகத்தைக் கொடுக்குமே என்ற தயக்கம். அல்லது... அப்படி ஒரு சந்தேகத்தினால்தான் அம்மாவாகவே தாமராவை அனுப்பியிருப்பாளோ என்றும் சில வேளைகளில் குற்ற மனப்பான்மை உறுத்துகிறது. இதனால் அம்மாவுடன் இயல்பாக முகம் நிமிர்த்திப்



பேச முடியவில்லை. இந்த விசித்திரத்தில் தாமராவைப் பற்றி எப்படி அம்மாவிடம் கேட்பது? அம்மாவுக்கு முன் நின்று, “தாமரா” என்று ஏதாவது பேசத் தொடங்கினாலே நாக்குத் தடுமாறும் என அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. வேண்டாம்... அந்த வில்லங்கம்.

பஸ் நிறுத்தத்தில் காத்து நின்று தனக் குரிய பஸ் வருகிறதா என இடையிடையே திரும்பிப் பார்த்தான். அறிந்த, தெரிந்த சிலர் அவனைக் கண்டு முகஸ்துதிச் சிரிப்பு செய்தபோது அவன் ஏதும் பேசாமல் நின்றான். அவர்கள் முகம் மாறித் திரும்பியதும், “அட... என்ன நினைத்திருப்பார்களோ” என உணர்வில் உறைத்தது. இந்தக் குழப்பம் இனி வேண்டாம் என மனதுக்கு எச்சரிக்கை செய்துகொண்டு நின்றான். இன்னும் சிலர் வந்தபோது.. தானே முந்திக்கோண்டு... “ஹலோ...” என்பதுபோல முகத்தை மலர்த்தினான். அவர்களுக்கு அவனைத் தெரியவில்லை. அவர்கள் விழிக்க அவனுக்கு அசடு வழிந்தது. எல்லாம் குழப்புகிறது அவனுக்கு. தாமரா மட்டும் நினைவில் நிறைந்து போயிருக்கிறாள். “தாமரா இன்றைக்கு வந்துவிடுவாள்...” எனத் தன் மனதைத் தேற்றினான். அது உண்மையானால்..? மாலையில் வீட்டுக்கு வருப்போது தாமரா வீட்டில் நிற்பாளா..? அவனது உள்ளம் ஒருமுறை விம்மலெடுத்தது - அது நடக்குமா? தாமரா இன்று வீட்டுக்கு வருவாளா?

தாமரா ஒருபோதும் இவ்வளவு அதிக நாட்கள் வெளியிற் போய்த் தங்கியதில்லை. ஏதாவது முக்கிய காரணத்துக்காகப் போயிருக்கலாம். இன்று வந்துவிடுவாள் என மனதைச் சமாதானப் படுத்த முயன்றான். இன்னுமின்னும் தன்னைப் போட்டு வருத்தாமல் அவள் இன்றைக்காவது வந்துவிட வேண்டுமென்றுதான் விரும்பினான். வருவாளா?

அவனுக்குரிய பஸ் வந்து... நின்று, சிலரை ஏற்றிக்கொண்டு கடந்து ஒரு உறுமலுடன் போனது. அப்போதுதான் அதைக் கவனித்தான். “அட... போய்விட்டதே...” என

நொந்து கொண்டான். வேறு சிலரைப்போல ஓடிச் சென்று பஸ்சில் தொற்றிக்கொள்ளும் கலையில் அவனுக்குப் பயிற்சியுமில்லை.. இஷ்டமுமில்லை. பஸ் போகும் திசையைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். தாமராவின் நினைவுகள் தன்னை எப்படியெல்லாம் போட்டு அழுத்துகிறது என வியப்பாயிருந்தது. அவள் வீட்டிலிருந்த நாட்களை விட பிரிந்து போன பின்னர்தான் அந்த அழுத்தத்தின் தாக்கம் தெரிகிறது. தாமரா... இப்படிப் போட்டு வருத்தாதே... வந்துவிடு! இன்றைக் காவது வருவாயா..?

பக்கத்தில் நின்றவர் திரும்பி அவனை வினோதமாகப் பார்த்தார்.

“மட்ட மொனவா றி கியுவாத?” (எனக்கு ஏதாவது சொன்னீங்களா?)

அவனுக்கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது... “இல்லையே... மங் மொக்குவத் கியுவ தே...” (ஒன்றும் சொல்லவில்லை.)

“ஏதோ சொன்ன மாதிரிக் கேட்டிச்சு...”

அவன் சட்டென ஒரு பாட்டை முணுமுணுத்தான். தான் நோர்மலாகவே பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருப்பது போலப் பாசாங்கு செய்துகொண்டு பார்வையை வேறுபக்கம் திருப்பினான்.

தொழிலகத்தில் வேலை ஓடவில்லை. எதையாவது கடமைக்குச் செய்யவேண்டியிருந்தது. “என்ன முகம் வாடியிருக்கு?” என நண்பர்கள் சிலர் கேட்டார்கள். “இல்லையே... நல்லாய்த்தான் இருக்கிறேன்” என ஒவ்வொருவருக்கும் சொல்ல வேண்டியிருந்தது. தான் நன்றாக இருப்பதாகக் காட்டுவதற்கு மிக முயன்றான். ஆனால் அவனது ஒவ்வொரு செய்கையிலும் வித்தியாசம் இருந்து, காட்டிக்கொடுத்தது.

“இப்ப சில நாட்களாக நீ யாருடனும் சரியாகப் பேசுவதில்லை... ஊரில் ஏதாவது பிரச்சனையா?” என அனுதாபப்பட்டார்கள். சில சமயங்களில் அவனுக்கு அவர்களிடம் எரிச்சல்கூட ஏற்பட்டது. ஏன் தன்னைத் தன் பாட்டில் விடாமல் தொல்லை தருகிறார்கள். என நினைத்தான். லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டுக்குப் போய்விடலாமா என்றும் தோன்றியது.

லீவில் விட்டுக்குப் போனால் அம்மாவுக்கு தனது வித்தியாசம் பிடிபட்டுவிடும். அல்லது விட்டுக்கும் போகாமல் அலுவலகத்திலும் நிற்காமல் எங்காவது கடற்கரைப் பக்கமோ, வேறு தனிமையான இடங்களுக்கோ செல்லலாம். அவனுக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது. தாமராவின் நினைவுகளில் கரைவதற்கு அதுதான் சரி. மனதுக்கு ஓய்வு தேவைப்படுவது போலுமிருந்தது. ஓய்வு எப்படிக் கிடைக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. இரவு தூக்கம் கெட்டதால் அசதியாயிருந்தது. நெற்றியைக் கைகளால் தேய்த்துவிட்டு, எழுந்து நடந்து... முகத்தைக் கழுவி... இப்படி எதையாவது செய்து அலுப்பை போக்க முயன்றான்.

“என்ன... லவ் பிரச்சனையா?”- கூட வேலை செய்யும் ஜயந்தி கேட்டாள். அவன் அதிர்ந்துபோனான்.

“இவளுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

அவள் சுமமா விளையாட்டுக்குக் கேட்டிருப்பாள் என்பதை அவனால் ஊகிக்க முடியாதிருந்தது. ஏதோ அசைவு தெரிந்துதான் கேட்கிறாளோ எனக் குளம்பினான். ஜயந்தியை அணுகி, “உங்களுக்குத் தாமராவைத் தெரியுமா?” எனக் கேட்டான்.

“தாமராவா? யார் அது?” ஜயந்தி வியப்புடன் சிரித்தாள். தான் உளறுகிறேன் என்பது அப்போதுதான் அவனது புத்தியில் தட்டியது.

ஜயந்தி விடவில்லை. இன்னுமின்னும் கேள்விகளால் அவனைத் துளைத்தாள். உளறாமல் இருக்கவேண்டுமென மனதுக்குள் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, தடுமாறினான்.

ஆனால் ஜயந்திக்கு அந்தச் சிறு தகவலே போதுமானதாயிருந்தது. அலுவலகத்திற்குப் பெண்கள் எல்லாம் சேர்ந்து கதைப்பது போல அவனுக்குப் பிரமையாயிருந்தது. தன்னை அவர்கள் சற்று வேடிக்கையாகப் பார்ப்பது போலவும், தங்களுக்குள் கலந்து ரையாடிச் சிரிப்பது போலவும் கூச்சமாயிருந்தது. அல்லது அது தனது கற்பனையோ என நினைத்தான்.

“என்ன... ஆளே... மாறியிட்டீங்க...? அப்பிடி

என்ன.. கவலை..? சுமமா.. கவலைப்பட வேண்டாம். நாங்களெல்லாம் இல்லையா?” மல்லிகா வந்து இப்படிக் கேட்டது. தன்னைத் தேற்றுவதற்கு அல்லது இன்னும் கதை பிடுங்கும் விளையாட்டா என்று குளப் பமாயிருந்தது. அவன் மௌனம் சாதித்தான். “நாங்களெல்லாம். இல்லையா..?” என மல்லிகா சொன்னது ஏதாவது உள்ளத்தத்துடனாயிருக்குமோ? இவர்களெல்லாம் தாமராவின் இடத்துக்கு வருமுடியுமா என அவனால் கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்க முடியாது.

யாரும் யாருக்கும் சமனல்ல. யாரையும் யாருடனும் ஒப்பிடவும் முடியாதுதான். அவரவர் வரையில் அவரவர்க்கு ஏதாவது விசேடம். உசத்தி உண்டு. ஆனால், ஒரு பெண் உள்ளத்தில் இடம் பிடித்து விட்டால் பிறகு... அவள்தான் எல்லாமாகிவிடுகிறது. தாமரா ஓர் அழகிய ஓவியமாய் இதயத்திற்கு பதிந்துபோயிருக்கிறாள். அவளைச் சுற்றிய வட்டத்துக்குள்ளேயே அவனது உலகம் சுருங்கிப்போய்விட்டது.

மதியம், சாப்பிடப் போகும் நேரம் மல்லிகா மீண்டும் வந்து அவனிடம் கேட்டாள் “கேவத?..(சாப்பிட்டீங்களா?)”

“இல்லை. பிறகு சாப்பிடலாம்.”

ஜயந்தியும் கூட வந்து நின்று அவனைச் சாப்பிட வருமாறு வற்புறுத்தினாள். தங்களது சாப்பாட்டுப் பார்சலை அவன் முன்னே வைத்தார்கள்.

“படகினியென். இன்டெய். (பசி கிடக்க வேண்டாம்)” பெண்களின் இயல்புதான் இது. “நாங்கள் இல்லையா?” என அவர்கள் கேட்டதுகூட துன்பம் வரும்போது பக்கத்திற்கு துணையிருப்போம் எனும் உதவிபுணர்வுடன் தான் தனக்காக அவர்கள் இரக்கப் படுவது அவனது மனதைத் தொட்டது. எனினும் அது அவனுக்கு வெட்கமளித்தது. யாருடைய இரக்கமும் தனக்கு வேண்டாம் மற்றவர்களுடைய இரக்கத்தைச் சம்பாதிக்கிற அளவுக்கு தனது நிலைமை ஆகிவிடக் கூடாது என எச்சரிக்கையடைந்தான். மற்றவர்களின் கேலிப் பேச்சுக்குரியவனாகும் அளவுக்கு நிலைமை போய்விடுமோ எனப்



பயமாயிருந்தது. நிதானித்து.. நிதானித்து இப்படி நிலையடைய முயன்றான். ஆனால் தாமரா தன்னை விட்டுப் போய்விட்டாள் என்ற நினைவு வந்து அடித்துப் போட்டு விடுகிறதே.. .. என்ன செய்ய?

“யாரோ ஒருத்திக்காக.. உடலை வருத்த வேண்டாம்.. பிரச்சினை என்னவென்று வது சொல்லுங்கோ.. தீர்க்கிற வழி பற்றி நாங்களும் கலந்து யோசிக்கலாம்.” அவர்கள் சற்று கோபப்பட்டுத் தன்னுடன் பேசுவதுபோலவே அவனுக்குப் பட்டது. அவர்களது கோபம் நியாயமானதாயிருக்கலாம். எனினும்.. தாமராவைப்பற்றி விமர்சிக்க இவர்கள் யார்? தாமரா தனக்கு யாரோ ஒருத்தியா?

“நீங்க.. போங்க... என்ற. அலுவல் பார்க்க எனக்குத் தெரியும்.. நீங்க போங்க..”

மல்லிகாவும் ஜயந்தியும் சட்டென விலகிப் போக அவனுக்கு ஷசுருக் எனத் தைத் தது இப்படியொரு சீற்றம் எங்கிருந்து வந்தது எனக் கவலை மேலிட்டது. இயல்பாகவே தான் கோபமான சுபாவக்காரனல்ல. எல்லாவற்றுக்கும் தாமராதான் காரணம். உள்ளே நின்று ஆட்டிவைப்பது அவள்தான். அவளுடைய நினைவுகள்தான்.

பட்டினி கிடப்பதும் தாமராவுக்காகத் தான். தாமரா போன நாளிலிருந்தே மதியச் சாப்பாடு இல்லை. வழமையாக அதிகாலை யில் எழுந்து சமையல் செய்து சாப்பாட்டுப் பார்சல் தந்துவிடுவாள் தாமரா. அந்தக் கரிசனை இப்போது எங்கே போனது? அதற்காகத்தான் தண்டனை. ஷவேலை செய்யி றவர் சாப்பிடாமல் கிடந்தால் .. நாங்கள் எப்பிடிச் சாப்பிடுவது? என நீதானே கேட்டாய் தாமரா? இதோ பார். என் வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்.. காலையிலிருந்து ஒன்றுமில்லை. எனக்குப் பசிக்கிறது. இப்போது என்ன செய்வாய்?

கூட வேலை செய்யும் நண்பர்கள் ஒருவர் மாறி ஒருவராக வந்து அவனுடன் பேசுக் கொடுத்தார்கள். தன்னை ஆறதல் படுத்தவதற்காகவே அவர்கள் வந்து பேசினாலும் அவனுக்கு எரிச்சலாயிருந்தது. “என்னைத் தனிய விடுங்கள்..” எனக் கத்த

வேண்டும் போலிருந்தது. ஷ அவனைத் தனிய விட வேண்டாம் ..என அவர்கள் பேசிக்கொள்வது காதிற் பட்டது. தனி மையிலிருந்தால் ஏதாவது மனக் கோளாறு தனக்கு ஆகிவிடும் எனக் கருதுகிறார்கள் போலிருக்கிறது. நேரத்துடனேயே வீட்டுக்குப் போய்விடலாமோ என நினைத்தான்.

வீட்டுக்குப் போவதா? வேண்டாம் அங்கு போய் அறையிற் கிடந்து என்ன செய்வது? அழுது தீர்ப்பதா? இது அழுது தீர்க்கக்கூடிய கவலையா? எந்தக் கணமும் அழுகை உடைத்துக் கொண்டு வரக்கூடும் என்றதொரு பயமும் அவனுள் ஏற்பட்டிருந்தது. இங்கே இவர்கள் முன்னிலையில் அப்படியொரு நிலைமை ஏற்பட்டால். இங்கு நிற்க வேண்டாம். போய்விடுவோம்..யார் கண்டது? இன்றைக்கு ஒருவேளை நல்ல நாளாயிருக்கலாம் தாமரா ஏற்கனவே வந்து வீட்டில் நிற்கக்கூடும். ஆ.. ..அப்படியானால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்.

மோட் லீவ் போட்டுவிட்டு வந்தபோது, வீடு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டிருந்தது. பூட்டிய கதவின் முன்னால் நின்று, ஷஎன்ன செய்யலாம்..’ என ஒருகணம் யோசித்தான். தாமரா நின்றால் தட்டாமலே கதவு திறந்து கொள்ளாமல்லவா? பேசாமல் திரும்பிப் போய்விடலாம் என வெறுப்பாயிருந்தது. சில சமயம்... பஸ்சில் பயணித்து வந்த அலுப்பில், தாமரா உள்ளே அறையிற் படுத்திருப்பாளோ?

கதவைத் தட்டினான். உள்ளேயிருந்து கதவைத் திறந்து அவனைக் கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தாள் அம்மா.

“என்ன தம்பி .. நேரத்தோட..?”

சற்றுத் தடுமாறினான். ஷஷதலையிடி...”

“தலையிடியா?” பதில் கேள்வியில் அம்மா அனுதாபத்தைக் காட்டினாள். “போய்..கொஞ்சநேரம் படுங்க..சுகமாகும்..”

“தலையிடியில்லை.. ..என்.. ..தலைவிதி’ என எண்ணிக்கொண்டான்.

“தாமரா .. இன்னும் .. வரயில்லையா?- அம்மாவிடம் கேட்பதற்கு மனம் உந்தியது.

இதென்ன கேள்வி? தாமரா வீட்டில் இல்லையென கண்கூடாகத் தெரிந்த பிறகும் மனம் நம்ப மறுக்கிறதா? ஒரு நப்பாசை தான்...அம்மாவின் வாயிலிருந்து தாமராவைப்பற்றி ஏதாவது எடுக்கமுடியாதா என்று!

அறைக்குள் சென்று படுக்கையில் விழுந்தான் சற்று உருண்டான்எதிர்ச் சுவர்க் கொளுவியில் மாட்டப்பட்டிருந்த சேர்ட், லோங்ஸ் இன்பாதி ஆடைகள் கண்ணில் பட்டன. இன்னும் தோய்த்துலர்த்தப்படாமல் பலநடிகள் கிடக்கும் குறையை அவை சொல்லின. சினத்துடன் எழுந்தான். ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டு பாத் றாமுக்குள் நுழைந்தான். சோப்பில் போட்டு ஊறவைத்து அவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கையிலெடுத்து உரஞ்சினான்.

கண்ணீர் உகுத்துவந்து கைகளில் கொட்டியது. உடைத்துக்கொண்டு வருவது போல சகல புலன்களின் கட்டுப்பாட்டையும் இழந்து கண்ணீர் கொட்டியது. அழுகையை அவனால் அடக்க முடியவில்லை.பூட்டிய பாத் றாமிலிருந்து கண்களைத் துடைத்துத் துடைத்து அழுதான். கை ஆடைகளைக் கழுவும் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தது.

தாமரா நின்றால் இந்த வேலை அவனுக்கு இல்லை. ஆடைகளை அவளே தோய்த்துலர்த்தி ரெடியாக வைத்து விடுவாள்.

வீட்டுக்கு வந்த ஆரம்ப நாட்களில், வாரவிடுமுறை நாட்களில் அல்லது சில இரவுகளில் வேலைமுடிந்து வந்த பிறகு , ஆடைகளைக் கழுவும் வேலையைச் செய்வான். உலர்ந்தபின் அவற்றை மடித்து தலையணையின் கீழ் வைத்துக்கொண்டு படுத்தால்.. ஓரளவுக்கு அயன் பண்ணியது போன்ற திருப்தியைத் தரும். தாமரா ஒருநாள் அதுபற்றி அவனிடம் கேட்டாள்.

“என்ன இது..? ..அயன் பண்ணி வடிவாய்.. போட்டிட்டுப் போகாமல்..? சேர்ட் கசக்கியிருக்குது.. ..சரியில்லை..”

“அதுக்கு எனக்கு நேரமுமில்லை..

வேலை முடிஞ்சு வந்தால் அலுப்பு ஒருபக்கம் கூலி குடுத்துச் செய்யு மளவுக்கு.... நான் பெரிய சம்பளக்காரனு மில்லை..”

அன்று மாலை வந்து அறையுள் நுளைந்தபோது, கட்டிலில் புதிய கோலம்-தோய்த்துலர்த்தப்பட்டு அயன் பண்ணப் பட்டு அழகாக அடுக்கப்பட்டுள்ள அவனது ஆடைகள்..

“தாமரா.. .. என்ன இது ..?”

அவனது கோபத்தைப் பொருப்படுத்தாது அவள் அழகாகச் சிரித்தாள். “எனக்கு ஒரு அண்ணா இருந்தால் செய்யமாட்டேனா?.. ..அதுபோல.. ..வைச்சுக் கொள்ளங்க..ஏன் வீணாய் இதுக்குப் போய் கனக்க யோசிச்சு .. தலையை உடைக்கிறீங்க?”

தடுத்தும் தாமரா கேட்கப் போவதில்லை. சரி, அவள் விருப்பப்படியே செய்யட்டும் என விட்டிருந்தான். பல வருடங்களாக இப்படியொரு வேலை தனக்கு இருக்கிறதென்பதே அவனுக்கு மறந்து போயிருந்தது. அதைப் பெரிது படுத்துவதில்லை. இப்போது.. தாமராவின் உதவிகள் மனதைத் தொட்டு வருத்தியது.

குளித்து முடித்து அறைக்கு வந்து தலையைத் துவட்டியவாறு தனது சிறிய ரேடிபோவை ஒன் பண்ணினான். “மன்னவனே அழலாமா.. கண்ணீரை விடலாமா..- சில வேளைகளில் மன நினைவுகளுக்கும் நடைமுறைக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருப்பது போல அர்த்தபூர்வமாக ஏதாவது நிகழ்ந்து விடுகிறது. அல்லது மனம் அப்படித் தொடர்புபடுத்திப் பார்த்து ஆறுதற் படுகிறது. “..உன்னுயிராய் நானிருக்க .. என்னுயிராய் நீயிருக்க..-தாமராவே தன்னை அவ்வாறு தேற்றுவது போலக் கற்பனை செய்தான். அது உண்மையாயிருக்கு மானால் ..அதுமட்டும் போதும். தாமரா எங்கிருந்தாலும் பரவாயில்லை. தான் அவளை நினைத்து ஏங்குவது போல தாமராவும் தன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பாள் என்ற நினைவே ஒரு சுகமான வருடலாயிருந்தது.

தாமரா குறும்புகள் கொண்ட ஒரு விளையாட்டுப் பெண்ணைத்தான் அவனோடு பழகிவந்தான். அவனுக்கு கூடப் பிறந்த சகோதரிகள் யாருமில்லை. அந்த இடத்தை அவள் நிர்ப்புவது போல சில சமயங்களில் அவனுக்குத் தோன்றியிருக்கிறது. ஒரு நல்ல சினேகிதியாக அவளை உணர்ந்திருக்கிறான். இப்போது பார்த்தால் அதெல்லாம் பழைய கதைபோலப் படுகிறது. ஒவ்வொரு மூச்சும்..தாமரா..தாமரா..என்றே தியானிக்கிறது.

கூட வேலை செய்யும் நண்பர்கள், "இவனுக்கு ஏதாவது..ஆகிவிடுமோ" எனக் கருதியது போல, இப்போது அவனுக்கே அந்தப் பயம் தொட்டுவிட்டது.. "தனக்கு ஏதாவது ஆகிவிடுமோ.."

அறையில் அடைந்து கிடக்காமல் வெளியே போவது நல்லது. லைபிரரிப் பக்கம் போகலாம். எதையாவது வாசிக்கலாம். யாராவது தெரிந்தவர்களைக் கண்டால் சற்று நேரம் வேறு விடங்கள் கதைக்கலாம். ..தாமராவை மறக்கலாம்-

அறையை விட்டு வெளியேறியபோது அம்மா கடிந்துகொண்டாள்.. "என்ன தம்பி..தலையிடி என்று சொன்னீங்க.. பிறகு..எங்க போறீங்க? படுத்து நெஸ்ற் பண்ணியிருக்கலாமே?"

"இல்லையம்மா.. முக்கியமான ஒரு அலுவல் இருக்கு.."

கால்கள் வெளியேறி நடந்தன. அவை அவனைத் தம் போக்கில் கொண்டு சென்றன. அட.. லைபிரரிக்கு போகவேண்டுமென்றுதானே வெளிக்கிட்டு வந்தது? இப்போது பஸ் நிலையத்துக்கு வந்து சேர்ந்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

பஸ்கள் வருகின்றன. போகின்றன. சனங்கள் யார் யாரையோ தேடுகிறார்கள். ஓடுகிறார்கள். ஏதாவது ஒரு பஸ்சில் தொற்றிக்கொள்கிறார்கள். தங்களுக்குத் தேவையானவர்களைக் கண்டு முகம் மலர்ந்து பேசுகிறார்கள். தாமரா எந்த பஸ்சில் வருவான் என அந்த றூட் நம்பரைத் தேடினான். அவன் வந்து இறங்கும் போது ஓடிப்போய் அவன் முன் நிற்க

வேண்டும்.. "தாமரா..! அவளுக்கு ஆச்சரியமாகக் கூட இருக்கலாம் அவள் மீது போய்க் கோபம் கொள்ள வேண்டும் "ஏன் இவ்வளவு நாளும்..என்னை விட்டுப் போயிருந்தாய்? அவள் அசந்துபோய் விடுவாள். "அட.. இந்த ஆளுக்குக் கோபிக்கக்கூடத் தெரியுமா" எனக் கண்களை அகல விரிப்பாள்.

சுமார் அரை மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு தடவை அந்த றூட் பஸ் வந்துகொண்டிருந்தது. ஆனால் தாமராதான் வரவில்லை. சரியான கர்வக்காரி போலிருக்கிறது. ஏன் அவளுக்குத் தன்மேல் அவ்வளவு கோபம்? அவள் மனம் நோகும்படி தான் நடந்து கொண்டது என்ன? எவ்வளவுதான் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தாலும் ஒன்றும் பிடிபடவில்லை.

பஸ் வந்து நின்று, ஆட்கள் இறங்கும் போது கடைசியாக ஆவது தாமரா இறங்கி வருவான் எனக் காத்து நின்றான். "தாமரா பாவம். முட்டியிடித்துக் கொண்டு மற்றவர்களுடன் இறங்கமாட்டான், ஒதுங்கி நின்று கடைசியாகத்தான் இறங்கி வருவான்" எனத் தன்னையே தேற்றிக்கொண்டு ஒவ்வொரு முறையும் எதிர்பார்ப்புடன் நின்றான். ஆனால் ஒரு பஸ்சிலேனும் தாமரா வரவில்லை. பொறுமை இழந்து எரிச்சல் வந்தது. கடைசி ஆள் இறங்கும் வரை காத்து நிற்கமுடியாது. இனி உள்ளே ஏறிச் சென்று பார்க்க வேண்டியதுதான்.

பஸ் வந்ததும் இறங்குபவர்களையும் தள்ளிக்கொண்டு கண்டக்டரின் கத்தல்களையும் பொருட்படுத்தாது ஏறிவிடுவான். ஒவ்வொருவரையும் விலத்தி விலத்தி ஒவ்வொரு இருக்கையாகப் பார்த்துப் பார்த்து தாமரா தாமரா இல்லை, அவள் வரவேயில்லை! எனினும் மனம் தளராதது வந்து பெஞ்சில் உட்கார்ந்துவிடுவான். அடுத்த பஸ் எப்போது வரும் எனக் கண்கள் வழியை வழியைப் பார்க்கும்.

"யாரையாவது.. பார்க்கவெயிட் பண்ணு நீங்களா?"

அவன் திடுக்குற்று கேள்வி கேட்டவரைத் திரும்பிப் பார்த்தான். "ஓம்...இல்லை...இல்லையே..."-தடுமாற்ற

மடைந்தான்.

அவரது பார்வை மாறியது. அவனைச் சற்று வினோதமாகப் பார்த்தவாறு பக்கத்தில் நின்றவருக்கு ஏதோ சொன்னார். அவனுக்குக் கூச்சமாயிருந்தது. பயமாய் மிருந்தது..குண்டு வைக்க வந்தவனென்று பொல்சில் மாட்டிவிடவும் கூடும். அவர்களது பார்வையிலிருந்து ஒழித்து வேறுஇடம் போய் நின்றான்.

அந்த றூட் நம்பர் பஸ் அடுத்தது எத்தனை மணிக்கு வரும் என அடிக்கடி ரைம் கீப்பரிடம் விசாரித்தான். ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் ரைம் கீப்பர் பொறுமை இழந்து கத்தினான். "இதுதான் கடைசி பஸ்..இனி வராது.. போ..போ..யனவா..யன்ட்.."

சரி, இனி அறைக்குப் போகவேண்டியது தான் எனத் தோன்றினாலும்..ஷரேம் கீப்பர்..சுமமா கோபத்தில்..கத்தியிருப்பான் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இருந்து பார்க்கலாம்" என நினைத்துக் கொண்டு அமர்ந்தான்.அப்படி எவ்வளவு நேரம் இருந்தானோ..பொழுது இருளைக் கொண்டுவந்து மெல்ல மெல்ல அன்றைய நாளை மூடத் தொடங்கியது.

எழுந்து அறைக்கு நடந்தான். அறையும் தன் மகிழ்ச்சிகளையெல்லாம் இழந்து கிடந்தது. என்ன செய்யலாம் என்று தோன்றவில்லை. மேசையில் சில புத்தகங்கள் கிடந்தன. ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்தான். வாசிக்க மனம் மறுத்தது. ஓரிரு பக்கங்கள் வாசித்த பின்னரும், என்ன வாசித்தேன் என்பது மனதில் பதியாமலிருப்பதை உணர்ந்தான். வாசித்த பகுதியைத் திரும்ப வாசித்தான். இது வேண்டாம் என முடி வைத்துவிட்டு இன்னொரு புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்தான். அதிலும் மனம் லயிக்கவில்லை.தெருவில் யாராவது நடந்து வரும் காலடி ஓசை கேட்கும் போதெல்லாம் இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. "அது தாமராவாக இருக்குமோ..ஜன்னலாடு எட்டிப் பார்த்தான்-ஒருவேளை தாமரா பயணம் செய்த பஸ் தாமதமாக வந்திருக்கக்கூடும்

தாமராவின் காலடி ஓசை அவனுக்குப் பரிச்சயமானதுதான். அவள் நடந்து வரு

கையில் அந்த ஓசையைக் கொண்டே, இது தாமரா எனத் தெரிந்துவிடும். இப்படித் தெருவில் போவோர் வருவோரையெல்லாம் அது தாமராவாக இருக்குமோ என்று பார்க்கத் தேவையில்லைத்தான். ஆனால் அதை மனசு கேட்கவேண்டுமே..

"தம்பி.. சாப்பிட..வாங்க.."அம்மாவின் குரல் வெளியே கேட்டது. கனவுகள் கலைந்தவன் போல் எழுந்தான். இன்று முழுதும் சாப்பிடவில்லை. சில நாட்களாக சரியான சாப்பாடும் உறக்கமும் இல்லாத தனாலோ என்னவோ அயர்ச்சியாயிருக்கிறது. உடல் தளர்ச்சியடைந்து காய்ச்சல் காரணம்போல சோர்வாயிருக்கிறது. ஒரு பாட்டு நினைவில் வந்தது..குடிப்பதற்கு ஒருமணிமுத்தாள் அவளை மறந்துவிடலாம் குடித்தால் தாமராவை மறந்திருக்கலாமா? அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தாமராவை மறக்க முடியுமானால் இந்த வேதனைகள் அற்று இருக்கலாமா? அதுவும் தெரியவில்லை.

அம்மாவின் குரல் மீண்டும் அழைத்தது.சாப்பிட்டுவிட்டு புனடோல் போடலாம் என எண்ணிக்கொண்டு எழுந்தான்.

சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்திருந்த போது அம்மா ஒரு புதிய செய்தியைச் சொன்னாள்.

"நாளைக்கு.. நான் அண்ணை வீட்டுக்குப் போறன்.. ..திருமப வர்றதுக்கு ராவாகும்.."

அவன் எதிர்பாராத செய்தி அது. அண்ணா வீடு என அம்மா குறிப்பிடுவது தாமராவுக்கு மாமா வீடு. அவனுக்கு உற்சாகம் பொங்கியது.

"ஏன்..அம்மா...தாமராவைக் கூட்டிவரவா..போறீங்கள்?"-அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருக்கக்கூடாது. தனது தவிப்பை அம்மாவுக்குக் காட்டிக் கொடுத்த மாதிரியாகிவிட்டது. இந்த மனது அவசரக் குடுக்கை மாதிரி தன்னிச்சையாகச் செயற்பட்டுவிட்டது.

"தாமராவைக் கூட்டி வரத்தான் வேணும்..தம்பி!...அவளில்லாமல் எனக்கும் ஒரு கை முறிஞ்ச மாதிரித்தான் கிடக்கு.."

..அங்க கோயில்ல..திருவிழா நடக்குது...நாளைக்குத் தேர்..போனால்..தேரையும் பார்த்திட்டு பிள்ளையை..கூட்டிவரலாம்..”

தாமரா போனபின்னர் தன்னில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அம்மா கவனித்திருப்பாள் போலிருக்கிறது.. “எனக்கும் கை முறிஞ்ச மாதிரி” என அம்மா குறிப்பிட்டது அந்த அர்த்தத்தில்தான் போலும். அம்மாவுக்கு எந்த வித்தியாசத்தையும் காட்டாமலிருக்க முயன்றதெல்லாம் தோல்வியிற்றதான் முடிந்திருக்கிறது.

எது எப்படியோ..இப்போது தாமரா வரப்போகிறாள் என்ற செய்தியொன்றே போதும். நீண்ட நாட்களாக தண்ணீரைக் காணாதிருந்த செடியொன்று எதிர்பாராமல் வந்த மழையில் நனைந்தது போன்ற உயிர்ப்பும் சிலிர்ப்பும் ஏற்பட்டது. தாமரா விட்டுப் போனது ஏனென்று புரியாமல் தனக்குத் தானே எத்தனை காரணங்களைக் கற்பித்துக் குழம்பியிருக்கிறான்.. ஆனால், தாமரா கோயிற் திருவிழாவுக்குத்தான் போயிருக்கிறாள் என்பதை அறிந்ததும் மனம் இலகாகிவிட்டது. தாமரா தனது குறும்புத்தனத்தை இந்த விஷயத்திலும் காட்டிவிட்டாள் என ஒரு பொய்க் கோபமும் தோன்றியது. அவள் தன்னைச் சோதித்துப் பாப்பதற்குத்தான் இப்படியொரு வேடிக்கையைச் செய்திருப்பாளோ? ஏற்கனவே சில சந்தர்ப்பங்களில் தாமரா தன் மனதை ஆழம் பார்க்க முயன்றது அவனுக்கு நினைவில் வந்தது. ஆனால் அவளுக்கு எதுவும் பிடிபடாமற் போயிருக்கும்..அப்போதெல்லாம் மிக அவதானமாக தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமலிருந்திருக்கிறான். தான் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டேன் என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அல்லது தனக்கே தன்னை இப்போதுதான் புரிந்திருக்கிறது. அப்படிப் புரியப்படுத்தியது தாமராவின் பிரிவுதான். தாமரா அவனுக்கு வேண்டும். தாமரா இல்லாமல் அவன் இல்லை. தாமரா வந்ததும் இதுபற்றி யெல்லாம் பேசவேண்டும். ஒழித்துப் பிடிக்கிற விளையாட்டு இனிபும் வேண்டாம்.

மனம் திறந்து பேசுவோம். “இதுதான் நான்..இதுதான் என் மனசு..” எனத் தாமராவுக்குக் காட்டவேண்டும்..

படுக்கையில்..கண்களை முடிக்கொண்டு உறங்காமலே கனவுகளில் மிதந்தான். தாமரா வரப்போவது..அவளோடு எப்படிப் பேசுவது.. எப்படிப் பொய்க் கோபம் கொள்ளலாம்..ஒரு நாளைக்காவது அவளோடு பேசாது முகத்தை உம்மென்று வைத்திருக்க வேண்டும்..இந்த நினைவுகள் எல்லாமே இனிமையாயிருந்தது. மனதுக்குள் ஒரு மௌனகீதம் மீட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சுகம் கிடைத்தது.

0 0

டண்..டண்..டண்..

இத்தால் சகலருக்கும் அறியத் தருவது யாதெனில்..தாமரா மீண்டும் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டாள்..அப்படியொரு சந்தோம் அவனுக்கு! காண்பவர்களிடமெல்லாம் அதைச் சொல்லி மகிழ வேண்டும் போல மனதுக்குள் ஒரு குதூகலம் பிறந்திருந்தது..அது யாரைப் பார்த்தாலும் முகத்தை மலர்த்திப் புன்னகைக்க வைத்தது.

தொழிலகத்தில் சில நண்பர்கள் கேட்டார்கள்..“முகம் வெளிச்சிருக்கு.. என்ன விஷேசம்?”

அவன் ஏதும் பேசவில்லை. யாரிடமும் வாய் திறக்கவில்லை. ஒரு புன்னகையை மட்டும் கேட்டவர்களுக்குப் பதிலாகக் காட்டினான். சொல்லாமல் மனதுக்குள் பூட்டிக்கொண்டு திரிவதும் ஒருவித சுகம்தான். மல்லிகா நேரடியாகவே கேட்டுவிட்டாள். “என்ன.. ..வீட்டுக்காரி வந்தாச்சா..?..முகத்தில் எல்லாம்..தெரியுது.”

அவன் முகம் சிவந்து கூச்சமடைந்தான். மல்லிகா இரட்டை அர்த்தத்தில் “வீட்டுக் காரி” எனக் குறிப்பிட்டது மகிழ்ச்சியளித்தது. தாமராவை இப்போதெல்லாம் தன் வீட்டுக் காரியாக..மனைவியாக.. ..கற்பனை செய்து பார்க்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

அவனுக்கு வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்

போலிருந்தது. தாமராவுடன் காலையில் சரியாகப் பேசாமல் வந்தது மன உளைச்சலைத் தந்தது.

தாமரா அதிகாலையிலேயே எழுந்து குளித்து முகமலர்ச்சியுடன். அவன் அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டபோது எதிர்ப்பட்டாள். அவன் அதைக் கண்டு கொள்ளாதவன்போல குளியலறைப் பக்கம் போய்விட்டான். சாப்பாட்டு மேசையில் அவன் பேச எத்தனித்தபோதெல்லாம், அவன் அவளை அலட்சியப்படுத்தினான். வேலைக்குக் கிளம்பியபோது அவன் சாப்பாட்டுப் பாச்சலைக் கொடுத்தான்..அவன், “நான் கடையில்..பார்த்து கொள்ளுறன்..தேவையில்ல” எனப் புறக்கணித்து வந்துவிட்டான். அவளை மனம் நோகச் செய்வதில் ஒரு விளையாட்டுத்தனம் இருந்தது..மாலையில் வந்து அந்தக் கோபமெல்லாம் சும்மா விளையாட்டு எனத் தெரியப்படுத்துப்போது திறிஸ்ஸையிருக்கும்.

ஆனால் இப்போது கவலை மேலிட்டது. ஒருவேளை தாமராவும் கவலையில் சாப்பிடாமலே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாளோ? மனம் சஞ்சலப்பட்டது. தாமராவிடம் நிறையப் பேசவேண்டும் நீயில்லாமல் நான் எப்படித் தவித்துப்போனேன் தெரியுமா” என அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து கதை கதையாகச் சொல்லவேண்டும். நாளைக்கு லீவ் போடலாமா?

0 0 0

“உங்களோட... ..ஒரு ..லீயம் ..பேசவேணும்.”

அவனுக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. எப்படி அவளிடம் அந்தக் கதையை ஆரம்பிப்பது என்று புரியாத தவிப்பு அவளிடமிருந்தது. தாமரா முத்திக்கொண்டுவிட்டாள். அவளும் அதேபோன்ற மன நிலையில் இருந்திருக்கிறாள். எனவே தனது பிரச்சனை மிக ஈனியாக முடியப் போகிறது என்ற நம்பிக்கை துளிர்ந்தது அவனுக்கு.

“அதை.. ..எப்பிடிச் சொல்லுறதென்று தெரியாமலிருக்கு!”

“தாமரா பேசுவதை நிறுத்தி அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சொல்லுங்கோ..தாமரா!”

“எனக்கு.. எல்லாம் ஒரே.. ..குழப்பமாயிருக்கு.. எப்பிடி முடிவு எடுக்கிறதென்றே தெரியல்ல..அதுதான் உங்க லிட்டையே கேட்கலாம் என்று..நினைச்சன்.”

அவனது மனம் இறக்கை விரித்துப் பறந்தது. மிதந்து பறக்கும் சுகத்தை அனுபவித்தான்..“எனக்குத்.. தெரியும்.. தாமரா..கிட்டத்தட்ட..என்ற..நிலையம்..அதுதான்”

தாமரா அவசரப்பட்டாள், “முதல்ல..நான் செல்லுறதைக் கேளுங்க..” எனினும் சொல்லாமலே மௌனம் காத்தாள். பின் தொடர்ந்தாள்..“மாமாவின்ட மகனை உங்களுக்கு நினைவிருக்கா?.. ..இங்கை.. வீட்டில்..ஒருமுறை வந்து நின்று போனவர்.. ..ரஜீவன்?”

எதிர்பாராத ஒரு கொந்தளிப்பு. பறக்கவும் முடியாது தரையிறங்கவும் முடியாது இறக்கை வலித்தது.

“நினைவிருக்கு.. ..சொல்லுங்கோ..”

“இன்னினியரிட..ஸ்கொலசிப் கிடைச்சு.. ..அமெரிக்காவுக்குப் போனவர்..நாலு வருசத்துக்கு முதல்ல..பயணம் சொல்ல வந்த நேரம்தான்..இங்க..வீட்டில்..கொஞ்ச நாள் நின்றவர்.. ..போய்...கொஞ்சக் காலத்தில..எனக்கு ஒரு கடிதம் போட்டிருந்தார் -தனிமை..மேம் எடிக்.. விரக்தி..இப்பிடிக்கனக்க எழுதி..தனக்கு அடிக்கடி கடிதம் எழுதச்சொல்லி..”

“நீங்கள்..எழுதினீங்களா? -அவன் முகம் பரிதாபகரமாக மாறியது.

“நான்.. எழுதயில்லை.. பிறகு..அடிக்கடி.. ..அவற்றை கடிதங்கள் வந்தது..பாவம், தூர தேசத்தில்.. தனிய இருக்கிறவர்.. ஆற தலாயிருக்கட்டுமென்று எழுதி என்..காலப் போக்கில் அவரது கடிதங்களில் தொனி மாறி..வந்தது.. ..அவர் என்னை விரும்புகிறாராம்.. ..எனக்குக் குழப்பமாயி ருந்தது. கடிதம் எழுதாமல் விட்டன். ஆனால் அவர் விடயில்லை..இப்ப என்ன வென்றால்..தான் ..பைனல் எக்ஸாம் எடுக்கமாட்டன் என்று

முரண்டு பிடிக்கிறார்..கடித்துக்கு மேல கடிதமாய் வருது..நான் நல்ல முடிவு சொன்னால்தான் பரீட்சை எழுதுவாராம்..”

அவனது குரல் அடங்கிப்போய் வெளிப்பட்டது. “நீங்க .. என்ன பதில் எழுதினீங்க ?”

“ஒன்றும் எழுதவில்லை..அதுதான் உங்களைக் கேட்கிறன்..உங்களை மறந்திருக்கலாமோ என்று பார்க்கத்தான் மாமா வீட்டில் போய் நின்றன்..”

பறவை சுடப்பட்டு விழுந்தது..இதயம் துடிதுடித்து. இன்னும் உயிரைத் தக்க வைத்திருக்க முடியுமா எனத் தத் தளித்தது..அவன் பேயுறந்தவனைப் போல தாமராவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கதான் இதுக்கு ..முடிவு சொல்லவேணும்..”

நிதானித்து கண்களை மூடி முச்சை ஆழமாக இழுத்து இலகு நிலைக்கு வர முயன்றான்..தாமரா நீங்கள். ரஜீவனை. விரும்புகிறீர்களா?”

“இல்ல..அப்படியொன்றும்..இல்ல..”- அவளிடமிருந்து சட்டெனப் பதில் வந்தது.

சற்று நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். ரஜீவனின் முரட்டுத்தனமான அன்பும், உண்மையிலேயே பரீட்சை எழுதாமல் விட்டால் ஏற்படப் போகும் இழப்பும் ஒரு கணம் நினைவில் வந்து போனது. பின்னர் கேட்டான், “சரி..இதுக்குப் பதில் சொல்லுங்கோ...ரஜீவன் உங்களை..ஆழமாகக் காதலிக்கிறார்..நீங்கள் விரும்பவில்லை..என்று சொன்னால் அது அவரை ஏதாவது விதத்தில் பாதிக்கக்கூடும்..அவரது வாழ்க்

கை மோசமாய்ப் போய்விடவும் கூடும். அதை உங்களால் தாங்கிக்கொள்ள முடியுமா?”

“இல்ல..தாங்கமுடியாது.. ..அவரை நினைச்சாலும்.. பாவமாய்த்தானிருக்கு..”

“அப்ப..உங்கடைய மனசில் அவருக்காகவும் ஒரு இடம் இருக்கு.”

தாமரா அவன் கூறுவதை மறுக்க முடியாதவள் போல மௌனித்திருந்தாள். பின்னர் ஒரு பெருமூச்சுடன் சொன்னாள், “நான் என்ன செய்யேலும்?..என்னால யாரும் கேட்பண்ணுபடக்கூடாது..அதுதான் என்ட கவலை..”

அவன் தாமராவையே சற்று நேரம் வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பார்வையில் ..இரக்கம்,குருணை,கவலை,ஏக்கம்,ஏமாற்றம்.

தனக்கு ஒண்ணே ஒண்ணு..கண்ணே கண்ணு என்று.. அது தாமரா தான் என்று.. தனது காதல் உணர்வுபூர்வமாயிருந்திருக்கிறது. ஆனால் தாமரா காதலை அறிவுபூர்வமாய் அணுகியிருக்கிறாள். ரஜீவனைத் தெரிவு செய்வதால் அவளது வாழ்க்கை இன்னும் சிறப்பாக அமையவும் கூடும். அவளது மனதில் இவரா அல்லது அவரா என்ற சொய்ஸ் இருந்திருக்கிறது. எனவே முடிவெடுப்பதும் அவனுக்கு மிக ஈஸியாயிருந்தது. இதுவும் ஒருவித மனக்கணிதம்தான் தாமராவைக் கடைசி முறையாகப் பார்ப்பது போன்ற சோகத்துடன் பார்த்துச் சொன்னான்..

“எக் ஸாமை..எழுதச் சொல்லி..ரஜீவனுக்குக் .. கடிதம் ..எழுதுங்கோ.”

1964ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதக் கலைச்செல்வியில் “வெறியும் பலியும்” என்றொரு சிறுகதை வெளிவந்தது. கலைச்செல்வி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசினைப்பெற்ற அச்சிறுகதையினை “முனியப்பதாசன்” என்ற இளம் எழுத்தாளர் எழுதியிருந்தார். அந்த முதற் சிறுகதையே முதிர்ந்த எழுத்தாக விளங்கியமை பலரை வியப்பிலாழ்த்தியது. கனதியான புதியவொரு படைப்பாளியை இனங் கண்டு ஈழத்திற்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமையைக் கலைச்செல்வி சிற்பி சரவணபவன் தனதாக்கிக் கொண்டார். அதன் பின்னர் முனியப்பதாசன் என்ற இந்த

எழுத்தாளன் எனது கணிப்பீட்டின்படி ஏப்பிரல் 1967 வரையிலான காலகட்டத்தில் 20 சிறுகதைகள் வரையில் எழுதியுள்ளார். இதில் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்க சங்கதி, மிகக்குறுகிய மூன்றாண்டு காலத்திற்குள் அற்புதமானதும் தனித்துவமானதுமான இருபது சிறுகதைகளையாக்கித் தந்துவிட்டு மறைந்துவிட்டார் என்பதாகும்.

ஆம். இன்று முனியப்பதாசன் என்ற அற்புத படைப்பாளி எம்மிடையே இல்லை. தனது மூன்று தசாப்தங்கள் நிறைவுறாத அகவையில் ஈழத்துப் புனைகதை இலக்கியத்திற்கு அவர் அளித்திருக்கின்ற செழுமை மிகமிக அதிகமாகும். அவரது

முனியப்பதாசன்

செங்கை ஆழியான்

படைப்பிலக்கியப் பங்களிப்பினை இதுவரை எவரும் சரிவரக் கணிப்பீடு செய்யாமைக்கு அவரது ஆக்கங்கள் உதிரிகளாகப் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்து ஒருங்கே தொகுக்கப்படாது கிடந்தமை காரணமாகும். அதேவேளை முனியப்பதாசன் என்ற படைப்பாளி இதுவரை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வாளர்களின் கண்களில் தட்டுப்படாது போனமை பெரும் துரதிஷ்டமாகும்.

இந்த ஆற்றல் மிக்க படைப்பாளியைத் தமிழலகிற்கு வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற அயராத ஆவலின் விளைவாக அவரது சிறுகதைகளைச் சேகரிக்க ஆரம்பித்தேன். இவ்வளவையும் சேர்த்து முடிக்க எனக்கு ஆறு ஆண்டுகளெடுத்தன. முனியப்பதாசன் தான் காலமாவதற்கு முன் தன்னிடமிருந்த அனைத்துப் பிரதிகளையும்

எடுத்துச் சென்று தீயிட்டுக் கொழுத்தி அதனைப் பார்த்துச் சிரிசிரியென்று சிரித்துள்ளார். அவர் வார்த்தையில் சொல்வோமாயின், “உலகம் பொல்லாதது. மகாத்மாவே, உலகம் பொல்லாதது. நீங்கள் வீடு தோறும் பிறந்தாலும் எங்கோ ஒரு மூலையில் வெறியும் பித்தலாட்டமும் கயமைகளும் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கும் புனிதமான ஆத்மாவின் வலிமை மிக்க சக்தி போடு வளர்ந்து கோடி கோடியாய்ப் பல்கிப் பெருகி தழைத்து நிற்கிற கயமைத் தனங்கள் செத்துமடியப் போவதில்லை.” (ஆன்மிகத் தேர்தல்) எழுத்துக்கள் மூலம் சமூகத்திற்கு விடப்படுகின்ற கருத்துக்கள் சமூகத்தினைத் திருத்திவிடாதெனக் கருதினாரோ? “மனிதர்கள் மாறவே மாட்டார்கள். மாறுவதா யிருந்தால் புத்தன் யேசுவிற்குப் பிறகு காந்தி மகாத்மா தோன்ற

இம்முறை கலாபூகூண விருதினைப் பெற்றுக் கொண்ட சகல கலைஞர்களுக்கும் மல்லிகை சார்பாக எமது மன மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். தொடர்ந்தும் உங்களது கலைப்பணி தொடரட்டும்.

- ஆசிரியர்

வேண்டிய அவசியம் இருந்திராதே?" என் றோரிடத்தில் முனியப்பதாசன் ஆதங்கப் படுகின்றார். (ஆன்மிகத்தோதல்). அதனால் தான் தன் படைப்புக்களைத்தன் இறுதிக் காலத்தில் தீயில் சங்கமிக்க வைத்தாரோ?

முனியப்பதாசனின் இயற்பெயர் தாமோ தரம்பிள்ளை சண்முகநாதன். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் மாணவர். 1944-1945 களில் வண்ணார்பண்ணையில் பிறந்தார். அவரது இல்லம் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் அருகு ஒழுங்கையில் அமைந் திருந்தது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி உருவாக்கிய பேராசிரியர் கைலாசபதி, கவிஞர் முருகையன், கவிஞர் சோ. பத்மநாதன், செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், துவைத்திலிங்கம், வண்ணை சே. சிவராஜா என்ற படைப்பாளிகள் வரிசை யில் முனியப்பதாசனுக்கு மிகு உயர் இட முள்ளது. சிறுவயதிலிருந்தே சமய நம்பிக் கையும் சமய நெறிகளைக் கைக்கொள்ளும் விருப்பம் அவரிடம் இருந்தன. முனியப்ப தாசன் என்ற புனைப்பெயர் அவ்வாறான சமய நம்பிக்கை வழிவந்ததாகும். கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண வகுப்புடன் தன் கல்வியை நிறுத்திக் கொண்ட முனியப்ப தாசன் தமிழறிவும், ஆங்கில நூல்களை வாசித்துப் புரியக்கூடிய ஆங்கில அறிவும், கைவர்ப் பெற்றிருந்தார். புனைகதை சார்ந்த அனைத்து நூல்களையும் இலக்கிய நூல் களையும் ஆரம்பத்தில் விரும்பிப் படித் தார். 1966 களில் அவரது வாசிப்புப்பார்வை சமய நூல்களிலும் ஆத்மீக நூல்களிலும் நிலைக்கத் தொடங்கியது. ராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர், தாகூர், பாரதியார், காந்தி என அவர் படிக்கத் தொடங்கினார். படித்த தோடு நின்றுவிடாது அவர்களின் சமய, ஆத்மீகக் கருத்துக்களை உள்வாங்கி வாழவும் தொடங்கிய நிகழ்ச்சி முக்கிய மானது. முனியப்பதாசனின் சிறுகதைகளில் பெரும்பாலானவை தன்மையில் கூறப்படு பவை. தான் கற்று உணர்ந்த அனுபவங் களின் வெளிப்பாடாக அவருடைய சிறு கதைகள் எழுந்தன. முனியப்பதாசன் ஓரிடத்தில், "பொதுசன நூலகங்களில் எடுக்கின்ற கனமான புத்தகங்கள் எனக்கு

மோசமான உண்மையைக் கற்பித்து விட்டன" என்கிறார் (துறவி) முனியப்ப தாசனால் இந்த லௌகீக வாழ்வின் துயரங் களிலிருந்து முற்றாக விடுபடமுடியவில்லை. இந்த மண்ணின் அவலங்கள் அவரை மிக மிக வருத்தியுள்ளன. வறுமை, சமூக, அறி யாமை, அருவருப் பூட்டுகின்ற பலவினங்கள், பெண்ணடிமைத் தனம் போன்ற இன்னோ ரன்ன பிரச்சினைகள் அவர் முன் பூதாகார மாக எழுந்து நின்றன. அவற்றினை அவரது சிறுகதைகளில் அடையாளம் காணலாம்.

"எனக்குத் தெரிந்த நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களின் வாழ்க்கைத் துன்பங்களை மறந்து நான் நிம்மதியாக இருக்க முடியுமா?" (அம்மா)

"இராப்போதுகளில் நெடுநேரமாய் உறக்கமின்றி உன் மகனை வாட்டி வதைப் பதற்கு உன் மகனுக்குத் தெரிந்த நூற்றுக் கணக்கான குடும்பங்களின் சோகக்கதைகள் நெஞ்சை அரித்துக்கொண்டே கிடக்கின்றன என்ற உண்மையை நீ கண்டு கொள்ளக் கூடுமா? முஸ்லீம் தெருக்களில் அடர்த் தியான அந்தக் குடிசனப்பிரதேசங்களில் கிடந்து தவிக்கின்ற முஸ்லீம் குழந்தை களின் கண்களில் வாழ்க்கை வரட்சி தெரி கின்றதே, அம்மா. நாவாந்துறைப் பிரதேசங் களில் துர்நாற்றமான காற்றை நுகர்ந்தபடி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற கரையூர்ச் சமூகம் - அதன் இளங் கன்றுகள் மேலாடை யும் கீழாடையுமின்றி எதற்காக அப்படி ஒதுக்கப்பட்டு அலைகின்றனவோ? அந்தக் குழந்தைகளின் கண்களில் வெறும் நம்பிக்கை வரட்சி மட்டுமா தெரிகின்றது? அப்பாவித்தனமும் தெரிகிறதே? நகரத்தின் நடுபுறமான பெரிய தெருக்களில் கூனும் குருடுமாக முடமுமாக நித்திய ஒப்பாரியில் மற்றைய மனிதனின் இரக்க உணர்ச்சியைத் தேடித்திரியும் அவர்கள் மட்டும் மனிதரக் கில்லையா?" (அம்மா)

மாணிடனின் துயரத்தைத் தன் துயரமாக எண்ணிக் கவல முனியப்பதாசனால் முடிந்தது. இத்துயரங்களுக்குத் தீவு காண அவர் சமய ஆத்மீக நூல்களைத் தஞ்சம் புகுந்தார். அவற்றில் விடை தேடினார்.

முனியப்பதாசனுக்கு இரண்டு வாழ்க்கை நிலைகளுள்ளன. ஒன்று லௌகீக புறவாழ் வை அனுபவிக்கத் துடிக்கும் நிலை. மற்றையது ஆத்மீகத்தைத் தேடி அலையும் அக வாழ்வு நிலை. இரண்டும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிக்கமுடியாதவை என அவர் கருதினார். இல்லறத்திலிருந்து அழுந்திக் கொண்டே ஆத்மாவின் உன்னத நிலையை அனுபவிக்க முடியுமென அவர் நம்பினார். அவரை சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினர் "விச ரன்" என்று கொச்சைப்படுத்தினார்கள். அவரது எழுத்தைப் படித்தவர்களும் அவற் றில் அவரது படைப்பனுபவத்தைத் தரிசித்த வர்களும் அவரது நண்பர்களும் அவரைச் சித்தன் - துறவி என்றார்கள். இந்த இரு விதமான கருத்துக்களையும் முனியப்ப தாசன் ஏற்றுக் கொண்டதோடு தெரிந்தும் வைத்திருந்தார். வண்ணார்பண்ணையின் தெருக்களில் அவர் பித்தனைப்போல அலைந்திருக்கிறார். நாவாந்துறைப் பிர தேசம், வில்லூன்றித் தீர்த்தக்கேசிச் சூழல், கோம்பயன்மணல் மயானபுடி, ஆலடிச்சந்தி, வயல்வெளிகள் என்பன இவரின் விருப்புக் குரிய இடங்களாகவிருந்துள்ளன. அவற்றி னைக் கனிவான சொற்களால் தன் கதைப் பகைப்புலமாக்கியுள்ளார். பிரபஞ்சத்தை இர சிக்கவும் அதன் அர்த்தத்தினைப் புரிந்து கொள்ளவும் முனியப்பதாசனால் முடிந்திருக் கிறது. அந்தச் சித்திநிலை அவருக்கு வாய்த்திருந்தது.

"எப்படியிருந்த பொடியன்?"

"உந்தத் தகப்பனுக்குப் பிறந்தவனா?"

"அனைத்து அனைத்து வளர்த்தார் களே?" (அம்மா)

"சீலைப்பேனும் அழுக்கும் ஈறெல்லாம் புகுந்து நிற்கும் நான்கு முழத் துண்டை அரையில் தொடுத்தபடி யாழ்ப்பாணத்து வீதி களில் உலாவுவார்." (உரிமை)

"மகத்தான காரியத்தைச் செய்திருக் கிறேன் என்கிறாற்போல் எனக்கு அடிக்கடி ஒரு நினைவு மனதில் எழுவதுண்டு" (நிமிடப்பூக்கள்)

பிறர் துயரத்தினைத் தன் துயரமாக மதிக்கின்ற முனியப்பதாசனால் தன்னை

இந்தச் சமூகம் ஆத்மீகத் துறவியாகக் காண்பதை விருப்பியிருக்கவில்லை. அவர் சித்தன் போக்கு சிவன் போக்காக வீதி களில் அலைந்தபோதும் அவரது உள் ளொளி தெளிவாகவேயிருந்தது. அவர் கூறுகிறார்: "இந்துத் தத்துவத்தின் பெயரையே தெரிந்திருக்காத இளைஞர்களும் பெரியவர்களும் சின்னவர்களும் ஆணும் பெண்ணும் எல்லாருமாய்க்கூடி என் கதை களை வார்த்தைக்கு வார்த்தை பரிசோதித் தார்கள். என் கண்களையும் கண்பார்வை யையும் சிரிப்பையும் உடையையும் தோற்றத்தையும் பார்த்து என் எழுத் தோடு பொருத்தினார்கள். தம் அறியாமை பெனும் அளவுகோலால் என்னை மந்திரவாதி யாகவும் சாமி துறவியாயும் இராமகிருஷ்ண ராயும் ஆக்கிவிட்டார்கள். நான் எதைப் பார்க்கிறேன் எட்டிப் பார்க்கிறேன் என்பதை யெல்லாம் வேவு பார்க்கின்ற மனிதர்கள் பெருகி நின்ற சமயம் அது. என்னை வேவு பார்த்த மனிதர்கள் எல்லாரையுமே நான் பைத் தியங்க ளாகக் கியிருக்கிறேன். அவர்களைப் பைத்தியங்களாக்குவதற்காய் மேலேயும் கீழேயும் பார்த்துப் பார்த்து நான் துறவியாய் நடித்த நடிப்பில் என் கண்கள் கூட நோ எடுத்துவிட்டிருந்தன. உணர்வு மயமாய் நான் எழுதிய எழுத்திற்கு நானே அர்த்தம் கண்டுபிடித்து அவற்றைத் தாசுரின் பேரிலும், பாாதியின் பேரிலும் சுமத்திவிட்டு பைத்தியங்களாய் இந்த உலகத்தை ஆக்கி விட்ட சிரிப்பில் நான் மகிழ்ந்தது என்னவோ உண்மைதான். கலைப்பயிற்சியில் ஈடுபட்ட வொருக்கும் இயல்பாய் அமையும் மயக்கத் தைத் தருகின்றாற் போன்ற கண் அமைப்பை புனிதமான யோகியின் கண் களுக்கும் மந்திரவாதியின் வெற்றிக் கண்களுக்குமாய் ஒப்பிட்டு நின்ற அந்த மனிதர்களை நான் உற்று உற்றுப் பார்த்தே கதிகலங்கப்பண்ணியிருக்க முடியும். ஆனாலோ என்னால் அழுத்தான் முடிந்தது. தம் சமயத்தின் அந்தரங்கமான இரகசியங் களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அந்த மனிதர்களை நொந்து ஆகிறது என்ன? சந்தி முகப்புக்கள், பஸ் நிலையங்கள், வீதி முகப்புக்கள் என்று இன்றைக்கு ஒன்

றுமே தெரியாமல், தெரிந்து கொள்ள விருப்பமில்லாமல் பெருகி நிற்கின்ற இளைஞர்களின் நெஞ்சங்களில் கனலை மூட்டிவிடுவதாய் அப்பொழுதே நான் சத்தியம் செய்தேன். இது வாழ்க்கைப் போராட்டம். எழுதுகிறவன் அழிகின்ற போராட்டம். வேறு நினைப்பின்றி அந்த இலட்சியத்தையே நினைத்து நினைத்து வாழ்ந்தால் மட்டுமே அதைச் சாதிக்க முடியும். அந்தச் சாதனையில் அவன் அழிகின்றான்". (நிமிடப் பூக்கள்)

முனியப்பதாசனைச் சிறுவயதிலிருந்தே எனக்குத் தெரியும். "அண்ணை" என்றே அழைத்துப் பழகுவான். நானும் செய்பியன் செல்வனும் தன்னை எழுத்தத் தாண்டிய வர்கள் எனக் கூறிக் கொள்வான்.

முனியப்பதாசன் மனதளவில் இந்த வாழ்க்கையின் அனைத்துச் சுகங் களையும் அனுபவிக்கத்தான் விரும்பினார். லௌகீகத் துறவியாய் வாழ விரும்பினார். "மகனே, நீ துறவியாக வாழ ஆசைப்படு கின்றாய். அந்த ஆசை நுட்பமான உன் இளமைத் துடிப்போடு கூடிய புலன்களின் ஆசையாக இருக்கட்டும். அதில் மோச மில்லை. ஆனாலோ அந்தப் பற்றுடைய துறவியாக மட்டும் இரு. துறவு என்ற வார்த்தைக்குப் பொருந்தாத உன் துறவுக் கோலத்தை ஊரும் உலகும் லௌகீகத் துறவி என்று துாற்றட்டும். ஆனால் அப்படித் துாற்றுகின்ற ஊரும் நாடும் உலகமும் உன் தெய்வமல்ல வா? போ மகனே, லௌகீகத் துறவியாய் வாழ்ந்துவிடு" (துறவி). ஆனால் முனியப்ப தாசனுடைய வாழ்க்கை அவ்வாறு அமைய முடியாமற் போயிற்று. அவருடைய இளமை வாழ்வில் ஒருத்தி குறுக்கிட்டாள்.

"பின்னல் நீண்டோடி இருதியில் குஞ்சு மாய்ச் சரிந்து கொஞ்ச, செளந்தர்யப் பேரெழில் போல இறங்கி ஓசிய நடந்து வருகிறாள். மஞ்சள் சட்டையும் இரு கல ரோடு கூடிய பட்டுப்பாவையுமாய் மலரே மலர்மேல் நடக்கிறாற் போல..." (அம்மா).

"பெண்ணே, உன் முகத்தில் காவி யங்களின் அழகுக்களைக் காண்கிறேன். உன் விழிக்கோணத்தில் நிலவு வழியும் அழகி

னை உணர்கிறேன். நிலத்தைப் பிளந்து புறப்படும் பயிரின் முனையில் துள்ளும் உயிரின் பொலிவுபோன்ற உன் பொலிவில் ஆட்படுகின்றேன். அழகுகள் உன்னிலி ருந்தும் பிறந்து உன்னிலே சங்கமாகி விடுகிற விந்தையில் என்னை இழந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஓவியனின் நினைவோ டே ஒட்டி ஒட்டித் தூரிகை சிதறும் நிறங் களின் அழகுபோல உன்னை நினைக்க நினைக்க என் மனமாகிய தூரிகை அழகு களைத் துாற்றுகிறது". (நிமிடப் பூக்கள்)

முனியப்பதாசன் தன் காதல் நினைவுகளைக் கருக்கிக் கொண்டமைக்கு இந்தச் சமூகம்தான் காரணம் என்பது சரி யன்று. அவர் கற்ற சமய ஆத்மீக நூல் களும், என் போன்ற மூத்த நண்பர்கள், "முனியப்பதாசா, இவ்வாறான அற்புதப் படைப்புகளைப் படைக்க உன்னைவிட்பால் வேறொருவருமில்லை. உன் சிந்தனைத் தடம் தனித்துவமானது. நீ ஒரு சித்தன், துறவியப்பா..." என்று ஓயாது உரைத்தமை யும் காரணங்களாகின. கவாமி விவேகானந் தரின் பக்தர் அவர். இந்த நேரத்தில் அவர் மனதில் விவேகானந்தர் சொல்கிறார்: "தம்பி, உன் எழுத்தில் தெரியும் பரிசுத்தங்கள் உன் பேச்சில், பார்வையில், நினைப்பில் ஏற்படும் பரிசுத்தங்களின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கவேண்டும். இந்த சலனத்துக்கு நீ ஆட்படாதே? எழுத்தை நீ என் முன்னால் உன் இலட்சியமாக ஏற்றுக்கொண்டாய். அதை நாணும்படியாய் நீ ஆக்கிவிடக் கூடாது..." (நிமிடப் பூக்கள்) அந்த நிமிடமே அந்தப் பெண்ணின் கருநிலக் கண்களும் அதில் புரளும் அற்புதச் செளந்தர்யங்களும் குமிழியிடக் குமிழியிடச் சிரிக்கும் சிரிப்பும் மறைந்துவிட்டன. "இந்த அழிவில் உன் அற்புதமான இருதயத்தையும் என்னோடு பிணைத்து அழித்துக் கொண்டு விடுவதாய் எனக்கு உத்தேசமில்லை. நீ என்னை மன்னித்துவிட வேண்டும்." (நிமிடப் பூக்கள்) அவருடைய இளவயதுக் காதல் இவ்வாறு கருகிவிட்டது.

எழுத்தையும் வாழ்வையும் ஒன்றாகக் கருதி வாழ்ந்து முடித்த படைப்பாளி முனி

யப்பதாசனைவிட வேறொருவருமில்லை என் பேன் தானாகவே தனக்கு இட்டுக் கொண்ட தடையை மீறி அவரால் விடுபடமுடிய வில்லை. தன்னை மறக்க கள்ளுக் கொட் டில்களுள் அவர் நுழைகிறார். "கள்ளுக் கொட்டிலினுள் நுழையும்போது மனம் நடுங்கிச் சோர்கிறது. கற்ற நூல்களின் ஆழமான பொருட்கள் சிந்தையில் சில கணங்கள் நடம் புரிகின்றன." (அம்மா). அவருக்கு நன்மை தீமை, சரி பிழை என்பன நன்கு தெரியாமலில்லை. "பேயே, நான் சாகிற வரைக்கும் என் உணர்வுகளைச் சுட்டுப் பொசுக்கும் துன்பங்கள் மாறிவிடுவ தாய் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அந்த நம்பிக்கை இருக்கும் வரையும் உன்னிடம் நான் வருவேன்" (அம்மா). "நானும்சுடப் புறவாழ்வின் சகல புகளையும் தோற்று விட்டுத் தான் நிற்கிறேன். எதனாலோ எப்பொழுதோ தோற்கப்பட்ட ஒரு தோல்வி யின் வித்திலிருந்து வெடித்துக் கிளம்பிய அகவுணர்வு ஒன்று வலிமையுடையதாகி அதுவே நானாய் மாறிச் சத்தியத்தின் குரலிற்காய் என் செவிப்புலனை மலர வைத்துக் கொண்டு தான் நான் நிற்கிறேன். இப்பொழுது அந்தத் தோல்வியின் முடிவில் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துபோன வடுக்களின் நிழல் இல்லை." (சத்தியத்தின் குரல்)

முனியப்பதாசன் என்ற படைப்பாளியை இனங்கண்ட பெருமை சிற்பி சரவணனுக் குரியது. வளர்த்தெடுத்த பெருமை ஈழநாடு ஹரனுக்கும் அவருடைய சிறுகதைகளை வற்புறுத்தி வாங்கி விவேகியிலும் சுதந்திர னிலும் வெளிவரச் செய்த செங்கை ஆழியா னுக்கும் உரியது. ஈழநாடு பத்திரிகை ஆசிரியர் ஹரன் ஐயா முனியப்பதாசனின் சிறுகதைகளால் மிகவும் கவரப்பட்டிருந்தார். ஈழநாட்டில் அவருடைய சிறுகதைகளைத் தொடர்ந்து வெளியிட வைத்தார். ஈழநாட்டில் 'காற்றே நீ கேட்டிலையோ' என்றொரு நாவலைத் தொடராக எழுதுவித்தார். ஆனால் அந்த நாவல் நான்கு இதழ்களின் பின்னர் தொடர முடியாது போய்விட்டது. நாவாந்துறைப் பின்னணியில் கத்தோலிக்க சைவப் பின்னணியில் சமய ஆத்தீக

விசாரணைகளை அந்தத் தொடர் செய் தமையால் அதை நிறுத்துமாடி ஈழநாடு நிர்வாகத்துக்கு வற்புறுத்தப் பட்டதால் இடைநிறுத்தப்பட்டமை தமிழ் இலக்கியத் துக்குக் கிடைத்த இழப்பாகும் தன் கருத்து க்களைச் சமூகம் ஏற்கவில்லை என்பது முனியப்பதாசனுக்குப் பெரும் தோல்வியாக இருந்தது. உண்மையில் முனியப்பதாசனின் கருத்துக்களை இந்தச் சமூகம் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஈழநாடு ஹரன் அவர்கள் முனியப்பதாசனின் சிறுகதையொன்றினை விரும்பிப் பெற்றுச் சென்று சென்னையில் ஆனந்தவிகடன்னுக்கு வழங்கினார். அச்சிறு கதை முத்திரைக் கதையாக ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்தது. ஈழநாட்டில் அவரது தொடர் இடைநிறுத்தப்பட்ட துயர த்தை அவர் சர்வசாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. தன் எழுத்துக்களை ஒருங்கே தீயிடுவதற்குச் சமூக ஏற்காமையும் ஒரு காரணமாகவிருந்திருக்குமென நான் நம்புகின்றேன்.

முனியப்பதாசனின் எழுத்துக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடையில் ஒருவித வேறு பாடுமில்லை. அவர் தான் எழுதியது போல வே வாழ்ந்து காட்டினார். அவருடைய சிறு கதைகளிலிருந்து இவரை நிச்சயமாக இனங்காண முடியும் அவர் தன் வாழ்நாளில் ஏறத்தாழ இருபது சிறுகதைகள் எழுதி யுள்ளார். வெறியும் பலியும், மேவுவீர தீக் கொண்டு தோழி, வரையறை, பிரபஞ்சப் பூ ஆகிய நான்கு சிறுகதைகளைக் கலைச் செல்வியில் எழுதியுள்ளார். ஆத்மீகத் தோதல், ஆணிலே, உரிமை ஆகிய மூன்று சிறுகதைகள் சுதந்திரனிலும், சுந்திரிகை, பிரவாகம், வெறுமையில் திருப்தி, சத்தியத்தின் குரல், அழிவும் தேய்வும், நிமிடப்பூக்கள் ஆகிய ஆற சிறுகதைகள் ஈழநாட்டிலும் வெளிவந்துள்ளன. துறவி என்ற சிறுகதை விவேகியிலும் அம்மா என்றொரு சிறுகதை கலைவாணியிலும் வெளிவந்துள்ளன. இவை என்னால் சேகரிக்கப்பட்ட சிறுகதைகள். இவற்றைவிட தினகரனில் மாவிலக்கைமரம் என்றொரு சிறுகதையும் வீரகேசரியில் ஏழையின் ஆத்மா என்றொரு கதையும் வெளிவந்து



ள்ளன. ஆனந்தவிகடன்லில் ஒரு முத்திரைக் கதை வெளிவந்துள்ளது. இன்னமும் சில சிறுகதைகளை முனியப்பதாசன் எழுதியிருக்கலாம். ஆய்வாளர்கள் அவற்றினைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டும். கலைச்செல்விச் சிறுகதைகளை அதன் ஆசிரியர் சிறுபி தந்துதவினர். கலைவாணியில் வெளிவந்த சிறுகதையை புத்தொளி சிவபாதம் தந்தார். ஏனையவை என்னால் பத்திரிகைகளிலிருந்து பிரதி பண்ணப்பட்டவை.

தேடிப் பெற்ற இந்த இந்தப் பதினைந்து சிறுகதைகளும் முனியப்பதாசனின் படைப் பாற்றலை பேசுவதற்கும் நிரூபிப்பதற்கும் போதுமானவை. இவற்றில் வெறியும் பலியும் சந்திரிகை, வெறுமையில் திருப்தி, வரையறை நான்கும் சமூகச் சித்திரங்களாம். முனியப்பதாசன் சாதாரண மனிதலையில் இவற்றினை எழுதியிருக்க வேண்டும். பழி வாங்கத் துடிக்கும் சம்பாட்டியா, லூசியன் என்கிற மீனவத் தொழிலாளியின் தியாக உணர்வால் மனந்திருந்துகிற இயற்பண்பை, நாவாந்துறைப் பின்னணியில் வெறியும் பலியும் என்ற சிறுகதையில் வெகு தத் ரூபமாக முனியப்பதாசன் சித்திரித்துள்ளார். நல்லதொரு சிறுகதைக்கு உதாரணமாக அமையக்கூடியது சந்திரிகை. சிறுமி என்ற எண்ணத்தில் அவள் மனவுணர்வை மதிக்காத மச்சான், இறுதியில் அவள் சிறுமியல்லள் என்றுணர்கின்ற இடம் முனியப்பதாசனின் படைப்பாற்றலின் உச்சம் வெறுமையில் திருப்தி, வரையறை ஆகிய இரு சிறுகதைகளிலும் முனியப்பதாசனின் பெண்ணியல் பற்றிய கருத்துக்களை அறியலாம். பெண்களின் அடிமை விலங்குகளை அறுத்தெறிந்துவிடும் ஆவேசம் அக்கதைகளிற் காணப்படுகின்றது. வெறுமையில் திருப்தி என்ற சிறுகதையில் கணவனின் அடக்கு முறைக்குள்ளாகும் மனைவியின் துயரம் படிப்படியாக விரிக்கப் படுகிறது. கணவன் அடிக்கும் போது அவள் துயரத்துடன், இது ஆ.வனது உலகம். அவர் கணவரல்லவா? அடித்தாலும் நோக்கக் கூடாது என எண்ணுகிறான். இந்த நினைவு, இப்படி அவள் இருக்கக்கூடாதென வாசிப்போரை எதிர்மறை யாக எண்ண

வைக்கிறது. பன்னிரண்டு வயது மகன் தாய்க்கு நடக்கும் கொடுமை களைப் பார்த்துப் பொறுக்கமுடியாமல், “விட்டா” எனத் தகப்பனைப் பார்த்துக் கத்துவது ஆதிக்கத்திற்கு எதிரான குரலாக ஒலிக்கிறது. பெண்ணியம் சம்பந்தமான யதார்த்தச் சித்திரிப்பு இக்கதை. பெண்ணின் கற்பிற்கு மொத்தமாய் இந்த ஆண் வர்க்கம் கொடுக்கின்ற வரையறை என்ன என்பதை முனியப்பதாசன் வரையறை என்ற சிறுகதையில் காட்டியுள்ளார். “ஆணை நம்பி நம்பித் தேய்ந்து போகிற இந்த நிரூபமான பெண்களின் கட்டம் இருக்கிறதே? அவர்களுக்கு எதில் தான் நிறைவிருக்கிறதே?” என முனியப்பதாசன் கவல்கிறார். இந்த நான்கு சிறுகதைகளுக்கும் அப்பால் முனியப்பதாசனின் சிந்தனை பிரபஞ்சம் தழுவியதாய் சமய ஆத்மீகவிசாரம் கொண்டதாய் அவரின் சிறுகதைகள் மாறிவிடுகின்றது.

அவருடைய ஆத்மீகத்தோர்தல், பிரவாகம், சத்தியத்தின் குரல், அம்மா, ஆணிவேர், உரிமை, துறவி, மேஷுவீர்தீக்கொண்டே தோழி, அழிவும் தேய்வும், பிரபஞ்சப் பூ, நிமிடப்பூக்கள் ஆகிய பதினொரு சிறுகதைகளும் ஆத்மீகச் சிந்தனைகளை லௌகீக வாழ்வோடு பிணைத்து நோக்கும் சிறுகதைகளாகும். சமூகத்தின் இழிநிலையை கண்டு கனகரத்தினம் என்ற பக்தர் தேர்தலில் குதிக்கிறார். “ஆத்மாவை விழிப்புறச் செய்து வாழ்க்கையோடு இணைந்து போய்க்கிடக்கிற அரசியலுக்கு அதனைப் பயன்படுத்துவது உன்னைச் சுற்றிச் சொர்க்கத்தைக் காணலாம்” என்கிறார். தேர்தலில் எதிர்பார்த்ததுபோலத் தோல்வி காண்கிறார். அழுகிறார். மனைவி கூறுகிறாள்: “உங்களது புனிதமான உணர்ச்சிகளை எனக்குத் தெரியும். அவை இந்த உலகத்தை எட்டாது என்று தான் தடுத்தேன். மனிதர்கள் மாறவே மாட்டார்கள். மாறுவதாயிருந்தால் புத்தன் யேசுவிற்குப் பிறகு காந்தி மகாத்மா தோன்றவேண்டிய அவசியம் இருந்திராதே” - இது முனியப்பதாசனின் குரலாக ஒலிக்கிறது, ஆத்மீகத் தேர்தல் சிறுகதையில்.

நாறாண்டுக்கு ஒரு முற்பட்ட ஓட்டமும் பிரதேசத்தின் கத்தோலிக்க - சைவ மதச் சண்டையைச் சமரச நோக்குடைய ஒரு இந்துப்பெண் தன் ஞானப் பேராற்றலாலும், பிரச்சாரங்கள் வாயிலாகவும் வாழ்ந்து காட்டிய முறையினாலும் தீர்த்து ஒற்றுமையை நிலைநாட்டிய உண்மை நிகழ்ச்சி ஒன்றினை பிரவாகத்தில் முனியப்பதாசன் சிறுகதையாக்கியுள்ளார். கொடிய மத வெறிக்கு எதிரான குரலாக இக்கதை ஒலிக்கிறது. சத்தியத்தின் குரலில் முனியப்பதாசன் புறவாழ்வின் சுகங்களைத் துறக்கும் அவாவினையும் ஆத்ம போதனைகளையும் அலசுகிறார். இறுதியில் மலசலகூடம் துப்பரவு செய்கிற தொழிலாளி அவரிடம் நீட்டிய கையில் பிசைந்த இடியப்பம் வைப்பதும், தடுத்தும் கேளாமல் அவன் தன் கரத்தில் ஒட்டியிருந்த மலத்தையும் அலட்சியப்படுத்திவிட்டு வாயிலிருவதும் அவர் அவனில் நசிகேசனைக் காண்பதும் சித்தரிக்கப்பட்டுக்கின்றது.

முனியப்பதாசனின் ஆத்மீகச் சிறுகதைகளில் அம்மா சற்று வித்தியாசமானது. ராமகிருஷ்ணர் சக்தியிடம் பேசுவதுபோல, முனியப்பதாசன் அம்மாவிடம் பேசுகிறார். சிலவிடங்களில் லௌகீகத்தாயிடமும் சிலவிடங்களில் தெய்வீகத்தாயிடமும் பேசுவதாக இச்சிறுகதை வாசிக்கும்போது உணர வைக்கின்றது. மற்றவன் படுகின்ற துயரங்களுக்கு இரங்கும் முனியப்பதாசன் ஆழமாகச் சமூகப்பிரச்சினைகளின் தோல்வியை இச்சிறுகதையில் அலசுகிறார். இறுதியில் ஆத்மா விழித்துக் கொள்கின்றது. “மகாத்மாவிற்கும் ரோல்ஸ் ஹெய்க்கும் தான் ஆத்மா விழித்துக் கொண்ட தென்பதில்லை. மிகமிகச் சாதாரண உணர்வுகளை மதிக்கவும் காக்கவும் அவற்றின் வாயலிலாகப் பிரபஞ்சத்துவத்தை உணர முடியாத சாதாரண மனிதனுக்கும் கூட ஏதோ ஒரு சிறு நிகழ்ச்சிப் பொறியில் அவனுள் அடங்கியிருக்கும் ஆத்மா விழிப்படைந்து விடுகிறது. அந்த ஆத்மீக விழிப்பில் அவன் உடன் மகாத்மாகவோ ரோல்ஸ்ரோயாகவோ மாறிவிடுகிறான் என்பதில்லை. உள்ளுணர்வுகளின்

விழிப்பில் ஆத்மீக விழிப்பில் அவன் அவர்களுக்குச் சமனமாகிறான்.” முனியப்பதாசன் மகானாக மாறிவிட முயலவில்லை. அவர்களுக்குச் சமனமாக மாறிவிடுகின்றார்.

முனியப்பதாசனின் ஆணிவேர், பொருளாதாரத் தத்துவ வளர்ச்சியில் ஆத்மீகம் தோற்பதைச் சித்திரிக்கும் சிறுகதையாகும். மனிதன் புதிய உலகு சமைக்கிறான். தேவைகள் அதிகரிக்கின்றன. உற்பத்தி அதிகரிக்கின்றது. ஆனால் மறுபுறம் சமுதாயத்தில் கொலை, கற்பழிப்பு, மரணம், களிநடம் பூிகின்றது. “ஆத்மீக அத்திவாரத்தில் எழும்பும் மனித முன்னேற்றமே உண்மையான முன்னேற்றம்” என ஒரு கிழவன் எண்ணுகிறான். ஆத்மீகம் தான் ஆணிவேரென முனியப்பதாசன் கருதுகிறார். முனியப்பதாசனின் துறவி சற்று வித்தியாசமான கதை. இளமையில் வான் முனையில் மாற்ற விரும்பிய சமூகத்தை சமூகம் விரும்பும் பாங்கில் துறவியாக மாற்ற விரும்புகிறார். பணக்காரர்கள் அவரிடம் படைபெடுத்து வருகின்றனர். அவர்களின் சுயநலம் அவரை வாட்டுகின்றது. “ஒவ்வொரு வரும் தத்தம் மக்களுக்குச் சொத்துச் சேர்த்து வைத்துப்போக ஆசைப்படுகிறார்கள். தாம் வாழும் நாட்டிற்கும் மொழிக்கும் ஒரு வருங்காலத்தையாவது தேடி வைக்க ஆசைப்படுகிறார்களில்லை.” முனியப்பதாசன் மொழியைப் பற்றி அக்கறைப்படுகின்ற இடம் இதுவாகும். “பணக்காரனுக்குத் தெய்வப்பதியும் ஏறவில்லை. அதைக் கொண்டு நான் ஏற்றவிரும்பிய பற்றுக்களும் ஏறவில்லை” எனத் துறவி சொ்ந்து போகிறார். “உலக நினைப்பற்று நாட்டுநினைப்பற்று தவம் இருக்க ஆசைப்படாதே” எனக் கதையை முடிக்கிறார்.

கலைச்செல்வியில் வெளிவந்த மேஷுவீர்தீக்கொண்டு தோழி என்ற சிறுகதையில் இளைஞர்களின் செயற்பாட்டில் அவர் நம்பிக்கை வைக்கின்ற தன்மையைக் காணலாம். அவர்கள் மூலம் இந்த உலகத்தின் தீமைகள் கொளுத்தப்படும் என நினைக்கின்றார். கதையின் ஆரம்பத்தில் இந்தச் சமூகத்தின் நடத்தை அவருக்கு



வெறுப்பைத் தருகின்றன. “மந்தைகளின் கூட்டம் சமயத்தைச் சான்றாக்கியுள்ளனோம் கோர யுத்தங்களோடும் இணைத்து மதத்தின் புனிதத் தன்மையை மாகபடுத்திவிட்ட மந்தைகளின் கூட்டம்” என்கிறார் முனியப்ப தாசன். அவருடைய நீண்ட குழப்பத்திற்கு விடையாக ஆண்மையும் வீரமும் மிக்க இளைஞர்கள் இதோ இதோ என்று கிளம்புவது போன்ற உருவெளித்தோற்றம் எழுகின்றது. அந்த உருவெளித் தோற்றத்தில் மயங்கி, மேஷவீர தீக்கொண்டு தோழரே என உரக்கக் கத்துகிறார்.

கலைச்செல்வியில் வெளிவந்த பிரபஞ்சப் புத்திரன் உன்னதமான சிறு கதையாகும். மேற்கின் காரண ரீதியான முடிவுகளையும், கிழக்கின் உணர்வு மயமான முடிவுகளையும் இக்கதையில் முனியப்ப தாசன் அலசுகிறார். காலம் காலமாய் இந்திய மண்ணில் தோன்றிய ஒளி முத்துக் களான ஆத்மீகத் துறவிகள் எதனையோ பற்றிப் பேச மறுத்து விட்டதாக முனியப்ப தாசனுக்குப் படுகின்றது. “உயிர்ப் பூக்கள் உதயமாகிற இருமனத்தை எதற்காக இந்தியத் துறவிகள் தூற்றினார்களோ” என இக்கதையில் அவர் வினா எழுப்புகிறார். விவேகானந்தராக வரவிரும்பிய முனியப்பதாசனின் பாத்திரம் இக்கதையில் இல்லறத்தில் ஈடுபடுகிறது. குழந்தை ஒன்றினைப் பெற்றுவிட்டு மனைவி இறக்க ஆத்மா இறப்பதும் இல்லை பிறப்பதும் இல்லை என்ற ஞானம் பிறக்கிறது. இச்சிறுகதையின் முனியப்பதாசன் தத்துவ விசாரங்களைப் புதிய அர்த்தத்துடன் கையாளுகின்றார்.

மரணம் பற்றிய சிந்தனைச் சிக்கலை அழிவும் தேய்வும் என்ற சிறுகதையில் முனியப்பதாசன் கருவாக எடுத்திருக்கின்றார். இயற்கையின் அனைத்து இயக்கத்திலும் மரணம் மறைந்திருப்பதாக அவருக்குப் படுகின்றது. மரணம் வந்து அவர் வாசல் படியைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பதாகப்படுகின்றது. உலகம் அழகிய மரணம் ஆக அவருக்குப்படுகின்றது. பைத்தோக்கிரஸ், ஆங்கிலக்கவி கெனிசன், தத்துவஞானி

ஸ்பையின்னோசா ஆகியோர் இக்கதையில் பொருத்தமாக அலசப்படுகின்றார்கள். மரணம் என்பது மாற்றுமா, தேய்வா, பிறிதொன்றின் பிறப்பா என முனியப்பதாசன் வினா எழுப்பி விடைகாண்கிறார்

இக்கதையில் மரணம் என்பது பிறப்பும் இல்லை தேய்வும் இல்லை. அதைச்சுற்றி இருக்கும் நூறாயிரம் தத்துவங்களும் இல்லை. மரணத்திற்கு வரம்பில்லை. தனக்கு நெருக்கமான உயிரின் பிரிவை உணர்ந்தவன் மட்டும் உணரும் இரகசியம் பாலைகள் தோற்கிற இடமும் அதுதான்.” எனக் கூறுகின்றார்.

முனியப்பதாசனின் நிமிடப் பூக்கள் சோகமயமான நெஞ்சைப் பிளக்கும் கலைத்துவப்படைப்பு. முனியப்பதாசனை அறிந்தவர்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளும் அவரின் கதை. தான் வரித்துக் கொண்ட ஆத்மீக வாழ்விற்காக தன் நெஞ்சில் இடம் பிடித்த காதல் உணர்வைக் கருக்கிக் கொண்ட இளைஞனின் கதை. லௌகீகமும் துறவறமும் இணைய முடியாத தென்பதை உணரும் இறுதிக்கதை. புரியாத புதிராக முனியப்பதாசன் இச்சிறுகதையில் தெரிகிறார். விவேகானந்தரைப் பார்க்கிறார். இவ்வாறு கதை முடிகிறது. “அவர் கண்களைப் பார்த்தபடியே சொன்னேன்... நீங்கள் சலனமேயில்லாமல் எப்படி வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள் என்று இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகிறது. இலட்சியவாதியின் மனதிலும் ஒரு சமயம் காதல் அரும்புகள் அரும்புகின்றன. ஆனால் அவை ஒரு நிமிடம் மட்டுமே வாழ்கின்றன. அவன் வரையில் காதல் நிமிடப்பூக்கள் தான்...”

முனியப்பதாசனின் சிறுகதைகள் தனித்துவமானவை. அவரின் சிறுகதைகளை எவருடனும் ஒப்பிட முடியாது. புரிந்து கொள்வதற்கு ஒப்பிட வேண்டுமாயின் மௌனி, லா.ச. ராமாயிதம், பிச்சை மூர்த்தி என்பாருடன் ஒப்பிடலாம். ஆனால் அவர்கள் முனியப்பதாசன் போல துறவியாக வாழ்ந்து, தாம் எழுதிய எழுத்தாக வாழ்ந்து பார்த்தவர்கள் அல்லர். முனியப்பதாசனின் சிறுகதைகள் குறிப்பாக ஆத்மீகச்சிறுகதைகள்

தமிழிற்குப் புதிய பரிமாணம். அவர் கையாடும் மொழிநடை தனித்துவமானது இறுக்கமானது. தேடிப் பெற்று சொற்கள் அழுத்தமாக அவர் சிறுகதைகளில் நிற்கும் பேச்சு வழக்கு அழுத்தம் பெறாத சுத்தமான மொழிநடை. அவர் கதைகளில் வருகின்ற பகைப்புல வர்ணனைகள் கையாளும் உவமைகள், சம்பவத்திற்கும் உரையாடலுக்கும் ஏற்ற சொற்கள் அனைத்தும் முனியப்பதாசனின் படைப்பனுபவத்தினை எமக்குக் காட்டி நிற்கின்றன. அவரது ஒவ்வொரு சிறுகதைகளிலும் ஏதோ ஒரு தேடலும் சோகமும் தொக்கி நிற்கின்றன.

திறமைசாலிகளின் ஆபுட்காலம் குறுகிய தென்பர். பாரதியார் போல, புதுமைப் பித்தன் போல சிறிய வயதில் அதிகம் சாதித்தவர் முனியப்பதாசன். மௌனி போல குறைவாக

எழுதி மலையாக உயர்ந்து நிற்பவர்.

தமிழிலக்கியத்திற்கு முனியப்பதாசனின் சிறுகதைகள் புதியவை. செழுமை சேர்ப்பவை.

வாழ்த்துகின்றோம்

பிரபல மலையாக எழுத்தாளரும் மல்லிகையின் நெருங்கிய நண்பருமான ப. ஆப்டன் தம்பதியினரின் மகன் பரிசனா ஆப்டன் அவர்களுக்கும் நயின் கீழின் அவர்களுக்கும் மருதானையில் சமீபத்தில் திருமணம் இனிதே நிறைவெய்தியது.

புது மணமக்களை மல்லிகை அன்பு கலந்த நேசத்துடன் வாழ்த்தி மகிழ்கின்றது.

பிரபல எழுத்தாளர் தெனியான், மரகதம் தம்பதியினரின் மகன் ஆதவன் அவர்களுக்கும் அல்வாய் பொ.துரைராஜா தம்பதியினரின் மகன் துஷ்யந்தி அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் திருமணம் வல்லிபுர ஆழ்வார் ஆலயத்தில் இனிதே நிறைவேறியது.

மல்லிகையின் மங்களகரமான வாழ்த்துக்கள் புதுமணத் தம்பதியினருக்கு உரித்தாகுக.

பிரபல மலையாக எழுத்தாளர் தெனிவத்தை ஜோசப் தம்பதியினரின் மகன் சியாமளா அவர்களுக்கும் தி.ஜே.டி. சாமுவேல் தம்பதியினரின் மகன் டேவிட் சாமுவேல் அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் கொழும்பில் இனிதே விவாகம் நடந்தேறியது.

மல்லிகையின் மகிழ்ச்சியான வாழ்த்துக்களை மணமக்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றோம்.

மனசைத் தொடும் கவிஞரான சிதம்பரப் பிள்ளை சிவகுமார் அவர்களுக்கும் திரு.திருமதி வயிரவநாதன் குமாரத்தி வாசுகி அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபத்தில் திருமணம் சுபமே நடைபெற்றது.

மணமக்களை மல்லிகை நெஞ்சார மன நிறைவுடன் வாழ்த்தி மகிழ்கின்றது.

- ஆ.சிரியர்

தாகம்

அஷ்டர்ஃபி சிஹாப்தீன்

காடுகளேயானாலும் பசுமையில்லையெனில்

பார்க்கவொண்ணாது

நீரில்லையெனில் எல்லாமே நிறம் மாறும்

புல் வெளிறும்

மரங்கள் இலையுதிர்க்கும்

பூவும் பிஞ்சுமில்லாத் துயரம் துளிர்க்கும்

தாகம் மிகும்

மண்ணுக்கும் மற்றவைக்கும்

தணிக்கத் தண்ணீரில்லையெனில்

உயிர் துடிக்கும்

ஆத்மாவுக்கும் அவஸ்தை இருக்கும்

வலிய மிருகமெனில்

இரத்தம் குடிக்கும்

இந்த மான்கள்தாம் பாவம்

அவை

கூடிக் கூடிக் குசுகுசுப்பதெல்லாம்

கானலைப் பற்றித்தான்.



கடிதங்கள்

ஆண்டு மலர் சிறப்பாக அமைந்து இருந்தது. தாங்கள் சலிக்காது 35 ஆண்டுகளாக உழைத்து, பல சிரமத்தின் மத்தியில் மல்லிகையை வெளியிடுவது ஒரு இமாலய சாதனைதான்! வாழ்த்துக்கள் பாராட்டுக்கள்.

“அருபத்தின்ருபம்” எனும் பா. ரத்னப்பதி அய்யர் அவர்களின் தர்மு சிவராமு பற்றிய தகவல் கட்டுரை மிகவும் சிறப்பானது. அக்கட்டுரை தர்மு சிவராமுடன் பழகிய காலத்தை நினைவு படுத்தியதுடன் மனதையும் கிளர்ந்தெழுச் செய்து விட்டது. மாணவர் பருவ கால கட்டத்தில் தர்முவுடன் ஒரு சில ஆண்டுகள் இந்தியா போகும் மட்டும் பழகிய நினைவுகளை உசப்பி விட்டது. ரத்னப்பதி அய்யர் அவர்களுக்கும் பாராட்டுக்கள்.

இன்னுமொரு முக்கிய விடயம் இதை நீங்கள் கட்டாயம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் எழுதிய “வித்தியாவின் குழந்தை” என்ற சிறுகதை ஏற்கனவே தாமரை இதழில் வெளிவந்துள்ளது. தாமரை 2000 ஜனவரி இதழில் பக்கம் 40-51ல் இக்கதை பிரசுராகியுள்ளது. ஏற்கனவே பிரசுரமான சிறுகதை ஒன்றை மல்லிகை ஆண்டு மலரில் பிரசுரித்து பக்கங்களை நிரப்ப வேண்டுமா? அந்த இடத்தில் புதிய விடயத்தை பிரசுரிக்கலாமா? அல்லது நன்றியறிதலுடன் பிரசுரித்து இருக்கலாம் அல்லவா? இது சிறுகதையாசிரியர் விட்ட தவறு? இதை தாங்கள் கவனத்தில் எடுப்பது நல்லது.

ருகோணமலை. இராஜ தாமராஜா.

பிறகுறிப்பு: (ஒரே நேரத்தில் இரு சஞ்சிகைகளுக்குச் சிறுகதையை அனுப்பியது முத்தாளது தவறு. இப்படித் தவறு செய்து வளர்வதற்கு ஏற்ற அறிகுறியல்ல) ஆசிரியர்

✉ ✉ ✉ ✉

“மல்லிகை” என்ற சஞ்சிகையை நான் நிவதற்கு முன்பு மல்லிகை ஆசிரியரை மலரில் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டிற்று. எவ்வாறு இருந்தும் எவ்வித தேவையுமின்றி

சுமாராக சாதாரண நபராக நினைத்து சிரித்து மழுப்பினோம். என்றாலும் தங்களுது அரைமணித்தியால சிறுநுரை என்னை மெய் மறந்து நிற்க செய்து விடும் என்று நான் நினைக்காத ஒன்று. அந்த நிகழ்வு இன்றும் எனக்குள் பசுமரத்தாணியாக பதிர் திருப்பதை நினைக்கும் போது எனக்கு பெருமையாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்கின்றது.

இவ்வாறு இருந்தும் தாங்கள் வெளியிட்டு வரும் சஞ்சிகை பற்றி அறியேன். அறியக்கூடிய வயதோ, அறிவோ எனக்கு இருக்கவில்லை.

இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் எமது அபிமான, மதிப்புக்குரிய, ஆசிரியர் பெருந்தகை திக்கவல்லை கமால், அவர்களின் கையில் “மல்லிகை” என்ற பெயரில் ஒரு சஞ்சிகை இருப்பதை அவதானித்தேன். அவரிடம் இருந்து இது பற்றி அறிந்து, தெரிந்து கொண்டேன். எனக்குள் நீண்ட காலமாக இருந்து வந்த ஒரு இடைவெளி நிரப்பச் சந்தர்ப்பம் கிட்டியதை எண்ணி நான் பெருமைபட்டுக் கொண்டேன் ஆவலை வெளியிட்டேன். பெற்றுத்தருமாறு வேண்டிக் கொண்டேன். முகமலர்ச்சியுடன் ஏற்று அன்று அதாவது எப்போது கொழும்பில் மல்லிகை வெளிவர ஆரம்பித்ததோ அன்று தொட்டு இன்று வரை பெற்றுத் தந்து கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு முதற்கண் எம் நன்றிகள்.

எப்போது மல்லிகை என் வசம் கிட்டியதோ அன்று தொட்டு இன்று வரை அதன் அபிமான வாசகியாகி விட்டேன். சகல அம்சங்களையும் விருப்படன் ஏற்று வாசிப்பேன். அன்று தொட்டு இன்று வரை எனக்குள் புரட்சிகரமான சிந்தனை ஓட்டம் பரவ ஆரம்பித்து விட்டது. இது எனக்கு பெருமையையும், மகிழ்சியையும் தருகின்றது.

சகலதையும் விட மிலேனிய சிறப்பிதழ் மிகவும் அந்த புஷ்புடைய மிக சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. சகல அம்சங்களும் பாராட்டப்பட வேண்டிய விடயம். அத்தோடு நாம் அறியாத, தெரியாத, தெரிந்து கொள்ள முயற்சிக்காத எமக்குள் இருந்தும் வெளிப்படுத்தத் தெரியாத, வெளிப்படுத்த முடியாத பங்கை இத்தால் அறிவதால் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

எம் போன்ற இளம் இலக்கிய ஆர்வமுள்ளவர்களின் பங்களிப்பு என்றும் இருக்கும் என்று கூறி விடைபெறுகின்றேன். சிபாயா.

அட்டுளுகம்.

தற்போது வலைதளத்தில்

சிறப்புக் கட்டுரை இலங்கை இனப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு என்ன?

கி. கஸ்தூரி ரங்கன்

நேர்மனைக்கள் - டொமினிக் ஜீவா

தேவகாந்தன், மாத்தளை சோமு

அடகுல் ஹமீத்

அம்பலம்

இலங்கைச் சிறப்பிதழ்

புகழ் பெற்ற திரு. பாலசுப்பிரமணியம்

செ.கோவைக்கல், கல்பெருத்தொறு, தெளிவந்தை

ஜோசப், எம்.எம்.கார்மேல், எம்.அரி. ரமபக்

முமது சம், கா. ஓசிறை, முரிசி, காத்திரிகை

சுந்தம், சோ.சியாதந்தம், கி.பி.அரவிந்த்

மற்றும் பலர்

மலர்: 35-வது ஆண்டு நூல்
வலக்கண்ணன்

நாடு:	மல்கை
ஆசிரியர்:	டொமினிக் ஜீவா
கிடைக்கும் இடம்:	201-1/1 ரூ. கதிசேரன் வீதி, கொழும்பு-13.
பக்கங்கள்:	160
விலை:	ரூ.100



புத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான

டொமினிக் ஜீவா, இலட்சியப் பிடிப்போடும் தனித்தன்மையுடனும் 35 ஆண்டுகளாக ‘மல்கை’ எனும் முற்போக்கு இலக்கிய இதழை வெற்றிகரமாக வளர்த்து வருகிறார். 30 ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த ‘மல்கை’ 5 வருடங்களாக கொழும்பு நகரில் இருந்து பிரசுரம் பெறுகிறது.

‘மல்கை’க்கு என்று ஒரு இலட்சியம், கொள்கை, கோட்பாடு உண்டு. எழுத்துத் தமிழ் இலக்கியச் சிந்தனைகள் சர்வதேச அங்கீகாரம் பெற்றுத் திகழ வேண்டும் என்ற நோக்குடன்-அப்பணிப்பு உணர்வுடன்-‘மல்கை’ செயல்பட்டு வருகிறது. அதன் 35-வது ஆண்டுமலர் ‘மல்கை’ ஆசிரியரின் உழைப்பையும், பத்திரிகையை வளர்ப்பதற்காக அவர் அனுபவித்த சிரமங்களையும், பெற்ற வெற்றிகளையும் விவரிக்கிறது.

எழுத்து இலக்கியம் மற்றும் கலைகளின் வளர்ச்சி பற்றி அளிக்கிறது.

இந்த மலரில் கட்டுரைகள் விசேஷத் தன்மை பெற்று விளங்குகின்றன. டொமினிக் ஜீவாவின் அனுபவ வெளியுடைய ‘மல்கையைச் சுமந்து சென்று தெருந்தெருவாக விழுந்த திரிந்த அந்தச் சுகமான நாட்கள்’ எனும் கட்டுரை அவருடைய தன்னம்பிக்கையை, உழைப்பாற்றலை, மல்கையைப் பிரபலமாக்குவதற்கு அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகளைக் கூறுகிறது.

பிரமின் என்.கிற தகுமு சிவராம் பற்றி-அவருடைய மேதமையையும் விசித்திர குணங்களையும் பற்றி-அவருடன் நன்கு பழகிய பா.ரத்னசாபதி அய்யர் ‘அருபத்தின் ரூபம்’ என்ற சுவாரசியமான கட்டுரை எழுதிமீருக்கிறார்.

இலங்கை தமிழ் பத்திரிகை வரலாற்றில் மட்டுமின்றி, தமிழ் இதழியல் வரலாற்றிலேயே தனியானதொரு இடம் பெறுகிற ‘சிரித்திரன்’ எனும் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, இலக்கிய, கார்ட்டூன் சஞ்சிகை பற்றிய விரிவான கட்டுரையை செங்கை ஆழியான் எழுதியுள்ளார். ‘சிரித்திரனும் சந்திரனும்’ என்று கட்டுரையின் பெயர்.

நீளநீளமான தலைப்புகளைக் கொண்டுள்ள இம்மலரின் கட்டுரைகள் பல ‘என்னுள் எழுந்த எண்ணங்களும் உணர்வுகளும்-அசோகம்திரிதின் விடுதலையையும் படித்தபோது’ (கே.எஸ்.சிவகுமாரன்); ‘புத்தன் மாவட்டத்தில் கூர்மையுடன் முனைப்புப் பெறும் தமிழ் இலக்கியப் போக்கு (உட்பூர் வீரசொக்கன்); ‘மலையகம் என்ற பின்புலத்தில் கைலாசபதி என்ற மனிதர்’ (லெனிக் மதியானன்); ‘மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலிருந்து வெளியான முதற் சஞ்சிகையான பாரதி-ஓர் அறிமுகம்’ (செ.யோகராசா); ‘தமிழில் சிறுகதை பற்றிய ஆய்வுகள்’ (தெளிவந்தை ஜோசப்); ‘சென்ற நூற்றாண்டில் எழுத்துத் தமிழ்’ (செ.யோகநாதன்)-இப்படி இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வுகளும் தகவல்களும் நினைவுகளும் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் இன்னும் சில கட்டுரைகளும் உள்.

மேலும், இலங்கையில் காந்தக இசை வளர்ந்த வரலாறு, புதிய திசையை நோக்கிய நாடகக்களம் பற்றி, மனோப்பிரதேச கத்தோலிக்க நாட்டுக் கூத்துகள் பற்றியும் கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன.

இலக்கிய வாசகர்களுக்கு திருப்தி அளிக்கக்கூடிய சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் இம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஒரு நூற்றாண்டின் எழுத்துத் தமிழ் இலக்கிய, கலை வளர்ச்சியை தெரிந்துகொள்ள உதவும் ஒரு அளவுகோலாக விளங்குகிறது ‘மல்கை’ ஆண்டுமலர்.

மல்லிகை இலக்கிய இதழ் கடந்த 35 ஆண்டுகளாக வெளி வந்து
கொண்டிருக்கும் இலக்கிய சஞ்சிகை. அதன் வளர்ச்சி கண்டு
மன மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

**SURIYA TEXTILES & MILLS
(PVT) LTD.**

32/34, 3rd Cross Street,

Colombo - 11

T.P: 336977, 438494, 449105

Fax: 438531.

மருத்துவ சிகிச்சைக்காக தமிழகம்
சென்றவர் அங்கேயே காலமானார் என்ற
செய்தியை ஒரு நண்பர் மூலம் தொலை
பேசியில் கேட்டோம். என்னால் சிறிது
நேரம் பேசமுடியாது மௌனியாக இருந்
தேன்.

1976 ஆம் ஆண்டு முதல் பத்திரிகை
யாளனாக தினகரன் பத்திரிகையில்
இணைந்து கொழுப்பு தெற்கு நிருபராக
செயற்பட்டு வந்தேன். எழுது பள்ளிப் பருவத்
தில் என்றாவது பத்திரிகையாளராக வர
வேண்டும் என்ற ஆவல் இருந்து கொண்டே
இருந்தது. பாராளுமன்றத்தில் சபாநாயகராக
இருந்த காலம் சென்ற பாக்கி மாக்காரின்

சிபாரிசுக் கடிதத்துடன் தான் தினகரனில்
சேர்ந்தேன். அதற்காக ஒத்துழைத்த இன்
றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினரான ஏ.எச்.
எம். அஸ்வர் என்னால் என்றுமே மறக்கப்பட
முடியாத ஒருவராவார்.

ராதா வார இதழ் வெளிவந்து கொண்டி
ருந்த கால கட்டத்தில் அதை தொடர்ந்து
படித்து வந்தேன். அதற்கு முன்னர் இலங்
கையில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த தமிழின்
பம் மாத இதழை மிக விருப்பத்தோடு
படித்து வந்ததுடன் அதை ஒரு இதழ் தவ
றாமல் சேகரித்தும் வந்தேன். அதில் வரும்
ஒவ்வொரு ஆக்கத்தையும் இன்று கூட
நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இலக்கிய இதழ்

தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகம் காலத்தினமில்லாத சேனாதிபதி

எம். ஏ. எம். நலாம்

ஒன்று எப்படி வரவேண்டும் என்பதை தமிழ்
புன்பம் இதழைக் கொண்டே தெரிந்து
கொள்ளலாம்.

தினபதி, சிந்தாமணி பத்திரிகைகள்
வெளிவந்து கொண்டிருந்தபோது என்றாவது
அதிலும் எழுத வேண்டும் என்ற ஆவல்
எனக்குள் ஏற்பட்டது.

தினபதியை தினசரி வாங்கிப் படிக்கத்
தவறு மாட்டேன். அப்போது தினபதி வாசகர்
சங்கம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலகட்டம்.
எனது ஊரில் சங்கத்தை அமைக்க எண்ணி
சில நண்பர்களுடன் இணைந்து வாசகர்
சங்கத்தை அமைத்து விண்ணப்பித்தேன்.
ஒரே ஒரு வாரத்தில் சங்கம் பதிவு செய்யப்
பட்டு கடிதம் வந்தது.

ஒரு நாள் தினபதி வாசகர் சங்கத்தின்
செயலாளர் என்ற வகையில் தினபதி

அலுவலகம் சென்றேன். அதன் பொறுப்பாள
ரான அன்ரனி பென்னாண்டோவைச் சந்திக்கக்
காத்திருந்தேன். அப்போது மிக உயர்ந்த
ஆஜானுபாவரான ஒரு மனிதர் என்னைக்
கடந்து சென்றார். உள்ளே சென்ற அவர்
மீண்டும் திரும்பி நான் இருந்த இடத்துக்கு
வந்து யார் வேண்டும், நீ யார் என்று
கேட்டார். நான் எனது பெயரையும்,
ஊரையும் மட்டுமே சென்னேன். உடனே
அவர் நீதான் எழுது தினபதி வாசகர் சங்கச்
செயலாளரானா என்று கேட்டார். அந்த மனிதர்
யார் என்று எனக்குத் தெரியாது. எனினும்
பத்திரிகையின் முக்கியமானவராக இருக்க
லாம் என்று மட்டும் புரிந்தது.

உடனே என்னை தமது அறைக்கு
அழைத்துச் சென்று தினபதி பத்திரிகை
எனது பிரதேசத்தில் எந்தளவு மக்களை
ஈத்துள்ளது. சங்கப்பணிகள் பற்றியெல்லாம்

விசாரித்தார்.

ஒரு 30 நிமிடங்கள் மட்டுமே அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். பத்திரிகையின் வளர்ச்சிக்காகவும், ஊரின் வளர்ச்சிக்காகவும் சங்கத்தின் மூலம் தொடர்ந்து பணியாற்ற மாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

சிறிது நேரத்தில் அன்றி பெண்ணாண்டோ வந்தார். அவரிடம் என்னை அறிமுகப்படுத்தி விபரங்களைக் கூறினார். அன்றையின் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது அவர் யார் எனக் கேட்டேன்.

என்ன நிலம் அவரைத் தெரியாதா. அவர்தான் எமது ஆசிரியர் எஸ்.டி.சிவ நாயகம் என்றார். உண்மையிலேயே நான் சிலிர்த்துப் போனேன்.

இன்று கூட பத்திரிகை உலகில் போலித்தனம் காட்டும் ஆசிரியர்களைத் தான் காண முடிகிறது. தங்களைப் பற்றி மட்டுமே பீத்திக் கொள்பவர்களைத்தான் அதிகம் பார்க்க முடிகிறது.

செய்தி என்றாலே என்னவென்று தெரியாதவர்கள் கூட இன்று பத்திரிகை ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் நிச்சயம் எஸ்.டி. ஐயாவை படிக்க வேண்டும்.

தினபதி மினுவாங்கொடை நிருபராகி நியமிக்கப்பட்ட போது நல்ல ஆலோசனைகளை தொடர்ந்து வழங்கி வந்தார். நான் இன்று பத்திரிகை உலகில் சிறந்து விளங்குவதற்கு அவர் ஒரு முக்கிய காரண கர்த்தா ஆவார்.

செய்திகள் ஒரு போதும் எம்மைத் தேடி வராது நாம் தான் செய்திகளைத் தேடிச் செல்ல வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் சொல்வார்.

தமது பத்திரிகையில் 6 மாதங்களுக்கு முன்னர் வந்த ஒரு சின்னஞ்சிறிய செய்தியைக் கூட மறக்காமல் சொல்லும் ஆற்றல் சிவநாயகத்திடம் உண்டு. இன்று அன்றைய பத்திரிகையில் வெளியான செய்தியை கூட தெரிந்து வைக்காத ஆசிரியர்கள் கூட இருக்கின்றார்கள்.

தம்முடன் பணிபுரிபவர்களை ஒரு போதும் தமக்குக் கீழ் பணிபுரிபவர்களாக கருதவில்லை. தம்முடன் பணிபுரிவார்களே கருதினார். அவர்களை வளர்த்து விட முடிந்த அத்தனையையும் செய்தார். தம்மோடு பணி புரிபவர்களுக்கு அநீதி ஏற்பட்டால் எவ்வளவு உயர்பதவியில் இருப்பவராக இருந்தாலும் தட்டிக் கேட்க தயங்காத ஒரு மனிதர்தான் சிவநாயகம்.

தமது பத்திரிகையின் சார்பில் எந்தவொரு பொது வைபவங்களிலோ, “பாட்டி” களிலோ நான் சிவநாயகம் ஐயாவைக் கண்டதே இல்லை.

பத்திரிகை ஆசிரியர் என்ற வகையில் தமக்கு வரக் கூடிய அழைப்பிதழ்களை தம்முடன் பணிபுரிபவர்களிடம் கொடுத்து அவர்களையே அனுப்பி வைப்பார்.

ஒரு பத்திரிகையாளனுக்குரிய பண்பு, திமிர், ஒழுக்கம், கடமையுணர்வு, பொறுப்பு, நம்பகத்தன்மை, சகலவற்றையும் நான் சிவநாயகத்திடமே கண்டேன்.

அன்னாரது இந்தத் தகைமைகளை இன்றைய குறிப்பிடக்கூடிய சில பத்திரிகையாளர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் கூட படிக்க வேண்டும்.

அமரர் சிவநாயகம் அவர்களிடமிருந்து கற்ற பாடங்களே இன்று நான் தினக்குரல் பத்திரிகையில் நின்று நிலைக்க உதவியுள்ளது என்பதை கூறிக் கொள்வதில் சிறிதும் தயங்க மாட்டேன். அவருடன் மிக நெருங்கி நின்று பலர் உயர்ந்தனர். என்னைப் போன்ற சிலர் சற்று தூர நின்று அன்னாரது ஆலோசனைகள், அறிவுரைகள் பெற்று வளர்ந்தவர்கள். நான் இன்னும் கொஞ்சம் அவருடன் நெருங்கிப் பழகி இருந்தால் இன்னம் எவ்வளவோ பெற்றுக் கொண்டிருக்கலாம்.

சிவநாயகம் அவர்களின் பத்திரிகை உலக வரலாறு கட்டாயம் நூலாக எழுதப்பட வேண்டும். அது எதிர்காலத்தில் பத்திரிகையாளர்களுக்கு நிறையவே பயன்படத் தக்கதாக அமையும். அது அவருக்காக தாம் ஆற்றுகின்ற நன்றியுணர்வாகவும் அமையும்.

“கண்ணீரை வெளிவிட முடியாதவர்கள் மிகவும் கவனமாக இத் திரைப்படத்தைப் பார்க்க வேண்டும். நெஞ்சில் துயரெழும்பு இருந்தும் வெடிக்கக் கூடும் சிங்கள எழுந்த கலாச்சாரத்தின் உன்னத நிலையை இத்தளவு உயர்த்தத்தில் காட்டுகின்ற வேறு எந்தவொரு திரைப்படத்தையும் நான் காணவில்லை.” இது “சரோஜா” சிங்களத் திரைப்படம் குறித்த பேராசிரியர் காலோ பொன்சேகாவின் கருத்தாகும்.

சருங்கலே (பட்டம்), கொட்டி வலியை (புலியின் வால்), ஆதர கத்தாவ (அன்புக் கதை), நொமியென மினிசன் (இறவா மனிதர்கள்), உத்தர தக்குன (வடக்கும்

தெற்கும்), கொளுமுறுதே குளாட்டுவ (உண்மைக்கடலில் புயல்) போன்ற இனங்களுக்கிடையிலான பிரச்சினைகளை முன் வைத்து எடுக்கப்பட்ட சிங்களத் திரைப்பட வரிசையில் அண்மையில் வெளிவந்திருக்கும் படம் சோமரத்ன திஹாநாயக்க இயக்கியுள்ள “சரோஜா” திரைப்படமாகும்.

இத்திரைப்படத்தின் பின்னணியாகக் கொள்ளத்தக்கது இதுதான்.

நெருப்புப் பற்றிப் படரும், யுத்தத்தின் மூலம் நடுநடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நாட்டில் வயது பாகுபாடின்றி அனைத்து மக்களுமாக பலதரப்பட்ட விதங்களில் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

(அட்டைப்படம்)

"சரோஜா" என்றொரு சிங்களத் திரைப்படம்

- இப்னு அஸுமும் -

சரோஜா, யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவி பலதரம் புரிந்து கொள்ள முடியாத நிலை கொண்ட சிறுமி. அன்பு மிகக் கொண்டவள். சுட்டியானவள். தீப்பிடித்து எரிந்து சாம்பலாகிப் போவதற்கு வெகுவாக அண்மித்த வேளையில் சரோஜா காப்பாற்றப் படுகின்றாள். அவள் மானசீகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் அடையும் துன்பம் மிகையானது. அவளது தாய் தீ வைக்கப் பட்ட வீட்டினுள்ளேயே எரிந்து கரிக்கடையாகி விடுகின்றாள். அவளது தந்தையும் அநியாயமான முறையில் விபத்தில் நிக்கி அதிர்வசமாக உயிர்த் தப்பி விடுகின்றாள். அவளும் மானசீகமாகவும், வெளிப்படையாகவும் அடையும் துன்பத்திற்கு அளவு கிடையாது.

பொதுவாக இத்திரைப்படம் முழுவதுமாகக் கொண்டிருக்கும் உட்பொருள்

தந்தையினதும் மகளினதும் இவர்களுக்கு அனாதைக் கலம் கொடுக்கும் தம்பதியினரதும் முடிவில்லா துன்ப, துயர நிலைகள் தாம்.

இத்திரைப்படத்தில் இரு தினங்கள் அழகான தமிழ்சிங்களம் பிரதான பங்கினை வகிக்கின்றன. குறிப்பாக சரோஜாவுக்கும் அவளது தந்தை சுந்தரத்திற்கும் அடைக்கலம் கொடுக்கின்ற புஞ்சிபண்டா என்ற ஆசிரியரின் பாத்திரம் மூலமாக சிங்கள இனமக்களும், போராளிகளின் மூலமாக தமிழ் இனமக்களும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப் படுகின்றனர்.

சுந்தரமும் அவனது மகளான சரோஜாவும் மரண வாசல் வரை சென்று உயிர் பிழைத்து அதன் பின்னர் படுகின்ற அநேக மரண துன்ப துயரங்களுக்குக் காரணகர்த்தாவாக அவர்களது இனத்தவர்களே என்பது திரைப்படத்தின் உட்பொருள்.

இவர்கள் சுந்தரத்தின் பிள்ளையை கடத்திச் சென்று கொலை செய்து விடுகின்றனர். சுந்தரத்தையும் கடத்திச் செல்கின்றனர். பின் சுந்தரத்தின் மனைவியையும் மகளையும் வீட்டினள் வைத்தே வீட்டுக்குத் தீ வைத்து விடுகின்றனர்.

இவ்வாறான பயங்கர நிலையிலிருந்து உயிர் காத்துக் கொள்ளும் சுந்தரமும் சரோஜாவும் புஞ்சிபண்டாவின் தயவின்றேல் இறந்து போயிருக்கக் கூடும். புஞ்சிபண்டாவுக்கு அவனது மனைவியும் ஒத்தாசை புரிகின்றாள். நாளடைவில் கிராமத்தின் ஏனைய சிங்களவர்களும் பாதிக்கப்பட்ட சுந்தரம், சரோஜாவின் பால் அனுதாபங் கொள்கின்றனர். அதுமாத்திரமல்ல. ஆயுதந் தாங்கிய படையினரது இதயங்கள் தானும் கசிந்து விடுகின்றன.

என்றாலும், தமிழ் இனத்தோர் இரத்த வெறி பிடித்தவர்கள் போன்று சுந்தரத்தின் பின்னால் துரத்தி வந்து துப்பாக்கியால் சுட்டு அவனைக் கொன்று விடுகின்றனர்.

இதன்படி பார்க்கும்போது தமிழர்கள் படு மிருகத்தனமானவர்கள் சிங்களவர் உண்மையான மனிதத்தன்மை கொண்ட, கருணை உள்ளங் கொண்ட, அயலவர்களின் பால் அன்பு செலுத்துகின்ற மக்கள் பிரிவினர் என்பதே திரைப்படத்தின் உள்ளுத்தம்.

இதனால் தான் பேராசிரியர் காலோ பொன்சேகா மேற்கண்டவாறு கூறியுள்ளார் போலும். ஆகவே இத்திரைப்படம் ஒரு சிங்களக் கண்ணோட்டத்தில் வைத்து மட்டுந்தான் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது புலனாகின்றது. இது ஒரு பக்கச் சார்பு. முதலில் தமிழர்கள் எல்லோரும் புலிகள் அல்லர் என்பதை உண்மையாகவே புரிந்து கொள்ளக்கூடிய ஒரு நிலையை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் உருவாக்க வேண்டும். இல்லையெல் தமிழ் மக்களின் பால் அவர்கள் கொண்டள்ள நம்பிக்கையின்மையும் சந்தேகமும் என்றமே அழிந்து விடப் போவதில்லை. அவ்வாறான நிலையில் ஏது சமாதானம்?

இன்னுமொரு விடயமும் குறிப்பிடாக வேண்டும். கருத்து ரீதியாக வெவ்வேறு

விதங்களில் தமிழர் என்போர் அந்நியர்களாகக் காட்டப்படுகின்றனர். காட்சி ரீதியாகவும் அதே நிலையையே கொண்டிருக்கிறது. சிங்கள கிராமத்திற்கு எதிர்ப்புறமாக அமைந்திருக்கும் தமிழ்க் கிராமம் வெறிச் சோடி தனித்துக் காணப்படுகிறது. ஆகையால் சுந்தரத்தின் மனைவியை துப்பாக்கி கொண்டு சுட்டு வீட்டினள் போட்டு தீ வைக்கும்போது சிறுமியைக் காப்பாற்றுவதற்கு எவருமே இல்லை. சுந்தரத்தின் மனைவியைக் கொலை செய்து சிறுமியும் வீட்டினுள் இருக்கும் போதே அதற்குத் தீ வைத்துச் செல்வோர் இருட்டில் காட்டுக்குள் இருந்து வருபவர்கள். ஆக அகதியான அப்பாவிச் சிறுமி கொலையாளிகளிடமிருந்து தப்பிக்க சிங்கள கிராமம் நோக்கிச் செல்ல வேண்டியேற்படுகிறது.

இவ்வாறான காட்சிகளின் மூலம் மறைவான அரசியலும், ஒரு பக்கச் சார்பான பார்வையும் திரைப்படத்தில் செயற்கை ரீதியாக திணிக்கப்பட்டிருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

இத் திரைப்பட இயக்குனர் சோமரத்ன திஸநாயக்க “தான் ஆரம்பத்தில் இனவாத ரீதியிலான கவிதைகளை எழுதி வந்ததாகவும் பின்னர் புரிந்துணர்வு ஏற்பட்டதன் விளைவாகவே இதுபோன்ற திரைப்படங்களை - படைப்புக்களை படைக்க முன் வந்ததாகவும் ‘ஒரு கலந்துரையாடலின் போது குறிப்பிட்டிருந்தார். இது இவருக்கு மட்டுமல்ல பல சிங்கள கலைஞர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஆயினும் ஒரு சமமான பார்வையைக் கொண்டு இவர் இத்திரைப்படத்தை உருவாக்கி இருக்கலாம். எனினும் வெறுமனே முன்றாந்தரமான திரைப்படங்களே பெரும்பாலும் வெளிவருகின்ற சிங்களச் சினிமா உலகில் இது போன்ற படைப்புக்கள் வெளிவருவது வரவேற்கத்தக்கதே.

எமது நாட்டின் இன்றைய நிலைக்கு ஒற்றுமை தான் தீர்வு என சரோஜா-வருணி (சிங்களச் சிறுமி) ஒற்றுமை மூலம் திரைப்படம் எடுத்துக் கூறுகிறது. இத்திரைப்படத்தின் பலம் பொருந்திய லட்சணம்

இதுதான். இச்சிறுமிகள் மத்தியில் வளரும் நட்ட, இணக்கம் மற்றும் சிறுமியாக சரோஜா, சிங்களக் குடும்பத்துடன் ஐக்கியமாவது ஆதியன தான் திரைப்படத்தின் உயிராநாடி என்றாலும், நாட்டின் இன்றைய பிரச்சினைக்கு இன்றைய அவசியத்தேவை “அதிகாரப் பரவலாக்கலை” என்பதையும் மனதில் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

மேலும் படத்தின் காட்சி அமைப்பு, பாடல், அங்க அசைவுகள், இசை, ஒலி, ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு போன்ற தொழில் நுட்பங்களில் முன்னேற்றம் தெரிகிறது. குறைகூற முடியாது.

நடிப்பில் சரோஜா பாத்திரமேற்று நடிக்கும் சிறுமியின் நடிப்பு குறித்து உயர்வாகவே கூற வேண்டும். பிறநடிக்காளது நடிப்பும் அளவோடு இருக்கிறது. ஜனக்க குடும்பக்கே, நீட்டா பெண்ணாந்து போன்றவர்களது முகங்களில் மட்டும் போதிய உணர்ச்சியின்மை காணப்படுகிறது.

பொதுவாகக் கூறுவதானால் இத்திரைப்படத்தை யாவரும் ஒருமுறை பார்க்க வேண்டும். சிங்கள பேரினவாதச் சக்திகள் குழுக்களாக தலைதாக்கி வருகின்ற

இன்றைய நிலையில் “சரோஜா” என்ற தமிழ்ப் பெயர்கொண்டு ஒரு சிங்களத்திரைப்படம் எடுத்து வெளியிடுவதானது உண்மையிலேயே மாபெரும் காரியம் தான்.

ஏனெனில், யுத்தம் வேண்டும் என்பவர்களையும் யுத்தம் வேண்டாம் என்பவர்களையும் ஒரே அரங்கிற்கு அழைத்து யுத்தம் வேண்டும் என்பவர்களுக்கு “யுத்தமே வேண்டாம்” என எண்ணத்தோன்றும் வகையில் “டிரோஜன் பெண்கள்” மேடை நாடகத்தை இயக்கிய பிரபல சிங்கள மேடை நாடக, திரைப்பட இயக்குனர் தர்மஸிறி பண்டார நாயக்க அவர்களுக்கு எத்தனையோ அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டு, அதில் பங்கேற்ற இசையமைப்பாளர், பிரதான நடிகை போன்றவர்களது வீட்டை சேதம் செய்து அவர்களை துன்புறுத்தியுள்ளனர். எனவே நாம் சோமரத்ன திஸநாயக்காவை பாராட்ட வேண்டும். இனிமேலும் இவ்விதமான படைப்புக்களை முன் வைக்கும் போது பொதுவான பார்வை கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை இவர் போன்றவர்கள் புரிந்து கொண்டால் மேலும் நல்லது.

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா

சுமைஞர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்
மல்லிகையுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

ஆண்டுச் சந்தா	250/-
தனிப்பிரதி	20/-

தொடர்புகொள்ள வேண்டிய முகவரி
201-1/1, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி,
கொழும்பு - 13.
தொலைபேசி : 320721
தொலை நகல் : 320721

அதிசயங்களும் அற்புதங்களும் இந்த அகிலத்தில் ஆங்காங்கே, அவ்வப்போது நடைபெற்றுக் கொண்டே தான் இருக்கின்றன. குறிக்கப்பட்ட எல்லையைத் தாண்டி கின்ற பல செய்கைகள் சாதனைகளாகப் பதியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. சில சாதனைகள் அதிசயங்களாகவும், அற்புதங்களாகவும் மாறி மனித குலத்தை ஆச்சரியத்தில் முழுகடித்தும் விடுகின்றன. அந்த வகையில் நமது மண்ணில் பேரதிசயமாகவும் பெரும் அற்புதமாகவும் மிளிரும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதொரு சாதனை நிகழ்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் காலத்தின் கரும்பலகையில் பதித்து வைக்க வேண்டிய

கலை, இலக்கியத்தின் காவலனாய்த் திகழும் ஹாஷிம் உமர்

எஸ். ஏச். நிஃமத்



கடமையும் கட்டாயமும் எனக்கிருப்பதால் இக்கட்டுரையை எழுத முனைந்தேன்.

ஹாஷிம் உமர்...

இந்தப் பெயரை ஒரு முறைபேனும் ஒருவன் உச்சரித்திருக்க மாட்டானெனில் அவன் ஒரு முறைபேனும் அச்சு ஊடகங்களை வாசித்திருக்க மாட்டானெனத் துணிந்து கூறலாம். அந்தளவுக்குப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் அடிக்கடி பிரசுரமாகும் அழகிய பெயர் அது. வானொலி, தொலைக்காட்சி போன்ற இலத்திரனியல் ஊடகங்களிலும் இப் பெயர் வாழத்திற்கு ஒரு முறையாவது வந்து செல்லும் என்பதும் உண்மையே.

இத்தனை பிரபலியத்திற்கும் காரணமாக இவர் என்ன செய்துவிட்டார் என்பதை விலா வாரியாக விளக்கிக் கொண்டிருக்கப்

போனால் ஒரு தனி நூல் எழுதும் அளவிற்கு இக்கட்டுரை நீண்டு விடும். ஆதலால் மிகச் சுருக்கமாக - இரண்டு, மூன்று பக்கங்களில் ஹாஷிம் உமர் என்ற ஓர் அற்புத அதிசய - ஆச்சரியமான மனிதரின் சாதனையைப் பற்றியும் சரித்திரத்தைப் பற்றியும் கூறிவிட எண்ணுகின்றேன்.

கேகாலையில் பிறந்து, தன் விடாமுயற்சி தன்னம்பிக்கை என்பவற்றை மூலாதாரமாகக் கொண்டு நேர்மையுடன் உழைத்து பெரும் செல்வந்தராக இருப்பவர் ஹாஷிம் உமர். சிறு வயது முதலே கலை, இலக்கியங்களில் தீராத ஆர்வமுடையவராகத் திகழ்ந்தவர். நிறைய நூல்களை வாசித்தார்.

பல்வேறு பத்திரிகைகளையும் படித்தவர். கலைஞர்கள், கதைஞர்கள், கவிஞர்கள் பலரையும் சந்தித்தவர். அளவளாவியவர். அவர்களோடு நட்பை வளர்த்துக் கொண்டவர்.

அடிக்கடி இந்தக் குபேரரின் மனதில் ஒரு கேள்வி எழும். 'கலை, இலக்கியவாதிகளுக்குப் பயனுள்ள வகையில் உதவி செய்ய வேண்டுமே - எப்படி?'

உதவி என்று தன்னை நாடி வருவோர்க்கு அள்ளி வழங்கும் வள்ளலாக விருந்த ஹாஷிம் உமர் இலக்கியவாதிகளுக்கு ஊக்கம் தந்து உற்சாகப்படுத்தும் வகையில் அவர்களின் நூல் வெளியீட்டு விழாக்களிற்கு கலந்து பெருந் தொகைப் பணம் கொடுத்து நூலின் முதற் பிரதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினார். கலைஞர்களின் நாடக, நடன நிகழ்ச்சிகளிற்கு பங்கு கொண்டு

அவர்களை ஆதரிக்கு முகமாகப் பல்லாயிரக் கணக்கான ரூபாய்களை அன்பளிப்பாக வழங்கினார். இவ்வாறான செயற்பாடுகளின் மூலம் அவர் தனது மனதில் நெருடிய அந்தக் கேள்விக்கு விடை தேடிக்கொண்டார்.

இன்று இலங்கையில் நூல் வெளியீட்டு விழா என்று ஒன்று நடந்தால் அவ் வெளியீட்டு விழாவில் நூலின் முதற் பிரதியைப் பெறுபவர் ஹாஷிம் உமர் தான் என்று கண்ணை மூடிக் கொண்டு சொல்லி விடலாம். அந்தளவுக்கு ஹாஷிம் உமர் சகல துறை எழுத்தாளர்களின் நூல் வெளியீட்டு விழாக்களிலும் கலந்து முதற் பிரதி பெறுகிறார். முதல் மகனாகத் திகழ்கிறார்.

இதுவரை ஏறத்தாழ நூற்றி ஐம்பது முதற் பிரதிகளை வாங்கியிருக்கிறார். இதில் விசேட மலர்கள், சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் என்பன அடங்காது.

சில எழுத்தாளர்கள் தமது நூலை அச்சிட்டு முடிக்கச் செல்லித் தொகையை விட ஹாஷிம் உமர் அவ்வெழுத்தாளரின் முதற் பிரதிக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த தொகை அதிகம் என்பது இலங்கை இலக்கிய உலகில் விதந்து பேசப்படும் ஓர் உண்மையாகும்.

இவ்வாறானதொரு சாதனை இலங்கையில் ஒரு சிங்களக் குடியரசுனாலே, தமிழ்ப் பெருமகனாலோ நிகழ்த்தப்படவில்லை யென்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அது மாத்திரமன்றி மேமன் சமூகத்தைச் சேர்ந்த தமிழைத் தாய் பொழியாகக் கொள்ளாத ஒருவரினால் இலங்கையின் இலக்கியப் பரப்பில் இப்படியானதொரு பெரும் சாதனை நிகழ்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை எண்ணி வியப்படைபவரால் இரண்டாய் முடியவில்லை.

இயந்திர மயமான தனது வியாபார வாழ்க்கைக்கிடையே தனக்குத் கிடைக்கும் அழைப்பையேற்று, தவறாது விழாவிற் கலந்து, முதற் பிரதியைப் பல்லாயிரம் ரூபா கொடுத்துப் பெற்று, விழா முடியும் வரை இருந்து, குறிப்பிட்ட எழுத்தாளனை வாழ்த்திச் செல்லும் ஹாஷிம் உமரின்

பண்பு தனித்துவமானதும், வரலாற்றில் பதித்து வைக்க வேண்டியதுமாகும்.

அவ்வப்போது கலை, இலக்கியவாதிகளையும், பத்திரிகையாளர்களையும் அழைத்து விருந்து கொடுப்பதும், வசதியற்றோரை இனங் கண்டு அவர்களுக்கு வாரி வழங்குவதும், கலந்துரையாடல்கள் மூலம் நல்ல பல கருத்துக்களை வெளிக் கொணர்வதும் ஹாஷிம் உமரின் விசேட குணங்களாகும்.

மனித நேய மாமணி, பாக்டர், கலைக் காவலன் என்றெல்லாம் பல பட்டங்கள் இவருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன என்றாலும் இப்பட்டங்களைத் தன் பெயருக்கு முன்னால் இவர் சேர்த்துக் கொள்வதேயில்லை. ஆனால் இலங்கையின் கலை, இலக்கிய, பத்திரிகையாளர்கள் "புரவலர்" என்ற அடைமொழியை இவரது பெயருக்கு முன்னால் சேர்க்காமல் விடுவதில்லை.

நாடு, இனம், மொழி அனைத்தையும் கடந்து இவர் இலக்கியத்தையும், கலைகளையும் நேசிக்கிறார். சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பலரினதும் நூல்களை முதற் பிரதியாகப் பெற்று உதவி செய்திருக்கும் புரவலர் ஹாஷிம் உமர், இந்தியாவிலும் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் நூல்களை முதற் பிரதியாக வாங்கியிருக்கிறார்.

உலகின் எப்பாகத்திலும் இவ்வாறானதொரு ஆச்சரியமான - அதிசயமான - அற்புதமான சாதனை நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளதாக எவ்விதத் தகவல்களும் இல்லை. உலக சாதனைக் குறிப்புப் புத்தகமான 'கின்னஸ்'ில் புரவலர் ஹாஷிம் உமரின் சாதனை பதியப்படவேண்டியது அவசியமான தொன்றாகும்.

ஆயிரத்தில் ஒருவன் அபூர்வ சாதனைகள் புரியும் ஆற்றலுடன் பிறப்பானெனக் கூறுவர். ஆனால் நமது இலங்கைத் திருநாட்டிலே ஹாஷிம் உமர் எனும் புரவலர் கோடியில் ஒருவராகத் தனது சாதனையால் கொடி கட்டிப் பறந்து கொண்டிருக்கிறார் என்பது நிஜத்திலும் மேலான நிஜம்!



தூண்டில்

உண்மையில் பிஜித் தீவில் நடப்பதென்ன?

பசறைய சா.கதிர்சென்

அரசியல் அதிகார ஆதிக்கப் போராட்டம். வந்தேறு குடிகளின் பிரதிநிதிகள் பிஜித்வை ஆளக் கூடாது. மண்ணின் எய்ந்தார்களுக்கே அந்த உரிமை உண்டு எனப் பூர்வகுடிகளின் தலைவர்களின் கோரிக்கை. “உழைப்பால் அந்த மண்ணைச் செழுமையுடையவர்களை விட, வந்து குடிபேறி, இரு பக்கத்து மக்களையும் சுரண்டிக் கொழுத்த இந்திய வந்தகக் குழப்பல்தான். அரசியல் அதிகாரத்தைச் சூழ்ச்சி முறையில் கைப்பற்றிக் கொண்டு ஆட்சி செய்து வருகின்றது. இதை நாம் அனுமதிக்கப் போவதில்லை” எனப் பழங் குடியினர் குரல் எழுப்புகின்றனர்.

இதில் நியாயம் இருக்கிறது.

வெளிநாட்டிலிருந்து மாப்பிண்ணை எடுக்க வந்த சோனியா காந்தி நாட்டின் பிரதமர் ஆகக் கூடாது எனக் கூப்பாடு போடும் இந்தியப் பிற்போக்கு வாதக் கூட்டத்தினர் பிஜித்தீவுக்கு நியாயம் கேட்பதில் எந்த விதமான தார்மிக நேர்மையும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கலைஞர் கருணாநிதியின் அரசியல் எதிர்காலம் எப்படி அமையும்?

நீர்கொழும்பு ச.சந்திரன்

வயசுத் தடுமாற்றம் தட்டுப்படுகிறது. அறைபைப் பேச்சுப் பேசத் தொடங்கி விட்டார். பேச்சில் முன்னுக்குப் பின் முரண். மகனை ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்த்த அத்தனை சாகசங்களையும் கையாளுகின்றார். கலைஞரின் அரசியல் அசுராதியில் பெரிபாரே காணாமல் போய் விட்டார். மருமகன் முரசொலி மாறன் மத்திய சர்க்காரில் இருந்து கொண்டு அரசியல் கிளித்துட்டு விளையாடி வருகிறார். மாறனின் மகன் கலாநிதி பெரியார் கட்டி

வளர்த்த பகுத்தறிவுக் கலாசாரத்தை தூக்கிக் கடாசி விட்டு பணம் பண்ணும் கலாசாரத்தைக் கட்டி வளர்த்தெடுக்கிறார். மெத்தப் பெரிய பரிதாபம் இது.

ஜெயலலிதாவை அரசியல் அநாதையாக்குவதுதான் கலைஞரின் தலையாய நோக்கம். அதற்கான ஆயுதம் தான் ஊழல் குற்றச் சாட்டு. “இளம் வயசுக் காலத்தில் திருவாரூர் தெருக்கடைகளில் ஓசிப் பத்திரிகை படித்து வளர்ந்த கருணாநிதிக்கும் அண்ணாது மருமகன் மாறன் குடும்பத்தினருக்கும் இத்தனை கோடிச் சொத்து எங்கிருந்து வந்தது? இது ஊழல் பணமில்லையா?” என்பது ஜேயின் எதிர்க் கேள்வி.

கலைஞரின் மரணத்தின் பின்னர் தி.மு.க. நாதியற்றப் போகப் போகிறது. அந்தக் கழகத்தை நம்பித் தத்தமது வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்து உழைத்த உண்மைத் தொண்டர்கள் நடுத்தெருவில் விடப்படுவார்கள். மாறன், கலாநிதி போன்றவர்கள் தமது சொத்துச் சகங்களைச் செவ்வனே பாதுகாக்க இந்தியப் பெருமுதலாளிகளுடன் சேர்ந்து புதிய அரசியல் கூட்டணி வகுத்துக் கொள்வார்கள். அதற்கான முன்னோடிக் காட்சிகள் இப்போது ஒத்திகை நடத்தப்படுகின்றன. பி.ஜே.பி. கட்சியின் ஆட்சியில் தி.மு.க. பங்கு கொள்வதை இப்படித்தான் அனுமானிக்க முடிகிறது.

இலக்கியத்துறையில் ஆர்வமுள்ளவர்கள் என்ன மாதிரியான நூல்களைத் தேடிப் படிக்க வேண்டும் என ஆலோசனை சொல்ல முடியுமா?

புத்தளம் எஸ்.எம். ராயி

அது அவர்களினது வயசைப் பொறுத்தது; அனுபவத்தைப் பொறுத்தது. விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. வேலைப் பளுவைப் பொறுத்தது. இந்தியப் பிரதம நேரு, ஓய்வு நேரங்களில் துப்பறியும் நூல்களைத்தான் படிப்பாராம். காரணம் முளைக்குச் சற்று ஆறுதல் தேவை. நல்ல தரமான ரஸிகன் கேட்டால் இதைச் சிபார்சு செய்வாரா, அவர்? எனவே நேர்ச் சம்பாஷணையில்தான் இதை விவரமாகச்

சொல்ல இயலும். மலினமானது என மனசுக்குத் தட்டுப்படுவதைத் தவிர்த்து வாருங்கள்.

மல்லிகையின் உயர்வுக்குக் காரணம் என்ன?

வவுனியா கா.உமையாள்.

இதற்குப் பதிலை எதிர்பார்க்கிறீர்களா? சொல்லுகின்றேன். கையால் அச்சுக் கோத்து யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மல்லிகையை வெளியிட்ட போதும் ரூபா 15 தான் அதன் விலை. அது கூட, அப்பொழுது கட்டுபடியாகவில்லை. பின்னர் கொழுப்பு வந்து இங்கு நவீன சாதனங்கள் மூலம் மல்லிகையை வெளியிட்டபோது கூட, ஆரம்பத்தில் அதை விலையில் தான் மல்லிகை விற்கப்பட்டு வந்தது. பின்னர் தவிர்க்க முடியாமல்தான் விலையேற்றம் நிகழ்ந்தது. இதுவரையும் 56 பக்கத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த மல்லிகை இதழ் அடுத்த இதழிலிருந்து 64 பக்கத்தில் வெளிவருகிறது. இப்பொழுது சொல்லுங்கள், இது நியாயமான விலை ஏற்றம் தானே?

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த மல்லிகைக்கும் கொழும்பிலிருந்து வரும் மல்லிகைக்கும் என்ன வித்தியாசத்தைக் காணுகிறீர்கள்?

காலி எச்.எம்.ஹமீட்

சமையல்வனைப் பண்டங்களின் சுவை பற்றிக் கேட்கக் கூடாது. உண்பவர்கள்தான் அதன் சுவை பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். நான் மல்லிகையை அங்கிருந்தும் வெளியிட்டிருள்ளேன். இங்கிருந்தும் வெளியிடுகிறேன். இரண்டு பிரதேசங்களிலிருந்து வெளிவந்த மல்லிகையை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள். நீங்களே உங்களது கருத்துக்களைக் கடித மூலம் தெரிவிக்க லாமே!

சோவியத் யூனியனின் தகர்வு மார்க்ஸியத்தின் தோல்வியாகக் கருதலாமா?

பதுளை கே. பஞ்சரத்தினம்

பலர் அப்படிக் கருதினால் அதில் வியப்பில்லை. மார்க்ஸியக் கருத்துக்கள்

அதே செழுமையுடன் புரிந்து கொள்ளப்படாத காலத்திலிருந்தே மனுக்குலச் சிந்தனையாளர்களின் நெஞ்சில் முகிழ்ந்த மெல்லிய கோட்டுச் சித்திரமாக வடிவெடுத்த தத்துவம். மார்க்ஸ் இதற்கு ஒரு தத்துவார்த்த வடிவம் தந்தவர். விஞ்ஞான பூர்வமாக விளங்கப்படுத்தியவர் அவர். சோவியத் புரட்சியின் ரஷ்யாவில் அது 70 ஆண்டுகளாகப் பரீட்சை நிலையில் பரிசீலிக்கப்பட்டது. இது தற்காலிகமாகப் பின் னடைவு கண்டதே தவிர, தோற்றுப் போய் விடவில்லை. மனித குலத்திற்குப் புதிய அறிவையும் புதிய சிந்தனையையும் இந்தப் பின்னடைவு தந்துள்ளதே தவிர, மார்க்ஸிஸம் தோற்பதில்லை. அது விஞ்ஞான பூர்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு தத்துவம். பின்னடைந்து விட்டது போல ஆதிக்க சக்திகளின் பிரசார ஊடகங்களினால் தோற்றுங் காட்டப்படும் ஆனால் புதுப் பொலிவுடன் முகிழ்ந்து விடும் தோற்க எந்த விதமான விஞ்ஞானக் காரணங்களுமில்லை. எனவே தோற்காது. நம்புங்கள்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கம் மௌனித்துப் போய் விட்டதே, என்ன காரணம் எனச் சொல்லீர்களா?

நீர்கொழும்பு ச.கௌரிசங்கர்

யாழ்ப்பாணத்துச் சுருக்குப் பை இலக்கியமாக இருந்த தமிழ் இலக்கியத்தை முழுநாட்டினது இலக்கியமாக மாற்றிய உழைப்புச்சக்தி யாருடையது என எண்ணுகிறீர்கள்?

சண்டாளர்கள் எழுத்து எழுதுவதோ புத்தகம் படிப்பதோ ஆகம் விதிகளுக்கு அடுக்கவே அடுக்காது எனப் புலம்பிக் கதறிக் கத்தி அமுத சாதி அகம்பாவச் சநாதனச் சகதிக்க் கூட்டத்திற்கு எதிராக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பகுதியிலிருந்து என்னையும் சனோதரர் டானியலையும் உருவாக்கித் தந்த இயக்கம் எதுவெனக் கருதுகிறீர்கள்? எழுதுவதல்ல, அந்த மண்ணில் இருந்தே மல்லிகை இதழை 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எடுத்து ஆசிரியர் தகைமையுடன் வெளியிட வைத்த



பின்னடைச் சக்தி எதுவென நினைக்கிறார்கள்?

இன்னும் இன்னும் வரத்திற்கு ஒரு நூல் வருகின்றதே, இந்த நாட்டில் இதற்கு அடி அத்திவாரமிட்ட அமைப்பு எதுவெனக் கருதுகிறார்கள்?

முற்போக்கு இலக்கிய ஸ்தாபனம் இன்று இயக்கமற்று இருக்கலாம் பல்வேறு வழவழங்களில் அதன் கடந்த காலச் செயல்பாடுகள் இன்று வெளிப்படுவதைக் கூர்ந்து பார்க்கத்தவறாதிகள். நம்மில் சிலர் நம்மை அர்ப்பணித்து ஒப்புக் கொடுத்துப் பாடுபட்ட காரணத்தால் தான் இன்று பல

முதிய படைப்பாளிகள் இந்த மண்ணில் தோன்றிப் பிரகாசிக்கின்றனர். புலம் பெயர்ந்து போன பின்னரும் கூட, பலர் நமது சுழத்து இலக்கியத்தை நேசிக்கின்றனர். முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் தோன்றியிருக்காது போனால் இன்னும் நமது எழுத்தாளர்களில் பலர் குமுதத்திலும், விகடன்லும் தான் பிரசுர தளம் கேட்டுக் கதைகள் அனுப்பிக் கொண்டிருப்பார்கள். இலக்கிய இயக்கங்கள் அரசியல் கட்சிகளல்ல, காலகட்டங்களும் பிரச்சினைகளின் விரிய வேகங்களும் தான் அவைகளை இயங்கச் செய்வன. அவை அடிக்கடி தோற்றுப்பவையல்ல.

டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள்

50 சிறந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பு நூல்

முகவியமைப்பு பள்ளிக்கூட, கல்லூரி, பல்கலைக்கழக நூலகங்களில்

அவசியம் இருக்கவேண்டிய புத்தகம்.

கிது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

HAPPY PHOTO

Excellent Photographers
for
Wedding, Portraits
&
Child Sitting

300, Modera Street,
Colombo - 15. T.Phone : 526345

201 - 1/1 ஸ்ரீ கதிரேசன் விதி, கொழும்பு 13, என்ற முகவரியைக் கொண்டவரும், ஆசிரியரும், வெளியிடுபவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக கொழும்பு - 13 லுக்க கிரேபிக் அச்சகத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது

சுத்தமான சுவையான சுகாதார முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்ட
சிற்றுண்டி வகைகளுக்கு



கொழும்பு மாநகரில்
பிரசித்தி பெற்ற ஹோட்டல்
எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்திருக்கத் தக்க பெயர்

VEGETARIAN HOTEL

கோல்டன் கபே

98, பாங்ஸால் ஸ்டீட்,
கொழும்பு - 11.
தொலைபேசி :- 324712

மல்லிகைக் காய் வளத்து வளத்துக்கள்

PARA EXPO PRODUCTS (PVT) LTD.



*Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods*

30, Sea Avenue,
Colombo - 3.
Tel : 573717